

Tom CLANCY



Centrul de comandă



Dezbina și cucerește

Serie creată de Tom Clancy și Steve Pieczenik

Tom CLANCY

Centrul de comandă Nr. 7 Stare de asediu

Serie creată de
Tom Clancy & Steve Piecznik

Scris de Jeff Rovin

V.1.0

Traducere: BOGDAN ALDEA

www.virtual-project.eu



**ISBN:
978-973-103-189-7**

**TOM CLANCY'S OP-CENTER: *Divide and Conquer*
RAO International
2007**

Mulțumiri

Am vrea să le mulțumim pentru prețiosul ajutor lui Martin H. Gneenberg, lui Larry Segriff, lui Robert Yondelman, lui Tom Mallon și minunatului colectiv de la Penguin Putnam, inclusiv lui Phyllis Grann, lui David Shanks și lui Tom Colgan. Ca de obicei, am dori să-i mulțumim, de asemenea, lui Robert Gottlieb de la William Morris Agency, agentul și prietenul nostru, fără asistența căruia această carte n-ar fi fost scrisă niciodată. Dar cea mai mare recunoștința v-o purtam vouă, cititorilor noștri, care ne ajutați să ne dăm seama de succesul efortului nostru colectiv.

Tom Clancy și Steve Pieczenik.

Prolog

Washington, D.C.
Duminică, 1.55 p.m.

Cei doi bărbați de vârstă mijlocie stăteau în fotolii de piele așezate într-un colț al bibliotecii lambrisate cu lemn. Camera era situată într-un loc retras al unei vile de pe Massachusetts Avenue. Storurile erau trase pentru a feri operele de arta vechi de sute de ani de razele directe ale soarelui din timpul prânzului. Singura sursă de lumină era un foc slab ce ardea mocnit în șemineu și răspândea în camera veche un miros de afumat abia perceptibil.

Unul dintre bărbați era înalt, robust și îmbrăcat lejer, având părul cărunț și rar și o față uscățivă. Bea cafea dintr-o cană albastră inscripționată cu cuvintele Camp David, în timp ce studia un document aflat într-un dosar verde. Celălalt individ, așezat în fața sa, cu spatele la bibliotecă, era un tip scund, cu aspect de bulldog, care purta un costum gri din trei piese și avea părul roșcat tuns soldățește. În mână ținea un pahar ce fusese, cu câteva minute în urmă, plin ochi cu scotch. Stătea picior peste picior, mișcând nervos pantoful aflat în piciorul așezat deasupra, iar obrazul și bărbia îi erau brăzdate de urmele unui bărbierit rapid și nesatisfăcător.

Bărbatul înalt închise dosarul și zâmbi.

— Comentariile sunt minunate. E perfect.

— Mulțumesc, spuse Roșcatul. Jen e un scriitor foarte bun. Își schimba poziția, descrucișându-și picioarele. Se aplecă în față, făcând scaunul din piele să geamă. Luând în considerare și briefingul din după-amiaza asta, evenimentele se vor precipita cu siguranța. Știi asta, nu-i așa?

— Bineînțeles, replică bărbatul înalt. Își puse cana de cafea pe o măsuță, se ridica și merse la șemineu, de unde lua un vâtrai. Asta te sperie?

— Puțin, admise Roșcatul.

— De ce? întrebă celălalt, aruncând în șemineu dosarul, care luă foc imediat. Urmele noastre sunt șterse.

— Nu sunt îngrijorat în ceea ce ne privește pe noi. Dar *va fi* un preț, aprecie Roșcatul, cu tristețe în voce.

— Am mai discutat despre asta, replică bărbatul înalt. Cei de pe Wall Street o să adore mișcarea asta. Populația își va reveni. Și indiferent ce puteri străine vor încerca să tragă foloase din situația asta, își vor dori să n-o fi făcut. Mișcă dosarul care ardea. Jack a pregătit profilele psihologice. Știm unde sunt toate zonele de risc. Singurul care va avea de suferit este chiar cel care a creat această problemă. Dar și el își va reveni. La naiba, chiar mai mult decât atât. Va scrie cărți, va ține conferințe, va face avere.

Cuvintele bărbatului înalt sunau glacial, însă Roșcatul știa că nu e așa. Îl cunoștea de aproape treizeci și cinci de ani, de când fuseseră în Vietnam. Luptaseră împreună în Hue, în timpul ofensivei Tet, apărând un depozit de muniții, după ce restul plutonului fusese nimicit. Amândoi își iubeau țara cu pasiune și ceea ce făceau era o măsură a acestei iubiri foarte profunde.

— Ce vești avem din Azerbaidjan? întreba bărbatul înalt.

— Toată lumea e pe poziție. Roșcatul își privi ceasul. Vor supraveghea ținta cu multă atenție, arătându-i omului ce are de făcut. Așteptam următorul raport în aproximativ șapte ore.

Bărbatul înalt dădu din cap aprobator. Urmă o perioadă de tăcere, în care se auzi doar trosnetul dosarului în cămin.

Roșcatul oftă, își puse paharul pe masă și se ridică.

— Trebuie să te pregătești pentru briefing. Mai ai nevoie de altceva?

Bărbatul înalt răscoli resturile arse ale dosarului, distrugându-le. Apoi puse vâtraiul la loc și se întoarse către Roșcat.

— Da, răspunse el. Vreau să te relaxezi. Există doar un lucru de care trebuie să ne temem.

Celălalt zâmbi cu subînțeles.

— Teama însăși.

— Nu, replică bărbatul înalt. Teama și îndoiala. Știm ce vrem și știm cum să realizăm asta. Dacă rămânem calmi și siguri pe noi, vom reuși.

Roșcatul încuviința. Își ridică apoi servietă din piele de lângă scaun.

— Cum spunea Benjamin Franklin? Ca revoluția este întotdeauna legala la persoana întâi, ca revoluția „noastră”. Este ilegală numai la persoana a treia, ca revoluția „lor”.

— N-am auzit asta niciodată, spuse bărbatul înalt. Frumos.

Roșcatul zâmbi.

— Îmi spun mereu că noi facem acum același lucru pe care l-au realizat fondatorii națiunii americane. Schimbarea unei forme proaste de guvernare cu una mai bună.

— Corect, aprecie celălalt. Acum, ceea ce aş vrea să faci este să mergi acasă, să te relaxezi și să te uiți la un meci de fotbal. Nu-ți mai face griji. Totul va merge bine.

— Mi-aș dori să pot fi așa de încrezător.

— Oare nu tot Franklin spunea că: „În lumea ăsta nimic nu poate fi considerat sigur, cu excepția morții și a taxelor”? Am făcut lucrurile cât ani putut de bine și am făcut tot ce s-a putut. Trebuie să avem încredere în asta.

Roșcatul dădu din cap aprobator. Își strânsesă mâinile și apoi plecă.

O tânără asistentă lucra la un birou impunător, din mahon, situat în exteriorul bibliotecii. Îi zâmbi Roșcatului, în timp ce acesta parcurgea cu pași mari coridorul imens, mochetat, îndreptându-se spre ieșire.

Credea într-adevăr ca totul era realizabil. Ceea ce nu putea crede era că repercusiunile ar fi așa ușor de controlat.

„Nu că asta ar conta”, se gândi, în timp ce un paznic îi deschise ușa și pași afară, în lumina puternică a soarelui. Scoase ochelarii de soare din buzunarul cămășii și și-i puse. „Acest lucru trebuie făcut și trebuie făcut acum.”

Mergând pe aleea pavată spre mașină, Roșcatul nu puni să nu se gândească la faptul că fondatorii națiunii americane comiseseră ceea ce mulți consideraseră acte de înalta trădare, atunci când întemeiaseră această națiune. Gândurile îi zburară la Jefferson Davis și liderii sudiști care întemeiaseră Confederația pentru a protesta fața ceea ce ei considerau a fi represiune. Ceea ce el și oamenii lui făceau acum nu era nici lipsit de precedent și nici imoral.

Însă era periculos, nu numai pentru ei, ci și pentru națiune. Și asta, mai mult ca orice, va continua să-l sperie de moarte, până când țara se va afla pe deplin sub controlul lor.

***Baku, Azerbaidjan
Duminică, 11.33 p.m.***

David Banat își privi nerăbdător ceasul. Întârziaseră cu mai mult de trei minute. „Ceea ce nu trebuie să ne îngrijoreze”, își spuse americanul scund și agil. O mulțime de lucruri ar fi putut să-i rețină, dar vor ajunge. Ar trebui să sosească aici cu o șalupă sau cu o barcă cu motor, probabil de pe o alta ambarcațiune, ori dinspre debarcaderul situat la aproximativ 350 de metri în dreapta sa. Oricum, *vor sosi*.

„Ar face bine să fie așa”, se gândi el. Nu-și putea permite să greșească și a doua oară. Cu toate că nici prima greșeala nu fusese din vina lui.

Battat, în vârstă de patruzeci și trei de ani. Era director al micului birou teritorial al Agenției Centrale de Informații, situat peste drum de sediul Națiunilor Unite. Battat și mica sa echipă aveau în responsabilitate activitățile de contraspionaj electronic. Ceea ce presupunea urmărirea așa-zisilor „diplomați” străini, care își foloseau consulatele ca baze pentru supraveghere și activități de procurare de informații. Battat fusese, de asemenea responsabil pentru supravegherea activităților agentei debutante Annabelle Hampton.

Cu zece zile în urmă, Battat sosise la ambasada americană de la Moscova. CIA făcea teste în centrul de comunicații pentru stabilirea legăturii radio cu un satelit de înaltă performanță, capabil să colecteze semnale acustice. Dacă satelitul funcționa pentru Kremlin, CIA intenționa să-l folosească și la New York pentru supravegherea secretă mai eficientă a consulatelor străine. Totuși, în timp ce Battat era la Moscova, Annabelle facilitase unui grup de teroriști infiltrarea în sediul Națiunilor Unite. Un lucru cu adevărat dureros era că tânăra o făcea pentru bani și nu din principiu. Battat ar fi putut să respecte un idealist aflat pe un drum greșit. Însa nu un profitor ordinar.

Deși Battat nu fusese acuzat oficial pentru ceea ce făcuse Annabelle, el fusese cel care îi studiase trecutul. El fusese cel

care o angajase. Și „rolul ei dublu”, cum fusese oficial denumit, se derulase pe timpul supravegherii lui. Din punct de vedere psihologic și politic, Battat trebuia să-și răscumpere acea greșală. Altfel, erau mari șanse să se întoarcă în Statele Unite și să descopere că agentul operativ care fusese adus de la Washington să-i țină locul cât timp era plecat era mai nou director permanent al biroului din New York. Battat ar fi putut să se trezească în vechiul post de la Moscova și n-ar fi vrut asta. FBI-ul cunoștea toate amănuntele despre speculațiile la bursa neagră ce făceau legea în Rusia și nu dorea să facă schimb de informații sau contacte cu CIA. Nu era nimic de făcut la Moscova, cu excepția interogării unor *aparatic* plictisiți care nu aveau de spus decât că regretau timpurile trecute și întrebau dacă n-ar putea obține și ei o viză, oriunde la vest de Dunăre.

Battat privi peste ierburile înalte la apele întunecate din golful Baku, care se vărsau în Marea Caspică. Își ridică la nivelul ochilor camera digitală și studie prin lentilele teleobiectivului iahtul *Rachel*. Nu observa însă nici o mișcare pe puntea ambarcațiunii cu motor, cu o lungime de nouăsprezece metri. Doar câteva lumini erau aprinse pe puntea inferioară. Probabil că așteptau. Lua camera de la ochi. Se întreba apoi dacă și pasagerii erau la fel de nerăbdători pe cât era el.

„Probabil”, decise el. Teroriștii erau întotdeauna tensionați, dar concentrați. Era o combinație neobișnuită, dar și o procedură cu ajutorul căreia forțele de securitate identificau potențialii generatori de pericole în mulțimile de oameni.

Battat își privi din nou ceasul. Trecuseră cinci minute de când ar fi trebuit să sosească. Poate că așa era mai bine. Era pentru el o șansa de a simți adrenalina, de a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut. Era dificil. Nu mai fusese pe teren de aproape cincisprezece ani. La sfârșitul războiului din Afganistan era ofițer de legătură al CIA cu luptătorii de gherilă mujahedini. Raportă din zona de operații date privind efectivele, dotarea, localizarea și tacticile folosite de trupele sovietice, precum și alte detalii operaționale – orice ar fi avut nevoie forțele armate, dacă ar fi fost vreodată nevoie să lupte împotriva sovieticilor sau a soldaților antrenați de aceștia. Asta se întâmpla demult, pe când Statele Unite aveau încă oameni pe teren care procurau informații importante, de la prima sursă, în locul sateliților ce colectează fotografii și transmisii audio, pe care echipe de

experți trebuie apoi să le interpreteze. Foști agenți de teren precum Battat, care fuseseră instruiți în domeniul HUMINT – informații procurate prin surse umane – îi numeau pe acești experți „ghicitori norocoși”, deoarece se înșelau tot atât de des pe cât aveau dreptate.

Acum, purtând bocanci negri, blugi, mănuși din piele, un pulover negru pe gât și o șapcă de baseball, Battat urmărea un posibil nou inamic. Unul dintre acei sateliți pe care el îi ura interceptase o comunicare pe timpul unui test făcut la Moscova. Din motive încă necunoscute, un grup numit Dover Street se întâlnea pe *Rachel*, o presupusă ambarcațiune, ca să-l preia pe Harponier. Dacă era același Harponier pe care CIA nu reușise să pună mâna în Beirut și în Arabia Saudită, atunci îl voiau. În ultimii peste douăzeci și cinci de ani, acesta fusese responsabil pentru moartea a sute de americani în atentate teroriste cu bomba. După analizarea conținutului mesajului împreună cu Washingtonul, se decisese că Banat să fotografieze persoanele și să se întoarcă la consulatul american din Baku pentru confirmarea identității. Apoi, ambarcațiunea avea să fie urmărită prin satelit, iar o echipă de la forțele speciale ar fi fost trimisă de urgență din Turcia pentru a-l elimina. Fără dezbateri pe marginea extrădării, fără controverse politice, doar o frumoasă scoatere din scenă ca în vremurile bune. Cu metode de felul celor pe care CIA obișnuia să le utilizeze înainte că episodul Iran-Contra¹ să dea operațiunilor clandestine o proastă reputație.

Înainte ca măsurile oportune” să fie înlocuite de „planuri oportune”. Înainte ca bunele maniere să înlocuiască bună guvernare.

Battat sosise cu avionul la Baku. După formalitățile vamale, se urcase în metroul aglomerat, dar curat, având ca destinație stația Katai, situată la malul mării. Călătoria costase echivalentul a trei cenți, iar toată lumea fusese excesiv de politicoasă, ajutându-se la urcare și la coborâre și așteptându-i pe cei întârziați.

¹ Referire la episodul denumii și Irangate – scandal politic declanșat în 1989 în SUA, pe timpul mandatului președintelui Reagan, referitor la vânzarea în secret de arme de către guvernul american Iranului, în vederea eliberării unor ostatici deținuți în Liban de către milițiile proiraniene: profiturile obținute au fost folosite pentru dotarea cu armament a gherilelor Contra din Nicaragua, (n.tr.).

Ambasada Statelor Unite din Baku menținea un mic birou teritorial CIA, în care erau încadrați doi agenți. Se presupunea că aceștia erau cunoscuți poliției azere și de aceea executau rar misiuni pe teren. În schimb, ori de câte ori era cazul, foloseau personal din afara biroului. Ambasada nu dorea ca astfel de acțiuni să fie prezentate ca fiind în centrul preocupărilor sale. Însă tensiunile dintre Statele Unite și Azerbaidjan erau în creștere din cauza petrolului caspic. Republica azeră încerca să invadeze piața cu petrol ieftin pentru a-și susține economia neperformantă. Acest lucru reprezenta un imens prejudiciu potențial pentru companiile americane din domeniu, care nu aveau o prezență notabilă în zona – reminiscența din timpul Uniunii Sovietice. Biroul CIA din Moscova nu dorea să intensifice aceste tensiuni.

Battat își petrecuse sfârșitul după-amiezii plimbându-se pe o porțiune de plajă, în căutarea unei anumite ambarcațiuni. Când o găsisse, ancorată la aproape 300 de metri de țărm, se așezase confortabil pe o stâncă joasă și plată, situată într-un stufăriș des și înalt. Acum aștepta, cu rucsacul, sticla de apă și rația de hrana la îndemână, precum și cu camera foto agățată de gât.

Mirosul de aer sărat și de petrol de la instalațiile portuare era puternic în această zonă, mai puternic decât oriunde în lume. Aproape că îi ardea nările. Dar îi plăcea. Adora nisipul de sub tălpile sale de cauciuc, briza rece de pe obraz, transpirația din palme și bătaile accelerate ale inimii.

Battat se întreba cam câți invadatori străini navigaseră în aceste ape, poate chiar în acest loc. Perșii în secolul al XI-lea Mongolii în secolele al XIII-lea și al XIV-lea. Rușii în secolul al XVIII-lea, apoi perșii din nou, apoi sovieticii. Nu putea aprecia dacă el însuși făcea parte dintr-un dramatic spectacol al istoriei sau dintr-un monstruos și interminabil viol.

„Nu că asta ar avea vreo importanță”, își spuse el. Nu era aici pentru a apăra Azerbaidjanul. Scopul lui era să se reabiliteze și să apere interesele americane. Culcat în stuful înalt din această porțiune izolată de plajă, Battat se simțea de parcă nu ar fi fost niciodată departe de operațiunile din teren. Pericolul îl făcea să se simtă astfel. Era ca un cântec duios sau ca un miros familiar de mâncare, un reper distinctiv în sufletul său. Și asta îi făcea de asemenea, plăcere. Se simți bine pentru ceea ce făcea. Nu numai că-și răscumpără greșeala făcută cu Annabelle, dar și

pentru că astfel era corect.

Battat era aici de aproape șapte ore. Convorbirile pe care le interceptaseră, ce avuseseră loc în rețele de telefonie mobilă, dădeau de înțeles că preluarea fusese stabilită pentru ora 11.30 p.m.

Era de presupus ca Harponierul va fi acolo pentru a cerceta locul. Indiferent unde ar fi fost, apoi să plătească și să plece.

Tocmai atunci, se întâmpla ceva la bordul navei. Un tambuchi se deschise și un bărbat urca pe punte. Battat continua să privească atent în acea direcție. Bărbatul porni un radio. Se auziră sunete ce păreau a fi acordurile unor melodii populare locale. Poate că era un semnal. Banat scruta atent întinderea de apă.

Dintr-odată, un antebraț îi imobiliza gâtul, lansat din spatele său și îl smulse de jos. Se sufoca. Încerca să-și strecoare bărbia în articulația cotului, pentru a se elibera din strânsoare și a putea respira, dar atacatorul era experimentat. Îl strangula pe Battat cu brațul drept, iar cu mâna stânga îi împingea capul, astfel încât să nu-l poată întoarce. Battat încercă să repeadă un cot în spate, către abdomenul agresorului, dar acesta stătea într-o parte. În cele din urmă, încerca să se întoarcă și să apuce umărul brațului de sprijin al atacatorului, pentru a-l răsturna.

Agresorul contraatacă, răsturnându-i corpul pe spate și ridicându-l de la pământ. Deși Battat reușise să-i prindă agresorului umărul, nu-l putuse trânti la pământ. Acum picioarele lui erau ridicate de pe sol și nu mai avea nici un sprijin pentru a-și finaliza acțiunea. Lupta durase cinci secunde. Brațul atacatorului comprima carotida americanului dintr-o parte, ceea ce duse rapid la încetarea irigării creierului cu sânge și la pierderea cunoștinței. Pentru a nu risca nimic, agresorul continuă să-i preseze artera timp de încă o jumătate de minut. Apoi dădu drumul corpului fără vlagă pe nisip.

Harponierul își introduse mâna în buzunarul gecii. Scoase o seringă înlătura ambalajul din plastic și îl injecta pe bărbat în gât. După ce șterse o picătură de sânge, aprinse o lumină de semnalizare, pe care o mișcă de câteva ori înainte și înapoi. O altă lumină îi răspunse de pe *Rachel*.

Apoi ambele lumini se stinseră câteva momente mai târziu, o barcă pneumatică cu motor fu lăsată la apă de pe iaht și se îndrepta către țarm.

2

Camp Springs, Maryland Duminică, 4.12 p.m.

Paul Hood era așezat într-un fotoliu, în colțul camerei mici de hotel, luminate de ecranul televizorului. Draperiile grele erau trase și începuse un meci de fotbal, dar Hood nu îl urmărea. Alte imagini i se derulau acum în fața ochilor. Imagini din cei peste șaisprezece ani de căsnicie.

„Imagini vechi, în noua mea casă”, se gândi el.

„Casa” însemna un apartament oarecare, la etajul cinci al clădirii Days Inn, de pe Mercedes Boulevard, aliat foarte aproape de Baza Aeriană Andrews. Hood se mutase aici sâmbăta târziu în noapte. Deși ar fi putut locui la un motel chiar lângă baza unde se află Centrul de Comandă, alesese să poată sta departe de serviciu. Ironia sorții. Tocmai devotamentul lui Hood pentru Centrul de Comandă îl costase căsnicia.

Sau cel puțin așa susținuse soția lui.

În ultimii ani, Sharon Hood devenise din ce în ce mai enervată de orele lungi pe care soțul ei le petrecea la Centrul de Comandă. Devenea încordată și furioasă de fiecare dată când, din cauza unei crize internaționale, el pierdea vreunul dintre recitalurile de vioară ale fiicei lor, Harleigh, sau vreunul dintre meciurile fiului lor, Alexander. Era furioasă din cauza faptului că practic toate vacanțele pe care le plănuiau trebuiau anulate din pricina unui atentat sau a unui asasinat, care necesita toată atenția lui. Nu putea suporta când îl vedea vorbind la telefon cu directorul adjunct Mike Rodgers, chiar și atunci când era cu familia, despre cum se comporta Centrul de Comandă regional mobil în testările de pe teren, sau când discuta cu Bob Herbert, șeful Informațiilor, despre ce ar fi putut să facă, pentru a întări nouă relație cu centrul omolog rus din Sankt Petersburg.

Dar Hood nu considerase niciodată ca munca în sine era adevărata problemă. Era vorba de o chestiune mai veche și mai profundă.

Chiar și atunci când el își dăduse demisia din funcția de

director al Centrului de Comandă și se dusesese la New York pentru un spectacol al lui Harleigh, la o recepție a Națiunilor Unite, Sharon tot nu fusese mulțumită. Era geloasă că toate celelalte mame de la petrecere îi acordau atenție. Sharon își dăduse seama că femeile erau atrase de Hood pentru ca acesta fusese un primar celebru al orașului Los Angeles. După aceea, deținuse o funcție însemnată la Washington, în centrul puterii. Pentru Sharon nu conta că faimă și autoritatea nu erau importante pentru Hood. Nu conta ca replicile pe care el le dădea femeilor erau întotdeauna politicoase, dar scurte. Sharon știa doar că trebuia să îl împartă iar pe soțul ei cu ceilalți.

Apoi venise coșmarul. Harleigh și ceilalți tineri muzicieni fuseseră luați ostatici în camerele Consiliului de Securitate, de către foști luptători din trupele Națiunilor Unite de menținere a păcii. Hood o lăsase pe Sharon la centrul de criza – cu personal insuficient – al Departamentului de Stat, pentru ca el să poată supraveghea eforturile din umbră, pe deplin reușite, ale Centrului de Comandă, de a-i salva pe adolescenții și pe delegații străini luați ostatici. Însă, în ochii lui Sharon, aceasta fusese încă o ocazie când nu-l avusese lângă ea După ce se întorseseră la Washington, își dusesese imediat copiii la părinții ei din Old Saybrook, Connecticut. Sharon spusese că voia să o ducă pe Harleigh departe de haită de ziariști care îi urmăriseră copiii de la New York.

Hood nu se putea împotrivi. Harleigh văzuse cum o prietenă de-a ei fusese grav ranită și mai mulți oameni executați. Ea înșiși fusese aproape de moarte. Suferise consecințele clinice ale tulburărilor de stres posttraumatic pricinuite de amenințarea cu arma; și ei și celor din jurul ei le fusese amenințata integritatea fizică; frica și neputința puseseră stăpânire pe ea; și reacționa cu vinovăție la faptul că supraviețuise. După toate astea, Harleigh fusese înconjurată de reflectoarele televiziunilor și de urletele ziariștilor, cel mai grav lucru care i s-ar fi putut întâmpla însa Hood știa că erau și alte motive pentru care soția să se întorsese la Old Saybrook. Sharon însăși simțea nevoia să plece. Voia să simtă confortul și siguranța casei părintești, pentru a se putea gândi la viitorul ei.

La viitorul *lor*.

Hood stinse televizorul. Puse telecomanda pe noptieră, se întinse pe maldărul de perne și își îndreptă privirea spre tavan.

Numai că nu văzu tavanul. Hood văzu chipul palid al lui Sharon și ochii ei căprui. Îi văzu așa cum fuseseră vineri, când soția lui venise acasă și îi ceruse să divorțeze.

Asta nu fusese o surpriză. Fusese, într-un fel, o ușurare. După ce Hood se întorsese de la New York, avusese o scurtă întâlnire cu președintele pe tema refacerii legăturilor dintre Statele Unite și Națiunile Unite. Odată întors la Casa Alba, conectându-se din nou la realitate, se gândi să își schimbe decizia de a demisiona de la Centrul de Comandă. Îi plăcea ocupația pe care o avea: provocarea, implicațiile, riscul. Vineri seara, după ce Sharon îi comunicase hotărârea ei, ar fi putut să revină asupra deciziei de a demisiona cu conștiința împăcată.

Sâmbătă, când Hood și Sharon discutaseră din nou, detașarea emoțională începuse deja să se arate. Hotărâseră că Sharon să folosească avocatul familiei. Cât despre Paul. Ofițerul jurist al centrului, Lowell Coffey III, avea să îi recomande pe cineva. Totul se petrecea foarte decent, chibzuit și formal.

Marile probleme în privința cărora încă mai trebuia luată o decizie erau dacă să le spună copiilor despre asta sau nu și dacă se cuvenea ca Hood să plece imediat din casă. El o sunase pe Liz Gordon, psihologul centrului, care o tratase pe Harleigh, înainte ca aceasta să fie dată pe mâna unui psihiatru specializat în tratarea tulburărilor posttraumatice. Liz îl sfătui pe Hood să fie extrem de calm în prezența lui Harleigh. El era singurul membru al familiei care fusese cu ea în timpul asediului. Ar fi fost bine ca Harleigh să asocieze puterea și blândețea lui cu un sentiment de siguranță. Asta ar fi ajutat-o să își revină mai repede. Liz mai menționa că, în ciuda instabilității cauzate de plecarea tatălui, conflictul din ce în ce mai acut dintre cei doi soți era mult mai primejdios. Din cauza acestor tensiuni, Harleigh avea să-l vadă într-o lumină nu tocmai favorabilă. Liz îi mai spuse că fata trebuia să înceapă terapia intensivă cât de curând posibil. Dacă nu rezolvau problema, risca să fie afectată din punct de vedere psihologic pentru tot restul vieții.

După discuția cu Liz Gordon, Hood și Sharon decisese să le spună copiilor, deschis și cu calm, care era situația. Întâlnindu-se pentru ultima oară ca o familie, luaseră loc în aceeași cameră în care își așezaseră pomul de Crăciun în fiecare an, îi învățaseră pe copii să joace Monopoly, șah și își sărbătoriseră zilele de naștere. Alexander părise să suporte bine situația, de îndată ce

fusese asigurat că viața lui nu se va schimba prea mult. Harleigh fusese supărată la început, crezând că totul se întâmpla din cauza a ceea ce pățise ea. Însă Hood și soția lui o asigurară că nu era așa și că vor fi întotdeauna alături de ea.

Când terminaseră discuția, Sharon și Harleigh luaseră cina acasă, iar Hood îl dusesse pe Alexander în locul lor favorit. Corner Bistro, un bistro pe care Sharon, adepta mâncărilor dietetice, îl numea, „Bistroul Coronerului”. Hood se străduise să pară vesel și se simțiseră bine împreună. Apoi se întorsese acasă, împachetase rapid și în liniște câteva lucruri și plecase spre noua lui casa.

Hook își aruncă privirea în camera de hotel. Văzu un birou acoperit cu sticlă, pe care erau o mapă, o lampă și un pliant cu cărți poștale. Un pat uriaș. Un covor imens care se asorta cu draperiile groase. Copia înrămată a unui tablou întruchipând un arlechin, ale câinii haine se asortau cu covorul. Un șifonier prevăzut cu un spațiu pentru un frigider mic și cu un alt spațiu pentru televizor. Și, desigur, un sertar cu o Biblie înăuntru. Mai erau și o noptieră cu o lampă asemănătoare celei de pe birou, patru coșuri de gunoi, un ceas și o cutie cu șervețele pe care le adusesse de la baie.

„Noua mea casă”, se gândi iarăși.

În afară de laptopul de pe birou și de fotografiile cu copiii – făcute în anul școlar trecut și păstrate încă în ramele lor vechi de carton – nimic nu îi amintea de casă. Petele de pe covor nu erau de la suc de mere pe care îl vărsase Alexander când era mic. Arlechinul din tablou nu fusese desenat de Harleigh. Frigiderul nu era plin de șiruri întregi de bidoane de plastic, ce conțineau suc de la mizerabil, cu aromă de iaurt, de kiwi și de căpșune, care îi plăcea lui Sharon. Pe televizorul din cameră nu puteau vedea casetele video de la zilele de naștere, de la chefurile la piscina sau de la aniversările rudelor ori ale colegilor de serviciu care dăduseră petreceri de adio. Hood nu privise niciodată răsăritul sau apusul soarelui de la această fereastră. În acest pat, nu avusese niciodată gripă și nici nu simțise mișcând copilul încă nenăscut. Dacă și-ar striga copiii, nu ar veni nimeni.

Lacrimile îi umplură din nou ochii. Se întoarse să se uite la ceas, să facă orice ar fi putut rupe succesiunea de gânduri și de imagini din mintea sa. Cât de curând, trebuia să fie pregătit. Timpul – și guvernul – nu se opresc pentru nimeni. Încă mai avea

obligații profesionale. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu îi venea să se ducă nicăieri. Să vorbească, să pară fericit, așa cum făcuse cu fiul lui, să se întrebe cine știa și cine nu, în mașinăria de mesaje instant numita zvonistică Washingtonului.

Se uită spre tavan. O parte din el își dorise ca toate aceste lucruri să se întâmple. Hood voia să aibă libertatea de a-și face meseria. Voia să nu mai fie judecat și criticat de Sharon. Voia, de asemenea, să nu își mai dezamăgească soția.

Însă o altă parte din el, care era și cea mai importantă, se întrista profund după toate cele întâmplate. Nu aveau să mai existe experiențe împărtășite, iar copiii urmau să sufere din cauza lipsei părinților. Când își dădu seama de deznodământul divorțului și durerea îl lovi în moalele capului, Hood dădu frâu liber lacrimilor.

3

Washington D.C. Duminică, 6.32 p.m.

Prima Doamnă, Megan Catherine Lawrence, în vârstă de 61 de ani, se opri în fața unei oglinzi cu picior aurit, datând de la sfârșitul secolului al XVII-lea, aflate deasupra unei comode cu care se potrivea de minune. Înainte de a-și lua mânușile albe și de a ieși din salonul de la etajul trei, își aranja pentru ultima oară părul argintiu, scurt și drept, precum și rochia din satin alb. Pe deplin satisfăcută, doamna înalta, subțire și eleganta traversa covorul sud-american din colecția președintelui Herbert Hoover și intră în dormitorul prezidențial. Camera de toaletă a președintelui se afla în direcția opusă. De îndată ce ieși, privi pereții albi luminați de lămpi și perdelele Kennedy de culoare albastru-deschis. Patul care fusese folosit pentru prima dată de Grover și de Frances Cleveland, balansoarul în care devotată și delicată Eliza Johnson așteptase o veste de la procesul pentru înalta trădare al soțului ei Andrew, în anul 1868 și noptiera pe care cel de-al șaptelea președinte, Andrew Jackson, pune în fiecare seară un portret în miniatură al defunctei sale soții, pe care îl scotea de lângă piept, unde îi era locul și îl așeza lângă Biblia din care ea obișnuia să citească, asigurându-se astfel că primul lucru pe care îl va vedea în fiecare dimineața va fi chipul ei.

În timp ce se uita prin cameră, Megan zâmbi. Când se mutaseră pentru prima oară la Casa Albă, prietenii și cunoștințele obișnuiau să-i spună: „Trebuie să fie extraordinar să ai acces la toate informațiile secrete despre creierul dispărut al președintelui Kennedy și despre extraterestrii de la Roswell”. Ea le spusese că secretul era acela că nu existau informații secrete. Singurul lucru extraordinar era că, după aproape șapte ani cât trăise la Casa Albă, Megan încă se înfiora pentru că se afla aici, printre fantomele trecutului, înconjurată de măreție, artă și istorie.

Soțul ei, fostul guvernator Michael Lawrence, era președinte al

Statelor Unite de un mandat, când, din cauza unei serii de răsturnări la Bursa de Valori, conservatorii moderați pierduseră la mustață alegerile în fața outsiderilor din Washington, Ronald Bozer și Jack Jordan. Experții fuseseră de părere că președintele era o ținta din cauza averii pe care familia o făcuse din cheresteaua de sequoia din Oregon, din moment ce nu prea fusese afectat de căderea bursei. Michael Lawrence nu se împăcase cu situația, nu era un om care renunță ușor. Decât să devină un partener simbolic în vreo firmă de avocatură sau să se alăture consiliului director în afacerea sa de familie, fostul președinte rămăsese la Washington, își formase o fundație nonpartizană de analiză și prognoză politică, numită American Sense, devenind un manager activ. Următorii opt ani îi folosise ca să găsească soluții pentru rezolvarea sau analizarea unor chestiuni care nu merseseră în primul său mandat, de la politica economică, la cea externă sau la programele sociale. Membrii fundației sale participau la talk-show-uri duminică dimineața, elaborau lucrări ce nu erau destinate publicului, publicau cărți și țineau discursuri. Cu un vicepreședinte neînsemnat drept contracandidat și un nou vicepreședinte de partea sa – senatorul de New York Charles Cotten – Michael Lawrence câștigase decisiv alegerile. Cota lui de popularitate rămăsese la un nivel apropiat de 60 la sută, iar alegerile fuseseră considerate un *fait accompli*².

Megan traversă salonul către camera de toaletă a președintelui. Ușa era închisă, singurul mod de a păstra căldura în încăperea în care curentul venise la pachet cu bătrânii pereți și cu istoria casei. Asta însemna că probabil soțul ei era încă sub duș, lucru surprinzător de altfel. Oaspeți aleși aveau să vină la ora șapte, în biroul de la etajul doi, pentru o mică recepție privată de o jumătate de oră. De obicei, soțului ei îi plăcea să fie gata cu cincisprezece minute înainte, să își ia teancul gros de dosare și să revizuiască preferințele, antipatiile, pasiunile și datele personale ale oaspeților străini. În seara aceea, avea să îi primească pe ambasadorii proaspăt numiți ai Suediei și Italiei, care soseau înainte de a merge la o cină oficială, dată în cinstea delegaților-cheie ai Națiunilor Unite. Predecesorii lor fuseseră asasinați în timpul asediului recent, iar cei care îi înlocuiseră fuseseră numiți foarte rapid, pentru a arăta lumii că terorismul nu putea opri acțiunile diplomatice și nici pe cele pentru pace.

² Fapt împlinit (în lb. franceză, în original).

Președintele voia să aibă ocazia de a-i întâlni pe cei doi în particular. După aceea puteau să coboare în Salonul Albastru pentru o recepție formală înainte de cină, împreună cu alți delegați influenți ai Națiunilor Unite. Lucrurile importante aveau să se petreacă la cina care fusese concepută să demonstreze unitate și sprijin, după atacul din săptămâna precedentă.

Președintele se întorsese cu puțin înainte de ora șase, prin urmare, trebuia să fi avut destul timp să facă duș și să se bărbierească. Megan nu putea înțelege ce îl reținea atât. Poate că vorbea la telefon. Oamenii lui încercau pe cât posibil să oprească apelurile către reședința privată, dar în ultimele zile continuase să primească din ce în ce mai multe telefoane, uneori dimineața foarte devreme. Ea nu voia să doarmă într-unul dintre dormitoare pentru oaspeți, dar nici nu mai era la vârsta tinereții. Cu ani în urmă, când începuseră prima campanie pentru o funcție publică, doua sau trei ore de somn îi erau suficiente. Nu mai mult. Situația soțului era chiar mai gravă. Părea mai obosit decât de obicei și avea nevoie disperată de odihnă. Criză de la sediul Națiunilor Unite îi obligase să anuleze o vacanță plănuită în nord-vest, pe care nu o putuseră reprograma.

Prima Doamnă se opri în fața ușii și ascultă. Dușul nu se auzea și nici nu curgea apă în cadă. Iar la telefon nu părea să vorbească.

— Michael?

Soțul nu îi răspunse. Răsuci mânerul de alamă aurită și deschise ușa.

În fața băii era o anticameră îngustă. Într-o nișă, în dreapta, se afla un șifonier din lemn de cireș, în care valetul punea hainele de zi ale președintelui. Într-o nișă din partea stângă era o masă de toaletă tot din lemn de cireș, iar deasupra ei se afla o oglindă de perete puternic luminată. Președintele purta un halat de baie de un albastru intens. Stătea acolo, respirând greu, cu ochii mici și albaștri plini de furie. Avea mâinile pe lângă corp, iar pumnii îi erau strânși.

— Michael, te simți bine?

O fulgeră cu privirea. Nu îl văzuse niciodată atât de furios și de... dezorientat, acesta era cuvântul care îi veni în minte. Se înspăimântă foarte tare.

— Michael, ce s-a întâmplat?

El se uita din nou în oglindă. Privirea îi deveni calmă și mâinile

i se relaxară. Începu să respire cu mai multă ușurință. Apoi se așeza încet pe un scaun din lemn de nuc, în fața măsuței de toaletă.

— Nu-i nimic, răspunse el. Sunt bine.

— Nu arăți prea bine, zise ea.

— Ce vrei să spui?

— Acum câteva clipe arătai ca și cum ai fi vrut să iei pe cineva la bătaie, adaugă Megan.

Michael clătina din cap.

— Mi-a rămas prea multă energie de la exercițiile fizice, replica el.

— De la exerciții? Credeam că ai fost într-o ședință.

— Tocmai am făcut niște exerciții de mobilitate, replica el. Senatorul Samuels le face în fiecare dimineața și în fiecare seară timp de zece minute. Spune că asta îl ajută să își elibereze tensiunea atunci când nu poate merge la sala de sport.

Megan nu îl crezu. Soțul ei transpira foarte ușor când făcea exerciții fizice. Acum, fruntea și buza superioară îi erau uscate. Se petrecea ceva cu el. Părase din ce în ce mai distant în ultimele zile, iar asta începea să o sperie.

Înainta, se apropie de el și îi atinse fața.

— Te frământă ceva dragule, spuse ea. Vorbește cu mine.

Președintele o privi.

— Nu s-a întâmplat nimic, zise el. Ultimele zile au fost cam grele, atâta tot.

— Te referi la telefoanele din timpul nopții?

— Și la ele și la tot ceea ce se întâmplă, răspunse președintele.

— E mai rău decât de obicei?

— Într-un fel, zise el.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu acum, replica el, încercând să zâmbească.

Vocea lui grava își recapătă ceva din puterea și încrederea obișnuite, iar ochii îi scânteiară ușor. Președintele îi luă mâinile într-ale lui și se ridică. Se aplecă peste ea și o măsură cu privirea.

— Arăți minunat.

— Mulțumesc, spuse Megan. Dar tot mă îngrijorezi.

— Nu te îngrijora, afirma el. Privi spre dreapta pe un raft era un ceas din aur care îi aparținuse lui Thomas Jefferson. E târziu,

zise președintele. Ar trebui să mă pregătesc.

— O să te aștept, îi răspunse ea. Și ai grijă cu ochii.

— Cu ochii? Întrebă el, privindu-se în oglindă.

Se trezise chiar mai devreme decât ea în dimineața aceea, iar ochii îi erau foarte injectați. Nu era tocmai bine ca un individ într-o poziție de mare răspundere să pară slăbit sau obosit.

— N-am dormit foarte bine azi-noapte, recunosc el, atingând și trăgând de pielea din jurul ochilor. Câteva picături vor rezolva problema. Președintele se întoarse către soția sa și o sărută cu tandrețe pe frunte. Totul e în ordine, îți promit, continuă el, apoi zâmbi din nou și se întoarse.

Megan își privi soțul îndreptându-se încet către baie și închizând ușa. Îl auzi dând drumul la duș. Ascultă. De obicei, Michael fredona melodii vechi de rock-and-roll când era la duș. Uneori chiar cânta. În seara aceasta era tăcut.

Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, Megan nu credea ce îi spusese soțul ei. În relațiile cu ceilalți, nici nu politician nu era pe deplin sincer. Uneori, trebuiau să spună ceea ce alegătorii și rivalii politici voiau să audă. Dar Michael era, de fapt, un om sincer, cel puțin cu Megan. Când îl privea în ochi, știa dacă ascundea ceva sau nu. Și dacă ascundea, Megan îl îndupleca de cele mai multe ori să îi povestească despre ce era vorba.

Azi nu se întâmplase așa, iar asta o îngrijora foarte mult. Deodată, se temea foarte tare pentru el.

Megan se îndrepta încet către camera sa de toaletă. Își puse mânușile și încerca să se concentreze asupra chestiunilor pe care le avea de făcut în următoarele patru ore. Trebuia să fie o gazdă prietenoasă. Trebuia să fie plină de amabilitate și să le facă multe complimente soțiilor delegaților. Cel puțin, erau oameni pe care nu îi cunoștea. Îi era mai ușor să își ascundă sentimentele când se afla în preajma străinilor. Ei nu aveau de unde ști că ea juca de fapt un rol.

Și chiar *va fi* un rol.

Megan se întoarse în dormitor. Lângă partea ei de pat, se afla un mic birou Tambour din mahon, datând de la începutul secolului al XIX-lea. Luă un dosar de pe birou și trecu în revistă lista invitaților, acordând o atenție deosebită numelor delegaților străini și ale soțiilor acestora. În dreptul fiecărui nume era un ghid fonetic, iar ea repeta pronunțiile cu voce tare. Numele i se

păreau ușoare Primei Doamne. Avea o afinitate pentru limbi străine și plănuia să devină translator atunci când îl cunoscuse pe soțul ei și se căsătoriseră. Ca o ironie, chiar dorise să lucreze pentru Națiunile Unite.

Megan închise dosarul și îl așeza pe birou. Își aruncă privirea prin cameră. Magia era încă acolo, cu spiritele ei ascunse și cu ecou de grandioasă opera dramatică. Și conștientiza un lucru pe care nu îl simțea adesea. Aici, într-o casă care era pur și simplu urmărită de toate privirile din lume.

Simți brusc un puternic sentiment de izolare.

Baku, Azerbaidjan
Luni, 2.47 p.m.

David Battat se trezi încet.

Aerul mării era răcoros și începea să devină aspru. David era întins pe burtă, iar fața îi era îndreptată spre stufărișul de la malul apei. Avea pe obraji o umezeală rece. Vaporii condensați venind dinspre Marea Caspică.

Încerca să se miște, dar își simți capul greu ca un bolovan. Avea gâtul uscat și îl dureau ceafa. O atinse ușor și tresări. Zona era plină de zgârieturi și extrem de dureroasă. Aparatul de fotografiat dispăruse. Echipa CIA de la Moscova nu va putea analiza fotografiile pe care le făcuse ca să vadă cine altcineva ar mai fi putut fi pe vas sau să calculeze ce încărcătură avea acesta după poziția liniei de plutire. Muniția de artilerie și rachetele cântăreau mult mai mult decât dacă ar fi fost vorba de explozibil, bani sau droguri.

Battat încerca să se ridice de pe pământ. Simți o durere ascuțită, ca și cum cineva i-ar fi bătut un cui în ceafă. Căzu, așteptă câteva secunde și încerca iar, de data aceasta și mai lent. Reuși să își adune genunchii sub el, apoi se așeză și privi în depărtare apa întunecată.

Rachel dispăruse. Fusese un fiasco total. Îi plăcea sau nu, trebuia să transmită știrea la Moscova cât mai repede.

Battat se întinse din nou pe sol, simțind cum îi pulsează capul. Se sprijini pe antebrațe, punându-și fruntea pe pământul rece și încercă să înțeleagă ce îl dureau. Căută tot acum să priceapă ce anume se întâmplase.

De ce era încă în viață? se întreba Battat. Harponierul nu lăsase niciodată pe cineva să supraviețuiască. De ce l-ar fi lăsat pe el?

Apoi îi trecu prin minte că poate fusese răpus înainte ca Harponierul să fi ajuns acolo. Poate vreun tâlhar de pe coastă trecuse prin zonă, îi văzuse aparatul și rucsacul și se hotărâse să i le fure. Nu putea decide ce era mai rău: să-și lase ținta să scape

sau să fie jefuit. Nu că ar fi contat. Ambele situații erau defavorabile.

Agentul respira adânc și se ridica ușor, mai întâi din nou în genunchi, apoi în picioare. Nu avea echilibru, iar capul îi zvâcnea. Se uită în jur după rucsac. Dispăruse și acesta. Fără lanternă, nu avea nici o șansă să caute prin împrejurimi urme de pași sau alte indicii.

Își privi ceasul. Încheietura îi tremura și își folosi mâna liberă pentru a o liniști. În mai puțin de trei ore aveau să se ivească zorii. Pescarii aveau să apară în curând, iar Battat nu voia să fie văzut acolo. Chiar și în cazul în care nu ar fi trebuit să supraviețuiască, nu voia să știe nimeni de asta. Se depărta încet de țărm, cu capul pulsând. Fiecare înghițitura era dureroasă, iar gulerul puloverului îi freca gâtul rănit.

Dar aceste dureri nu contau.

Cea mai mare durere era conștiința faptului că eșuase.

Washington, D.C.
Duminică, 8.00 p.m.

Imediat ce intră în Casa Albă prin poarta de est. Paul Hood își aminti de prima vizită cu copiii aici. Hood venise la Washington pentru o conferință a primarilor. Pe atunci, Harleigh avea opt ani, iar Alexander șase. Pe băiețel nu îl impresionaseră nici impunătorul tablou cu Abraham Lincoln, al lui G.P.A. Healy, nici splendidele scaune din Salonul Albastru aduse de James Monroe și nici măcar agenții serviciilor secrete. El mai văzuse picturi, scaune și ofițeri de poliție și în Los Angeles. Spectaculosul candelabru din Salonul Oficial abia dacă merită să-i arunci o privire, iar în Grădina Trandafirilor erau doar flori și iarbă. Dar pe când traversau pajiștea spre E Street, băiețelul văzuse în sfârșit ceva care îl impresionase.

Castani.

Castanele verde-închis ce creșteau din copacii puternici semănau foarte bine cu mici mine plutitoare, prevăzute cu antene care ieșeau din toate părțile. Alexander era convins că acestea erau mici bombe care îi țineau pe spioni la distanță. Când îi loveau în cap, castanele explodau. Tatăl lui Alexander intrase în joc, chiar luase câteva castane, cu grijă, desigur, pentru a le planta acasă. În cele din urmă, Harleigh își prinsese tatăl în flagrant, în clipa în care călca pe una dintre castanele proaspăt plantate, iar aceasta nu explodase.

Sharon nu fusese niciodată de acord cu această minciună. Era de părere că încuraja militarismul. În schimb, Hood considera că era vorba doar de imaginația unui băiețel, nimic mai mult.

Erau rare ocaziile când Paul Hood venea la Casa Alba fără să se gândească la castane. Seara aceasta nu făcea excepție, doar că, pentru prima dată după mulți ani, Hood își dorea foarte tare să se ducă în spate și să culeagă câteva. Să i le ducă fiului său ca pe un simbol, ca pe o amintire a vremurilor bune petrecute împreună. În plus, decât să facă tot ce făcea acum, mai bine se plimba prin jur.

Se îmbrăcase în smocking, venise cu mașina până la Casa Albă și își prezentase invitația scrisă caligrafic la poarta de est. Acolo, un tânăr agent al Serviciului Secret îl întâmpinase și îl condusesese spre Salonul Roșu, care se învecina cu Salonul Oficial. Președintele și Prima Doamnă se aflau încă alături, în Salonul Albastru, care era următoarea încăpere. Deși nimeni nu recunoștea Salonul Roșu, fiind mai mic – și folosit de obicei pentru primirea primelor doamne era destinat oaspeților mai puțin importanți.

Hood recunoscuse anumite persoane care se aflau acolo, deși în realitate nu le cunoștea personal. Pe unii dintre ei îi știa de la conferințe, pe alții de la ședințe, iar pe cei mai mulți de la alte mese oficiale la care participase aici. Casa Albă organiza două sute cincizeci de dineuri în fiecare an, iar el era invitat la cel puțin cincisprezece dintre ele. Trecutul său în slujba orașului Los Angeles, unde cunoscuse într-adevăr persoane faimoase – actori, bancheri și spioni – făcea din el un oaspete ideal. Putea vorbi cu generali, cu lideri mondiali, cu diplomați, reporteri, senatori și cu soțiile acestora, informându-i și discutând cu ei fără a-i ofensa. Ceea ce era cu adevărat un lucru important.

La astfel de evenimente era de obicei însoțit de Sharon. Lucrând în domeniul alimentației dietetice, ea era cel mai adesea nemulțumita de mâncare, deși îi plăceau întotdeauna decorurile, care proveneau din diferite administrații și din diferite secole. Când Sharon nu putea fi prezentă, îl însoțea consilierul de relații publice al Centrului de Comandă, Ann Farris. Ei îi plăcea orice fel de mâncare cu care era servită și, spre deosebire de Sharon, discuta cu plăcere cu oricine se așeza alături de ea.

Aceasta era prima dată când Hood venise singur. Fără a ține seama de modul în care Casa Alba ar putea interpreta acest lucru, Hood nu o considera pe Mala Chatterjee ca fiind partenera sa. Tot singură venea și doamna secretar general al Națiunilor Unite, care primise un loc la masa lui Hood, chiar în stânga lui.

Hood deschise ușa și cuprinse cu privirea salonul lung, inundat de lumina candelabrului. În salon fuseseră aduse paisprezece mese rotunde, fiecare aranjată pentru zece persoane. Pe invitația lui Hood scria că era repartizat la masa doi, aproape de centrul salonului. Ce bine! Rare erau ocaziile când stătea așa de aproape de președinte. Dacă discuția cu Chatterjee devenea tensionată, putea să schimbe câteva priviri semnificative cu

Prima Doamnă. Megan Lawrence crescuse în Santa Barbara, California. Petrecuse ceva timp cu Hood atunci când el era primar în Los Angeles și ajunseseră să se cunoască destul de bine. Era o doamnă deșteaptă, distinsă, cu un simț al umorului sec.

În timp ce membrii personalului cu grad superior priveau, chelnerii de la Casa Alba, îmbrăcați în livrea, se grăbeau în toate părțile, făcând ajustări de ultimă oră la ornamentele ce decorau mesele. Purtau sacouri negre și aparțineau unor etnii diferite, așa cum era de așteptat la un asemenea eveniment.

Casa Alba selectase dintr-o gamă largă de angajați cu ora, verificați de echipele de securitate. Și, deși nimănui nu-i plăcea să recunoască, alcătuirea personalului era determinată de natura dineului. Chelnerii tineri și atrăgători umpleau cu apa pahare de cristal și se încredințau că vesela și tacâmurile erau așezate identic la fiecare invitat în parte.

Chiar în fața se afla uriașul portret din 1869 al lui Abraham Lincoln, de care Alexander nu fusese impresionat. Era singurul tablou din salon. Exact în partea opusă, inscripționat pe polița căminului, era un pasaj scris de John Adams pentru soția sa Abigail. Înainte ca aceștia să se mute în reședința nou construită. Franklin Roosevelt citise rândurile și îi plăcuseră atât de tare încât ele deveniseră rugăciune oficială la Casa Albă. Inscripția suna cam așa:

Mă rog la Ceruri să binecuvânteze această casă și pe toți cei care vor locui în ea de acum înainte. Fie ca sub acest acoperiș să nu guverneze decât oameni cinstiți și înțelepți.

„Cu părere de rău, domnule Adams, se gândi Hood, asta nu prea s-a întâmplat.”

Un bărbat din cadrul personalului administrativ cu grad superior trecu pragul. Îmbrăcat cu pantaloni albi și cu o vestă albă cu împletituri aurite, închise ușa cu un aer politicos, dar insistent. Hood păși înapoi în Salonul Roșu, care devenise mai zgomotos și mai aglomerat, pe măsură ce oamenii veneau din Salonul Albastru. Nu-și putea imagina care era atmosferă aici înainte de apariția aerului condiționat.

Când Mala Chatterjee intră în Salonul Roșu, se nimeri ca Hood să aibă privirea îndreptată spre ușă. Era la braț cu președintele, urmat de Prima Doamnă și de doi delegați. Urmară

vicepreședintele și doamna Cotten, apoi senatorul de California, Barbara Fox. Hood o cunoștea bine pe Fox. Părea confuză și asta nu prea îi stătea în fire. Hood nu apucă să se întrebe de ce. Aproape în același moment se deschise ușa salonului oficial. Forfota dinăuntru se încheiase. Cei douăzeci de chelneri erau aliniați de-a lungul peretelui dinspre nord-vest, în timp ce însoțitorii erau înșiruiți lângă ușă, pentru a-i conduce pe oaspeți către mesele lor.

Hood nu făcu nici un efort pentru a o întâmpina pe Chatterjee. Era o femeie puternică și părea destul de prinsă în conversația cu președintele. Se întoarse în salon.

Hood privi cum intrau VIP-urile, scăldate în lumina aurie a candelabrului. Procesiunea avea parcă un aer spectral: oameni de o noblețe țeapănă, mișcându-se încet, inexpressiv; voci joase și profunde răsunau în salon, presărate ocazional cu câte un râs politicos; scaune pe care însoțitorii le ridicau și le mutau în liniște, pentru a nu scârțâi pe podeaua de lemn; și un sentiment că această scenă fusese repetată întruna de-a lungul anilor, de-a lungul secolelor, cu aceiași participanți: cei care dețineau puterea, cei ce o doreau și oameni precum Hood care reprezentau un tampon între cele două categorii anterioare.

Hood bău puțină apă. Se întrebă dacă, din cauza divorțului, toți bărbații deveneau cinici.

Chatterjee plecase de lângă președinte și era condusă către masă. Când doamna originară din New Delhi se apropie, Hood se ridică. Însoțitorul îi trase scaunul. Secretarul general îi mulțumi și se așeză. Fără a-l ignora pe Hood în mod evident, femeia de patruzeci și trei de ani reușea să nu îl privească. El însă nu avea răbdare pentru asemenea lucruri.

— Bună seara, doamnă secretar general, i se adresă el.

— Bună seara, domnule Hood, răspunse ea, fără să îl privească însă.

La masă începură să se așeze și alți oameni. Chatterjee se întoarse și le zâmbi secretarului de la Agricultură, Richard Ortiz și soției acestuia. Ca urmare, Hood rămase holbându-se la ceafa secretarului general. Ieși din situația penibilă luându-și șervetul, punându-l în poală și întorcându-și privirea.

Hood încerca să se pună în locul lui Chatterjee. Avocata devenită diplomată fusese numită de puțin timp în această funcție când se petrecuseră atacurile terorștilor. Se alăturase

Națiunilor Unite cu o intenție declarată de a menține pacea și iată că apăruseră teroriști care ucideau diplomați și amenințau copii cu arma.

Tacticile de negociere ale lui Chatterjee eșuaseră, iar Hood o pusese într-o situație stânjenitoare, în mod public, infiltrând oameni în Consiliul de Securitate și punând capăt crizei printr-o acțiune rapidă și violentă. Umilirea ei nu se oprise aici, pentru că multe națiuni membre întâmpinaseră cu bucurie atacul lui Hood.

Dar era de așteptat ca Hood și secretarul general Chatterjee să lase toate acestea în urmă, fără a le mai acorda importanța. Ea era o susținătoare declarată a mișcării de destindere a relațiilor politice, în care una din părți demonstra încredere, fiind prima care depunea armele sau ceda teren.

„Sau poate că ea crede în asta doar când îi determină pe alții să facă prima mișcare”, se gândi Hood.

Cineva apăru pe neașteptate în spatele lui Hood și îi pronunța numele. El se întoarse și își ridică privirea. Era Prima Doamnă.

— Bună seara. Paul.

— Doamna Lawrence, mă bucur să vă văd, răspunse Hood, ridicându-se.

— A trecut prea mult timp, zise ea luându-i mâna și ținându-i-o strâns. Mi-e dor de vremurile când strângeam fonduri la Los Angeles.

— A fost frumos, spuse Hood. Am făcut istorie și să sperăm că am făcut și fapte bune.

— Îmi place să cred asta, replică ea. Ce mai face Harleigh?

— A primit o lovitură grea, iar acum trece printr-o perioadă dificilă recunoscui Hood.

— Nici nu vreau să-mi imaginez, spuse Prima Doamnă. Cine se ocupa de ea?

— Acum doar Liz Gordon, psihologul nostru de la Centrul de Comandă zise Hood. Nu prea are încredere în Liz. Să sperăm că vom aduce niște specialiști, într-o săptămână sau două.

Megan Lawrence zâmbi cu blândețe.

— Paul, poate reușim să ne ajutăm unul pe celălalt. Ești liber mâine la prânz?

— Sigur, răspunse el.

— Bine. Atunci ne vedem la 12.30.

Prima Doamnă zâmbi și se întoarse la masa ei.

„Ce ciudat, se gândi Hood. Poate reușim să ne ajutăm unul pe

celălalt” De ce ar avea nevoie de ajutorul lui? Orice ar fi trebuie să fie ceva important. Programul unei Prime Doamne era de obicei bine stabilit cu luni înainte. Ar fi trebuit să opereze schimbări în agenda pentru a-i face lui loc.

Hood se așeza înapoi pe scaun. La masă mai veniseră secretarul de stat adjunct Hal Jordan și soția acestuia Barri Allen-Jordan, precum și doi diplomați cu soțiile, pe care Hood nu îi cunoștea. Mala Chatterjee nu îl prezenta, așa că se prezenta singur. Secretarul general continua să îl ignore, chiar și după ce președintele se ridica de la masă pentru a propune un toast și pentru a spune câteva cuvinte despre dorința sa ca acest dineu și solidaritatea pe care o promova să trimită teroriștilor mesajul ca națiunile civilizate ale lumii nu vor ceda niciodată în fața lor. În timp ce fotografii Casei Albe făcea poze, iar o cameră video înregistra discret evenimentul din colțul de sud-vest al salonului, președintele își sublinia încrederea în Națiunile Unite anunțând oficial, în aplauzele tuturor, că Statele Unite erau pe cale de a achita datoria de aproape două miliarde de dolari către Națiunile Unite.

Hood știa că achitarea datoriei nu prea avea de-a face cu teroriștii. Națiunile Unite nu îi intimidau, iar președintele, spre deosebire de Mala Chatterjee, știa asta. Tot ce puteau face cele două miliarde de dolari era să scoată Statele Unite din categoria în care se înscriau țări sărace precum Nepal sau Liberia. Prin îmbunătățirea relațiilor economice cu Lumea a Treia, statele acestea ar putea fi convinse apoi să facă împrumuturi, cu condiția să cumpere bunuri, servicii și informații militare din America. Aceasta ar deveni o sursă continuă de venituri pentru companiile americane, chiar și atunci când alte națiuni ar începe să investească bani în acele țări. Adică o contribuție semnificativă pentru surplusul bugetar al guvernului și un moment profitabil din punct de vedere politic. Când acestea se petrec simultan, o administrație poate să pară mărinimoasă și să câștige puncte la Bursa de Valori.

Hood nu era atent decât pe jumătate la discurs, când președintele spuse ceva care îi capta întreaga atenție:

— În sfârșit, spuse președintele, sunt bucuros să vă anunț că șefii serviciilor americane de informații desemnează în prezent personal și alocă resurse pentru o nouă inițiativă importantă. Ei intenționează să lucreze îndeaproape cu guvernele din întreaga

lume și să garanteze că atacurile împotriva Națiunilor Unite nu trebuie să se petreacă și *nu* se vor mai petrece de acum înainte.

De la mesele cu delegați se auziră aplauze slabe. Dar declarația îi atrase atenția lui Hood pentru că el știa ceva cu care președintele se pare că nu era la curent.

Acest lucru nu era adevărat.

6

Hellspot Station, Marea Caspică Luni, 3.01 a.m.

Avionul Cessna U206F, de culoare albă, zbura la mică altitudine deasupra Marii Caspice, iar singurul sau motor vuia zgomotos. Singurii pasageri erau un pilot rus și omul de lângă el. Un englez de statură medie, cu o înfățișare obișnuită.

Această călătorie avusese ca punct de plecare coasta din Baku. După decolare, hidroavionul se îndreptase spre nord-est și zburase mai mult de trei sute de kilometri, în ultimele nouăzeci de minute. Fusesse un zbor lin și silențios. Nici pilotul și nici pasagerul nu scosese un cuvânt în tot acest timp. Deși Maurice Charles, în vârstă de patruzeci și unu de ani, vorbea rusește, pe lângă alte nouă limbi străine, nu îl cunoștea bine pe pilot și nu avea încredere nici măcar în acei oameni pe care îi știa foarte bine. Doar astfel reușise să rămână în viață ca mercenar timp de aproape douăzeci de ani.

Când în sfârșit ajunseră, pilotul spuse doar:

— Dedesubt, la ora patru³.

Charles se uita pe fereastră. Ochii săi de un albastru pal se fixară pe țintă. Era ceva minunat. Înaltă, inundată într-o lumină strălucitoare, măreață.

Și singură.

Această platformă semisubmersibilă de foraj marin se afla în larg, la aproape 45 de metri deasupra apei și era înconjurată de mare. În partea nordică a platformei era un eliport, alături, la nord-vest, o macara înaltă de aproape 60 de metri și o rețea de tancuri, alte macarale, antene și alte echipamente din domeniul prelucrării țițeiului.

Platforma avea alura unei femei, stând în picioare târziu în

³ Modalitate de a indica diferite obiective, folosită în special de piloții avioanelor de vânătoare în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Spațiul din jurul avionului era asemănat cu un ceas, ce avea cifra 12 în dreptul botului, (n.tr.).

noapte pe o stradă pustie, sub un felinar, lângă râul Mersey⁴. Charles ar fi putut să facă orice cu ea și chiar asta avea de gând.

Charles ridică aparatul pe care îl ținea pe genunchi. Deschise cu zgomot husa cafenie din piele și îi înlătură partea de sus. Era același aparat de fotografiat de 35 de milimetri, pe care îl folosisese în prima lui misiune, în aprilie 1983, în Beirut. Începu să facă poze. Un al doilea aparat, cel pe care îl luase de la agentul CIA de pe plajă, zăcea pe podeaua cabinei, între picioarele lui, împreună cu rucsacul fostului proprietar. Poate că erau acolo nume și numere care se vor dovedi folositoare. Așa cum agentul însuși ar putea fi folositor, motiv pentru care Charles îl lăsase în viața.

Avionul se roti de două ori deasupra platformei, o dată la 180 de metri înălțime și apoi la 90 de metri. Charles folosi trei role de film, apoi îi spuse pilotului că puteau să plece. Hidroavionul ajunsese din nou la altitudinea de croazieră, de 600 de metri și se întoarse spre Baku. Acolo, Charles urma să se alăture membrilor echipajului navei *Rachel*, care până acum ar fi trebuit să înlăture deja pavilionul alb cu nume fals. Aceștia îl transportaseră cu feribotul spre avion și aveau să devină partenerii lui pentru misiunile următoare.

Dar nu era decât începutul. Angajatorii lui din America aveau obiective foarte clare, iar echipa pe care Charles o alcătuisese era formată din experți care puteau atinge aceste obiective: asmuțind vecin împotriva altui vecin, națiune împotriva altei națiuni, prin acte de terorism și asasinare. Înainte ca ei să-și termine treaba, regiunea avea să dispară în foc și sânge.

Și deși câștigase deja mulți bani de pe urma terorismului, cheltuisese o mare parte din acea avere pe arme, pașapoarte, transport, anonimat. După această misiune, avea să fie mai bogat decât îndrăznise vreodată să-și imagineze. Și avea o imaginație bogată.

În timpul copilăriei petrecute la Liverpool, Charles visase adesea la bogăție și la modul în care ar fi putut să o obțină. Se gândea la asta când mătura prin gara unde tatăl său vindea bilete. Se gândea atunci când dormea cu cei doi frați și cu bunicul său, în sufrageria apartamentului cu două camere, un apartament în care mirosea mereu a transpirație și a gunoi de pe

⁴ Râu în partea de nord-vest a Angliei, ce se varsă în Marea Irlandei, în dreptul portului Liverpool. (n.tr.).

aleea alăturată. Se gândea la asta când își ajută tatăl să antreneze echipă locală de fotbal. Charles, cel care ajunsese la vârsta maturității, știa să comunice, să fie un bun strateg, să câștige. Era un lider înnăscut. Dar tatăl lui Maurice, familia lui, oamenii care munceau ca și el erau umiliți de cei din clasele dominante ale societății. Nu li se permitea să meargă la școli mai bune, chiar dacă aveau cu ce plăti. Nu aveau voie să dețină funcții superioare în finanțe, comunicare sau politică. Aveau un accent amuzant și vulgar, umeri musculoși, chipuri bătute de vânt și nu erau luați în serios.

Charles crescuse cu sentimentul că singură scăpare, singura bucurie a tatălui său era fotbalul. Îi idolatriza pe Beatles pentru că reușiseră, motiv pentru care, în mod ironic, tatăl său și mulți alți contemporani îi urau pe „acei huligani tineri”. Charles își dăduse seama că nu putea scăpa de sărăcie cântând, pentru că nu avea talent. Trebuia să reușească singur, să se afirme într-un mod unic, personal. Cum ar fi putut știi că avea să-și descopere abilitați ascunse înrolându-se în Marina Regală, în Regimentul 29 Comando, în Artileria Regală, învățând să lucreze cu explozibil și descoperind plăcerea și înclinația de a distruge?

Punerea în practică a unor astfel de proiecte implica un sentiment glorios. Era o creație artistică: o artă vie, puternică, sângeroasă, schimbătoare, absolut de neuitat. Estetica dezastrului nu semăna cu nimic altceva în lume. Și satisfacția era și mai mare, din moment ce CIA îl ajutase fără voie, trimițându-l pe acel bărbat să îl supravegheze. Agenția avea să tragă concluzia că Harponierul nu l-ar fi putut ataca. Nimeni nu supraviețuia după întâlnirea cu Harponierul.

Charles se așează confortabil pe locul său, în vreme ce Cessna lăsa în urma luminile platformei petroliere.

În asta constă frumusețea faptului de a fi artist, își spuse.

I se dădeau dreptul și privilegiul de a surprinde.

Câmp Springs, Maryland
Luni, 12.44 a.m.

În timpul Războiului Rece, clădirea ciudată, cu două etaje, aflată lângă pistă forțelor navale de rezervă, din Baza Aeriană Andrews, servea la pregătirea operațiunilor pentru piloți și a echipajelor lor. În cazul unui atac nuclear, sarcina lor ar fi fost să îi evacueze pe oficialii importanți din guvern și din armată și să îi ducă spre o zonă sigură din munții Blue Ridge.

Dar clădirea de culoarea fildeșului, cu pajiștea ei verde, îngrijită, nu era doar un monument ridicat în cinstea Războiului Rece. Cei șaptezeci și opt de salariați cu normă întreaga care lucrau aici erau acum angajații Centrului Național de Management al Crizelor, cunoscut și sub numele de Centrul de Comandă, o agenție independentă care colecta, procesa și analiza datele despre eventuale focare de criză interne și internaționale. Odată aceste acțiuni întreprinse, centrul trebuia să decidă dacă avea să dezamorseze premeditat aceste crize, folosind mijloace politice, diplomatice, mediatice, economice, legale sau psihologice sau, dacă primea aprobarea Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații, din cadrul Senatului, să folosească mijloace militare. În acest scop. Centrul de Comandă avea la dispoziție o echipă de intervenție tactică, formată din douăsprezece persoane, cunoscută sub denumirea de Striker. Condușă de colonelul Brett August, Striker își avea baza în apropierea Academiei FBI din Quantico.

Pe lângă birourile de la etajele superioare, clădirea dispunea de o structură sigură la subsol, ce fusese construită pentru adăpostirea personalului și a sistemelor de căutare a informațiilor de mai mare însemnătate. Aici lucrau Paul Hood și principalii lui consilieri.

Hood venea direct de la evenimentul de la Casa Alba. Încă mai era îmbrăcat în smoching, fapt pentru care un ofițer de marină de la poartă îi adresă un: „Bună dimineața, domnule Bond”. Asta îl făcu să zâmbească, pentru prima dată după multe zile.

O neliniște ciudată pusese stăpânire pe Hood după comentariile președintelui. Nu își putea imagina *de ce* președintele spusese că Statele Unite vor oferi sprijin informațional Națiunilor Unite. Dacă multe națiuni membre se temeau de ceva, era de faptul că Statele Unite foloseau deja organizația internațională pentru a le spiona.

Discursul scurt al președintelui încântase câțiva oameni, mai ales pe delegații care deveniseră ținte ale atacurilor teroriste. Altor oaspeți însă, li se păruse ciudat. Vicepreședintele Cotten păruse surprins, la fel secretarul de stat Dean Carr și ambasadorul american la ONU, Meriwether. Iar Mala Chatterjee fusese în mod clar deranjată de comentariu, într-atât încât se întorsese către Hood pentru a-l întreba dacă îl înțelesese bine pe președinte. El îi răspunsese că înțelesese corect. Ceea ce nu îi spusese era că Centrul de Comandă ar fi fost aproape sigur implicat sau informat despre un asemenea aranjament. Poate că se stabilise ceva pe când el era plecat, dar Hood se îndoia. Când trecuse pe la birou cu o zi în urmă, pentru a se pune la curent cu ceea ce pierduse, nu văzuse nici o referire la un asemenea efort multinațional al serviciilor de informații.

Hood nu se obosi să vorbească cu nimeni după dineu. Plecă imediat și se duse la Centrul de Comandă, unde făcu alte cercetări pe acest subiect. Era pentru prima dată după reîntoarcerea sa, când întâlnea tura de noapte din timpul weekendului. Se bucurau să-l revadă, mai ales șeful turei, Nicholas Grillo. Grillo, în vârstă de cincizeci și trei de ani, era un fost expert în informații, din cadrul Navy SEAL⁵, care părăsise Pentagonul cam în același timp în care Hood se alăturase pentru prima dată Centrului de Comandă. Grillo îl felicita pentru treaba bună pe care el și generalul Rodgers o făcuseră la New York și îl întreba ce mai făcea fiica lui. Hood îi mulțumi și îi răspunse ca Harleigh avea să se facă bine.

Hood începu prin a accesa Fișierele DEI - Directorul Comunității de Informații. Aceasta instituție independentă era un centru de prelucrare și validare a informațiilor pentru alte patru departamente: Agenția Centrală de Informații, Centrul de Comandă, Departamentul Apărării care includea cele patru

⁵ Sea-Air-Land - echipă din cadrul forțelor navale ale SUA, special organizată, echipată și antrenată pentru a executa operații speciale în zone maritime, de litoral și adiacente frontierelor de coasta, (n.tr.).

categorii de forțe ale armatei, Oficiul Național de Recunoaștere, Agenția Națională de Securitate, Agenția Națională de Imagistică și Cartografie, precum și Departamentul de Informații, care constă în Biroul Federal de Investigații, Departamentul de Stat, Departamentul Energiei și Departamentul Trezoreriei.

Odată intrat în baza de date a DEI, Hood căută acorduri recente sau inițiative legate de Națiunile Unite. Apărură aproape cinci mii de rezultate. Le elimina pe cele care nu implicau culegerea de informații pentru Națiunile Unite și membrii săi. Lista se redusese la douăzeci și șapte de rezultate. Hood le trecu repede în revistă. Ultimul fusese accesat cu o săptămână înainte, un raport preliminar despre eșecul unui birou teritorial al CIA de a opri acțiunile lui Annabelle Hampton în sprijinul teroriștilor la New York. Vină fusese aruncată asupra șefului biroului din New York, David Battat și asupra superiorului său de la Washington, directorul adjunct Wong. Lui Wong i se dăduse un avertisment scris, care nu îi fusese adăugat la dosar. Battat primise o muștrare mai severă, fără a fi trecut în dosarul lui permanent. Însa Banat avea să fie trecut pe tușa pentru o vreme, ceea ce Bob Herbert descrisese odată ca fiind „vânătoare de șobolani”, adică treburile murdare în prima linie. Genul de treburile pe care de obicei le făceau agenții începători.

Nu găsi nimic despre o operațiune legată de Națiunile Unite, în care să fie implicată vreuna dintre cele paisprezece agenții de informații. Dată fiind destinderea pe care președintele încerca să o stabilească în relațiile cu Națiunile Unite, nu era o surpriză faptul că Lawrence căuta o cale de a le ajuta. Dar să prezinți o dorință sau o ocazie ca pe un fapt împlinit era o adevărată înșelăciune.

Președintele ar fi avut nevoie să coopereze cu cel puțin una dintre conducerile acestor agenții, doar pentru a derula *un studiu* pentru o asemenea propunere, iar fișierele nu spuneau nimic despre asta. Nu era nici un fel de corespondență, electronică sau de altă natură, care să ceară un asemenea studiu. Singurul răspuns la care Hood se putea gândi era o înțelegere mutuală nescrisă între președinte și CIA, FBI sau una dintre celelalte agenții. Dar atunci una dintre aceste persoane ar fi fost prezentă la dineu, iar singurul reprezentant al comunității de informații fusese Hood. Poate că președintele încerca să forțeze lucrurile, așa cum făcuse John F. Kennedy când anunțase public că dorea

că NAȘA să primească de la Congres fonduri pentru a trimite oameni pe Luna Dar implicarea Statelor Unite într-un efort internațional de culegere de informații era un subiect extrem de sensibil. Ar fi o nesăbuită din partea unui președinte să încerce o operațiune de o asemenea anvergură, fără a primi asigurări din partea propriei echipe că era posibilă.

Totul ar putea fi rezultatul unei serii de neînțelegeri. Poate că președintele credea că are sprijinul comunității de informații. În mod sigur, confuzia era un lucru obișnuit în cadrul guvernului. Se punea întrebarea ce era de făcut acum, când ideea fusese prezentată întregii lumi. Comunitatea de informații din Statele Unite era, în mod sigur, dezbinată. Unii experți aveau să primească cu căldură oportunitatea de a intra în mod direct în resursele de informații ale unor națiuni precum China, Columbia și câteva foste republici sovietice, la care aveau în prezent un acces foarte limitat. Alții, incluzându-l și pe Hood, se temeau să se alăture forțelor altor națiuni și să fie intoxicați cu date false, date care ar deveni o parte a estimărilor serviciilor secrete americane, cu posibile rezultate dezastruoase. Herbert îi povestise odată despre o situație din anul 1978, chiar înainte de răsturnarea șahului Iranului, când forțele antiextremiste furnizaseră CIA un cod, folosit de susținătorii ayatollahului Khomeini pentru a comunica prin telefax. Atunci, codul s-a dovedit a fi bun. Odată cu venirea la putere a ayatollahului, fișierele șahului au fost cercetate și s-a descoperit că și acest cod era în mâinile americanilor. Codul ayatollahului a rămas în sistemul CIA și a fost folosit pentru a decoda comunicările secrete ale regimului. Abia la moartea ayatollahului în 1989, când comunicatele secrete spuneau că el își revine, CIA a revenit și a cercetat cu atenție codul, abia atunci dându-și seama ce cantitate de informații false primise. Datele primite pe parcursul a zece ani au fost reverificate, iar multe dintre ele au fost eliminate.

Hood se gândea la ce ar fi spus Teheranul despre această nouă rețea antiteroristă. „Sigur, ne alăturăm și noi. Și nu uitați să folosiți acest nou cod pentru a-i monitoriza pe teroriștii sunniți care își desfășoară activitatea în afara granițelor Azerbaidjanului. Ar putea fi un cod adevărat pentru transmisii adevărate, sau iranienii ar putea folosi false transmisii, pentru a crea suspiciuni mai mari în rândul sunniților. Statele Unite nu ar putea refuza să

îi ajute, din moment ce președintele se oferise; în cod nu am putea avea încredere. Și dacă totuși ar fi adevărat și noi l-am ignora?"

Toate aceste lucruri duceau către un potențial dezastru. Când despre Hood, intenționa să îl contacteze pe Burton Gabie, șeful de cabinet al președintelui, pentru a afla ce știa el în legătura cu această situație. Hood nu îl cunoștea prea bine pe Gabie, dar acesta fusese unul dintre geniile din grupul de experți al lui Lawrence și avusese un rol esențial în realegerea președintelui. Gabie nu fusese la dineu, dar nu prea există vreo inițiativa politică în care el să nu fie implicat.

Hood se întoarse la motel, trase un pui de somn, apoi se întoarse la Centrul de Comandă la ora cinci și jumătate. Voia să fie prezent când îi sosea echipa.

Hood vorbise cu psihologul Liz Gordon despre Harleigh și cu avocatul Lowell Coffey despre divorț, așa ca amândoi știau că se întorsese. Îl informase și pe generalul Rodgers care, la rândul său, îi spusese șefului de la Informații, Bob Herbert.

Herbert sosi primul. Își pierduse soția și abilitatea de a mai merge, în timpul bombardamentului de la ambasada americană din Beirut, în 1983. Dar transformase acest eșec într-un avantaj: scaunul cu rotile al lui Herbert, făcut la comanda era un mic centru de comunicare cu telefon, fax și chiar cu o legătură prin satelit, care îl ajutase să devină unul dintre cei mai eficienți colectori și analiști de informații din lume.

După el sosi Rodgers. Deși ofițerul cu părul grizonat jucase un rol definitoriu în finalizarea crizei teroriste din sediul Națiunilor Unite. Încă mai era afectat de tortură la care fusese supus de către teroriștii kurzi din Orientul Mijlociu. De când se întorsese, nu mai avea aceeași strălucire în priviri și nici același mers vioi. Deși nu cedase, ceva din mândria lui, o parte vitală murise în acea pivniță din valea Bekaa.

Rodgers și Herbert fura bucuroși să îl vadă. Cei doi așteptaseră destul pentru a-i ura lui Hood bun venit și pentru a afla de la el ce se întâmplase la dineul oficial. Herbert fu uluit de spusele președintelui.

— Asta sună ca și cum cineva ar spune că va fi interesat mai mult de tribunele cu fanii scandalagii decât de meciurile din liga profesionistă, spuse Herbert. Nimeni nu va crede așa ceva. Nimeni.

— Sunt de acord, replica Hood. Tocmai de aceea trebuie să aflăm de ce a spus președintele ăsta Dacă are un plan despre care noi nu știm nimic, ar trebui să descoperim despre ce e vorba. Vorbește cu oameni din celelalte agenții și afla.

— Imediat, zise Herbert, îndreptându-se deja cu scaunul rulant spre ușa.

Rodgers îi spuse lui Hood că va intra în legătură cu șefii serviciilor de informații aparținând forțelor terestre, marinei, forțelor aeriene și corpului pușcașilor marini pentru a afla ce știau ei despre aceasta situație.

După ce Herbert și Rodgers plecară, Hood fu vizitat de singurii membri ai echipei care nu aflaseră de înapoierea lui, ofițerul de legătură cu FBI și Interpol, Darrell McCaskey și consilierul de relații publice, Ann Farris. McCaskey tocmai se întorsese din Europa, unde lucrase cu omologii săi din Interpol și unde avea și o legătură amoroasă cu Mâna Comeja, un agent cu care lucrase în Spania. Hood era un fin cunoscător al caracterului uman, iar instinctul îi spunea că nu va mai trece mult până când Darrell își va anunța demisia pentru a se întoarce la Maria Chiar dacă fusese plecat, McCaskey păstrase legătura cu Hood și după ce acesta își dăduse pentru scurt timp demisia.

Cu Ann Farris era o altă poveste. Înaltă de un metru șaptezeci, divorțata fusese întotdeauna apropiată de Hood și nu-i plăcuse să îl vadă plecând. Hood știa că ținea la el, deși nu era un lucru prea evident pentru oricine. Femeia în vârstă de treizeci și patru de ani avea un chip perfect impenetrabil pentru reporteri. Nici o întrebare, nici o dezvăluire, nici un anunț nu o făceau să tresară. Dar când era vorba de Hood, ochii ei migdalați, căprui-închis, spuneau mult mai multe decât orice orator sau moderator de televiziune pe care el îl ascultase vreodată. Chiar în acest moment, ochii ei îi spuneau lui Hood că era fericită, tristă și surprinsă în același timp.

Ann se îndrepta spre birou. Era îmbrăcată în ceea ce numea ea „uniforma”, un costum negru cu pantaloni, o bluză albă și un colier de perle. Părul castaniu îi era lung până la umeri, iar o pereche de clame îl țineau la spate, lăsându-i chipul liber. Biroul lui Hood nu mai purta amprenta personală. Nu avusese timp să pună la loc fotografiile și suvenirele. Totuși, după neînțelegerile cu Sharon și după răceala camerei de hotel, sosirea lui Ann făcu brusc că acest loc să pară familiar.

— Tocmai mi-a spus Mike, începu ea.
— Ce ți-a spus?
— Despre Sharon, replica Ann. Despre revenirea ta, Paul. Te simți bine?

— Sunt puțin năucit, dar o să îmi revin.

Ann se opri în fața biroului „Au trecut doar zece zile de când ea stătea acolo și eu împachetam?” se gândi Hood. Părea să fi trecut mai mult. De ce durerea dilata timpul, în timp ce fericirea îl face să pară atât de scurt?

— Cu ce pot să te ajut. Paul? întreba Ann. Ce fac Sharon și copiii?

— Ne clătinăm toți. Liz o ajută pe Harleigh, eu și Sharon avem o relație destul de formală, iar Alexander e Alexander. Se simte bine.

Hood își trecu mâna prin părul negru, ondulat și continuă:

— Cât despre ce poți face tu, tocmai mi-am dat seama că va trebui să trimitem un comunicat de presă cu privire la revenirea mea.

— Știu, zâmbi ea. Ar fi ajutat mult dacă m-ai fi prevenit puțin mai devreme.

— Îmi pare rău, se scuza Hood.

— E în regulă, replică Ann. Ai avut alte lucruri pe cap. O să scriu ceva și o să îți arăt.

Ann îl privi, panii ei castaniu, lung până la umeri, încadrându-i chipul slab. Hood simțise mereu tensiunea sexuală dintre ei. „La naiba”, se gândea. Toată lumea o simțea. Bob Herbert și Lowell Coffey obișnuiau să îl tachineze în legătură cu subiectul ăsta. Refuzul lui Hood de a ceda acestei tensiuni o ținuse pe Ann la distanță. Dar simțea că intervalul se micșora.

— Știu că ai multe de făcut, relua Ann, dar dacă ai nevoie de ceva, poți conta pe mine. Dacă vrei să vorbești sau nu vrei să fii singur, nu te sfii. Ne cunoaștem de atâția ani.

— Mulțumesc, răspunse Hood.

Ann îl privi îndelung.

— Paul, îmi pare rău că tu și familia ta treceți prin așa ceva. Dar ai făcut o treabă foarte bună aici și mă bucur că te-ai întors.

— Și eu mă bucur, recunoscui Paul. Cred că din cauza asta am fost cel mai dezamăgit.

— Din ce cauză? întreba ea.

— Pentru că nu am putut să termin ceea ce am început, spuse

el. Poate suna demodat, dar această națiune a fost construită prin munca în echipa a unor bărbați și a unor femei de excepție. Iar Centrul de Comandă face parte din această tradiție. Avem aici o echipă minunată, care se ocupa de lucruri importante și nu mi-a făcut deloc plăcere să plec.

Ann continuă să îl privească. Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar nu o făcu. Se îndepărtă de birou.

— Ar trebui să mă duc să lucrez la comunicatul de presă, spuse ea. Vrei să menționez ceva despre situația cu Sharon?

— Nu, răspunse Hood. Dacă vrea cineva să știe, poți să le spui. Altfel, zi-le că s-a produs o mare schimbare în viața mea.

— Asta o să te facă să pari nehotărât, adaugă ea.

— Ce gândește *Washington Post* nu o să îmi afecteze mie munca, zise el.

— Poate nu acum, replică Ann, dar s-ar putea întâmpla dacă o să vrei vreodată să candidezi din nou pentru o funcție publică.

— Bine zis, răspunse Hood, privind-o.

— De ce să nu le spunem că președintele ți-a cerut să te întorci?

— Pentru că nu a făcut-o, replica el.

— Voi doi v-ați întâlnit când te-ai întors de la New York, zise ea. Nu o să nege că ți-a cerut să revii. Asta arată loialitate din partea lui. Toată lumea are de câștigat.

— Dar nu este adevărat, insistă Hood.

— Atunci să spunem așa. După întâlnirea cu președintele, ai decis să reanalizezi hotărârea cu privire la demisie. Asta e adevărat.

— Tu chiar vrei să apară și președintele în asta.

— De câte ori se poate, admise Ann. Conferă greutate.

— Greutate? întreba Hood. Vrei să spui influență.

— Poftim?

— Nick Grillo mi-a zis că expresia zilei este *influentă*.

— De fapt, nu prea e corect, îl informa Ann. Se spune „greutate” atunci când cineva se bucura de credibilitate, nu de influență. E o diferență.

— Înțeleg, spuse Hood.

Își zâmbiră. Hood privi în altă parte.

— Ar trebui să mă apuc de treabă, zise el. Am mult de recuperat.

— Sunt convinsă, adaugă Ann. O să îți trimit prin e-mail o

copie a comunicatului de presa înainte să apară.

— Mulțumesc încă o dată, spuse Hood. Pentru tot.

— Sigur, ezită Ann.

Îl privi din nou îndelung și apoi plecă.

Hood se întoarse către monitorul computerului din dreapta să Nu voia să o privească pe Ann plecând. Ann Farris era o femeie frumoasă, inteligentă și foarte atrăgătoare. În cinci ani apucaseră să se cunoască, flirtaseră, ea mai evident decât el. Acum că Hood avea să fie singur, nu se simțea în largul lui să continue jocul. Nu mai era nimeni între ei. Flirtul nu mai părea un joc.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la asta acum. Avea multe de făcut. Trebuia să treacă în revistă informațiile zilnice ce-i fuseseră prezentate lui Mike Rodgers în ultima săptămână.

Incluzând informații adunate din întreaga lume, precum și misiuni sub acoperire care se desfășurau în prezent. Mai trebuia să se uite pe rapoartele de la restul echipei și să arunce o privire peste programul săptămânii următoare. Înainte de a se întâlni cu Prima Doamnă. Observă că Rodgers avea să îi intervieveze pe ultimii candidați pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabilă pe probleme politice care fusese asasinată în Spania, precum și pe candidații pentru noul post de consilier economic. Pe măsură ce națiunile se uneau din punct de vedere economic - „megatripleți siamezi”, după cum îi numea Lowell Coffey pe protagoniștii acestui proces - politica devenea un spectacol supărător pentru forțele care conduceau de fapt lumea.

Hood se hotărî să îl lase pe Mike să facă angajările. Nu numai că el începuse acest proces, dar Hood avea să fie prea ocupat cu alte lucruri. În tot ceea ce se întâmpla, un singur lucru rămânea adevărat.

Paul Hood își iubea munca, iubea acest loc.

Se bucura de revenire.

Baku, Azerbaidjan
Luni, 4.00 p.m.

Azerbaidjan este o țară în continuă schimbare.

Din cauza conflictului politic din regiunea Nagorno-Karabah, o pătrime din suprafața țării – mai ales în partea de sud-vest, de-a lungul granițelor cu Armenia și Iran – este ocupată de forțele rebele. Deși s-a observat o încetare de principiu a focului începând cu 1994, incidentele armate se petrec cu o oarecare regularitate. În mediul diplomatic exista temeri potrivit cărora autoproclamata republică Nagorno-Karabah va deveni următorul Kosovo. Proteste, adesea violente, izbucnesc în Baku și în alte orașe, fără nici un fel de avertisment. Unele dintre ele sunt legate de politică, altele de frământări de altă natură. De la destrămarea Uniunii Sovietice, a existat o criză majoră de măruri, cum ar fi produsele medicale, cele agricole și noile tehnologii. Bani gheață – de preferat dolarii americani – reprezintă singura formă de schimb recunoscută în majoritatea zonelor țării, inclusiv în capitală.

Statele Unite au reușit să sprijine fățiș guvernul legitim al Azerbaidjanului, fără a îndepărta puternicele forțe insurgente, împrumuturile au fost alocate guvernului, în timp ce bunurile au fost vândute direct „poporului”, în primul rând rebelilor. În cazul unei revolte larg răspândite. Statele Unite voiau să păstreze legături deschise de comunicare cu ambele părți implicate.

Mentținerea acestui echilibru era sarcina principală a micii ambasade americane. Din martie 1993, cei cincisprezece angajați și zece membri ai serviciului de pază, aparținând infanteriei marine a SUA, își desfășurau activitatea într-o clădire mică de piatră, situată pe Azadlig Prospect, la numărul 83. În spatele acelei clădiri, într-o cameră fără ferestre, cu lambriuri din lemn, este Departamentul de știri. Spre deosebire de micul birou de presă, care întocmește comunicate de presă și aranjează interviuri și ședințe foto cu membri ai Congresului american, senatori și alți lideri guvernamentali, datoria oficială a

Departamentului de știri este să adune extrase de știri din împrejurimile Rusiei și să le păstreze la dosar ca referințe.

În mod oficial.

De fapt. Departamentul de știri era format dintr-un agent CIA, care adună informații din toată țara. Majoritatea informațiilor proveneau din supravegherea electronică, ce era dirijată atât din birou, prin satelit, cât și din dubițe. O parte din ele provenea de la personalul plătit să observe, să asculte și să fotografieze funcționari guvernamentali – uneori aflați în situații compromițătoare. Unele dintre aceste situații erau aranjate chiar de departament.

Pentru că era rănit, David Battat nu voia să încerce să se întoarcă la Moscova. În schimb, se îndreptă pe jos către ambasadă. Fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Dorothy Williamson, care îl chemă pe ofițerul superior de investigații Tom Moore. Williamson era o femeie solidă, cu un păr negru și cârlionțat. Battat îi dădu cam patruzeci de ani. Moore era un uriaș deșirat, de vreo treizeci de ani, cu o față lungă și sfrijită și cu o expresie sumbră. Dacă Battat ar fi fost abandonat pe coastă, în Baku și expresia lui ar fi la fel de mohorâta.

Asistentul lui Williamson era un veteran inteligent, pe nume Ron Friday. Fu singurul care îi arătă lui Battat un zâmbet de încurajare, de care acesta se bucură.

În timp ce Battat îi dădea lui Moore un rezumat rapid al celor întâmplate, Williamson îl puse pe medicului infanteriștilor marini să arunce o privire la rănille sale. Avea gâtul inflammat și urme de sânge în saliva, deși afecțiunile nu păreau prea serioase. După ce medicul își termină treaba, Battat fu dus la sediul Departamentului de știri. Îl lăsară singur în timpul convorbirii cu Moscova. Vorbi cu Pat Thomas, directorul adjunct pentru relații publice al ambasadei. Neoficial, Thomas era director al oficiului CIA local. Adică nu exista nici un dosar despre el la sediul agenției. Rapoartele lui erau predate direct la Washington, prin curier diplomatic.

Lui Thomas nu îi plăcură noutățile. Dacă Battat ar fi reușit să îl identifice pe Harponier, Thomas ar fi devenit erou. Acum trebuia să îi explice omologului său din Baku și șefului de la Washington cum reușiseră să eșueze în misiunea relativ simplă de supraveghere.

Thomas îi spuse că se va gândi la următorul pas și că îi va da

de știre. Sosi mâncarea. Battat se ospăta, chiar dacă pofta de mâncare îi pierise pe plajă, odată cu încrederea de sine. Energia, misiunea și cariera sa. Apoi se odihni pe un scaun, până când Williamson și Moore sosiră pentru o a doua discuție și mai amănunțită. Moore părea neîndurător. Aveau să se întâmple lucruri dureroase.

Dispozitivele acustice montate în pereți, făceau că discuțiile să pară niște paraziți radio pentru dispozitivele electronice de ascultare, pe care Azerbaidjanul le plasase pe clădirile din jur.

Battat le spuse că Moscova suspectase prezența Harponierului în Baku și că el fusese trimis pentru a încerca să-l identifice. Ofițerul superior de investigații nu fu de acord cu această idee.

— Se pare că biroul de la Moscova nu a simțit că ar fi necesar să ne implice și pe noi în această operațiune, se lamenta Moore. Vrei să îmi spui de ce?

— Se temeau că ținta noastră ar putea avea oameni care să supravegheze ambasadă, răspunse Battat.

— Nu toți oamenii noștri sunt în ambasadă, punctă Moore. Avem și resurse externe.

— Înțeleg, răspunse Battat. Dar Moscova s-a gândit că, cu cât sunt mai puțini oameni implicați, cu atât cresc șansele noastre de a surprinde ținta.

— Asta nu prea v-a ajutat, nu-i așa? replică Moore.

— Nu.

— Oricine te-a atacat știa în mod clar că aveai să vii.

— Aparent da, deși nu prea înțeleg cum, spuse Banat. Eram bine ascuns și nu foloseam nimic care să emită unde electronice. Aparatul de fotografiat era din anii 1970. Fără bliț, fără părți care să reflecte lumina, fără părți detașabile care să facă zgomot.

— Nu puteau acest Harponier și oamenii lui să fi dat o tură de rutină pe țarm? întrebă ambasadorul delegat.

— Mă așteptam la asta, zise Battat. Am ajuns acolo devreme, într-un loc pe care l-am ales prin imagini din satelit. L-am ales special pentru a putea vedea și auzi oameni venind și plecând.

— Atunci de ce nu l-ai văzut sau auzit pe nenorocitul de atacator venind?

— Pentru că m-au lovit exact în momentul în care începuse să se petreacă ceva pe barca pe care o urmăream, spuse el. Cineva a urcat pe punte și a pornit un aparat de radio. Modul ideal de a distrage atenția.

— Ceea ce sugerează că cineva știa că erai în acea zonă, adăugă Moore.

— Probabil.

— Poate chiar dinainte ca tu să ajungi acolo, continuă Moore.

— Nu prea văd cum, dar nu pot respinge această posibilitate, fu de acord Battat.

— Ceea ce vreau eu să știu este dacă acest om chiar era Harponierul, zise Moore.

— Ce vrei să spui? întreba ambasadorul delegat.

— Harponierul e terorist de mai bine de două decenii, îi spuse Moore. A condus personal sau a făcut parte din cel puțin cincisprezece atacuri teroriste, despre care știm noi și probabil din și mai multe pe care nu le cunoaștem. S-a ferit de nenumărate eforturi pe care alții le-au făcut ca să-l prindă, mulțumită, în special, abilității sale de a se mișca în permanență. Nu îi știm nici o adresă permanentă, angajează pe oricine și rareori folosește aceeași persoană de două ori. Știm doar cum arată pentru că unul dintre furnizorii lui de arme ne-a strecurat odată o poză. Trupul furnizorului a fost găsit câteva luni mai târziu, pe o barcă, spintecat din barbă și până la abdomen cu un eviscerator de pește – *după* ce îi dădusem o nouă identitate și îl mutasem în alt loc.

— Înțeleg, zise ambasadorul delegat.

— Și-a lăsat cuțitul la locul faptei, continua Moore. Mereu își lăsa armele în urmă, de la arbaletе subacvatice la frânghii cu noduri, folosite pentru a sugruma.

— Lucruri legate de mare, spuse Williamson.

— Adesea, adăugă Moore. Bănuim că a făcut parte din forțele navale pe undeva – probabil nu pentru mult timp, motiv pentru care nu am putut să îi găsim urma. Dar în tot acest timp, Harponierul nu a lăsat nici un martor. Ceea ce înseamnă că ori nu a fost el cel care l-a atacat pe domnul Battat, ori îl vrea viu.

— Cu ce scop? întreba ambasadorul delegat, privindu-l pe Battat.

— Habar n-am, recunosc Battat.

Cei trei tăcură pentru un moment. Singurul sunet care se auzea era zumzetul ventilatorului.

— Domnule Battat, prezența unui om ca Harponierul în această regiune ar putea avea implicații îngrozitoare pentru noi toți, spuse ambasadorul delegat.

— Asta ar fi un alt motiv pentru care noi ar fi trebuit să fim la curent cu toate astea, continua Moore mânios. La naiba, îi *cunoaștem* pe tipii care ne supraveghează sub acoperire și nu au mai fost prin preajma de zile întregi. Sunt prea ocupați să găsească un spion rus care a evadat din închisoare acum două zile.

— Încă o dată, îmi pare rău, adăugă Battat.

— Te-ar deranja să rămâi la Baku în timp ce încercam să dezlegăm acest mister? Întreba ambasadorul delegat.

— Deloc, răspunse Battat. Vreau să ajut.

— Să sperăm că nu e prea târziu pentru asta, zise Moore.

Se ridicară.

— Și cu *Rachel* cum rămâne? Întreba Battat.

— Am trimis un avion mic să o caute, îi spuse Moore. Dar au avut un avans de câteva ore și Dumnezeu știe în ce direcție au luat-o! Nu sunt prea optimist.

— Nu puteți lua urma numelui vasului? Întreba Battat. Nu există vreun registru local?

— Ba da, îi zise Moore, *dar Rachel* nu se afla în el. Verificam dosare din Daghestan, Kalmîkia și alte republici de la Marea Caspică, dar eu cred că e o escrocherie la mijloc.

Moore îi arătă lui Battat o cameră mică de oaspeți, la etajul al doilea al clădirii. Într-un colț era un pat de campanie, iar Battat se întinse pentru a medita. Barca, muzica pe care o ascultau acolo, clipa în care îl văzuse pe bărbatul de pe punte – derulă din nou toate sunetele și imaginile, căutând o informație nouă. Ceva ce i-ar putea spune cine făcea parte din echipajul lui *Rachel*, cum erau îmbrăcați sau de unde ar fi putut să vină. În timpul ședințelor de extragere a informațiilor aflate în subconștient, investigatori instruiți obișnuiau să îi facă pe agenți să retrăiască experiențe, pentru a-i ajuta să își reamintească detalii pierdute, îi întrebau de culoarea cerului, despre cum arata apa, de forța pe care o avea vântul sau despre mirosurile prezente în zona. Odată ce agentul se reconecta la scenă, investigatorul îl făcea să se miște, îi cerea să descrie marcaje distinctive de pe carena vasului său dacă existau steaguri la pupa, sau vreun catarg, sau sunete venind de pe punte ori din cala. Battat era mereu surprins să descopere cât de multă informație putea stoca creierul, deși aceasta nu era mereu imediat accesibilă.

Deși Banat închise ochii, respira încet și adânc și trecu în

revistă tot ceea ce presupunea o asemenea ședință, nu își putea aminti nimic care să îl aducă mai aproape de cine era pe vas sau de direcția din care ar fi putut veni atacatorul său. Nici măcar nu își putea aminti ce țesătura simțise pe brațul care îl sufocase sau mirosul atacatorului. Nu putea să își amintească dacă se atinsese de obrazul bărbatului și dacă avea barbă sau nu. Battat fusese prea preocupat să supraviețuiască.

Ochii săi rămaseră închiși. Nu mai priviră în trecut, dar se uitară în viitor. Avea să rămână la Baku, dar nu doar pentru că așa îi ceruse ambasadorul delegat. Până avea să afle cine îl atacase, încrederea lui era sfărâmată, iar viața lui era în mâinile lor.

Își dădu seama că poate din acest motiv fusese lăsat în viața.

Washington, D.C.
Luni, 11-55 a.m.

Hood fusese întotdeauna impresionat de felul atât de diferit în care arata Washingtonul în timpul zilei, fața de noaptea. Noaptea, fațadele albe erau luminate puternic și păreau a nu avea rival, strălucind cu măreție olimpică. Ziua situat printre clădiri modeme de birouri, anunțuri de vânzări, reclame strălucitoare de restaurante, iar mai jos un trafic rapid, zgomotos și permanent, cu baricade de securitate din beton și oțel, peisajul părea mai mult antic decât nemuritor.

Și totuși, ambele panorame reprezentau Washingtonul. Ele reprezentau o birocrație veche, din ce în ce mai solidă, care trebuia luată în seamă și o viziune a măreției care nu putea fi ignorată sau diminuată.

Hood își parcă mașina la Ellipse, în partea sudică Traversa. E Street și merse pe East Executive, către poarta estică de acces. După ce trecu de un detector de metale, i se permise intrarea prin poarta de fier și îl aștepta în aripa de est pe unul dintre consilierii Primei Doamne.

Dintre toate punctele de reper din Washington, lui Hood îi plăcuse întotdeauna Capitoliul. În primul rând, aici era creierul guvernului, locul unde Congresul „punea pe roate” ideile președintelui. Uneori, roțile sunt pătrate sau au mărimi diferite, dar nimic nu s-ar mișca fără ele. Apoi, clădirea însăși era un vast muzeu de artă și istorie, cu comori la tot pasul. Aici, o plăcuța ce indica unde era localizat biroul congresmanului Abraham Lincoln. Dincolo, o statuie a generalului Lew Wallace, guvernator pentru un mandat în New Mexico și autor al lui *Ben-Hur*⁶. În altă parte, un semn indicând starea căutărilor pietrei de temelie a clădirii, care fusese așezată cu două sute de ani în urmă, în cadrul unei ceremonii puțin luate în seamă și fusese îngropată, iar apoi rătăcită printre numeroasele modificări făcute la fundație.

⁶ Nuvela ce are ca personaj principal pe prințul evreu cu același nume și a cărei acțiune are loc în vremea Imperiului Roman, (n.tr.).

Casa Alba nu era la fel de impunătoare precum Capitoliul. Era o clădire mult mai mică, cu vopsea scorjită și înveliș din lemn pe exterior. Dar fundația și coloanele, încăperile și multe colțuri familiare se împleteau în memoria americanilor cu imagini ale liderilor vestiți, capabili de lucruri mari – sau, uneori, de lucruri rușinoase, umane. Aceasta va rămâne întotdeauna centrul simbolic al Statelor Unite.

Un tânăr asistent al Primei Doamne își făcu apariția. Îl însoți pe Hood la liftul care îi transporta până la etajul trei. Hood era puțin surprins de faptul că Prima Doamnă voia să îl primească la acest etaj. Avea un birou la primul etaj, unde își primea de obicei vizitatorii.

Hood fu condus în salonul Primei Doamne, care se învecina cu dormitorul prezidențial. Era o cameră mică, cu o ușă principală care ducea spre coridor și o alta despre care bănuia el că ar fi dus la dormitor. Lângă peretele îndepărtat era o canapea aurie, iar în fața ei două fotolii de același fel, impunătoare și confortabile. Cu o măsuță de cafea între ele. Lângă peretele opus se găsea un birou înalt, pe care era așezat un laptop. Covorul persan era alb cu roșu și auriu; draperiile albe erau trase. Un mic candelabru inunda camera cu raze de lumină.

Hood privi cele două portrete de pe perete. Unul o reprezenta pe Alice Roosevelt, fiica lui Theodore. Celălalt o înfățișa pe Hannah Simpson, mama lui Ulysses S. Grant. Hood tocmai se întreba ce căutau acele portrete acolo, când intră Prima Doamnă. Era îmbrăcată lejer, într-o pereche de pantaloni largi bej și un pulover asortat. Asistentul închise ușa după ea, lăsându-i singuri.

— Nancy Reagan le-a găsit în pivniță, zise Megan.

— Poftim?

— Portretele, spuse ea. Le-a găsit ea însăși. Nu-i plăcea ideea că niște femei să fie uitate într-o cameră prăfuită.

Hood zâmbi. Se îmbrățișară ușor, iar Megan se îndreptă spre canapea.

— Încă mai sunt lucruri minunate acolo, adaugă ea, în timp ce se așezară. Mobile, cărți, documente, lucruri ca plăcuța de scris a lui Tad Lincoln și un jurnal care i-a aparținut lui Florence Harding.

— Am crezut că multe dintre aceste amintiri simt în muzeele Smithsonian.

— Multe sunt. Dar multe lucruri legate de familie sunt încă aici. Oamenii s-au plictisit de toate scandalurile petrecute de-a

lungul anilor, zise Megan. Casa Albă a fost și este un cămin, iar ei uită asta. Aici s-au născut și au crescut copii, aici au avut loc nunți, zile de naștere și sărbători.

Sosi cafeaua, iar Megan tăcu pe timpul cât aceasta fu servită. Hood o privi, în timp ce angajatul Casei Albe așează în liniște serviciul de argint, turna prima ceașcă și apoi plecă.

Patima din vocea lui Megan era exact așa cum și-o amintea Hood. Nu făcea nimic fără să nu se implice foarte tare, fie că se adresa unei mulțimi, pleda pentru mărirea subvențiilor pentru educație, în cadrul unor talk-show-uri televizate, sau discută cu un vechi prieten despre Casa Albă. Dar în expresia ei era ceva ce el nu mai văzuse până atunci. Entuziasmul de altădată îi dispăruse din privire. Părea înspăimântată. Confuză.

Hood își ridică ceașca, sorbi din cafea apoi se întoarse către Megan.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse Prima Doamnă.

Își ținea ceașca și farfuriuța în poală și privea în jos.

— Știu că ești ocupat și că ai și tu problemele tale. Dar nu e vorba doar despre mine sau despre președinte, Paul. E vorba despre națiune, zise ea ridicând privirea.

— Ce s-a întâmplat? întreba Hood.

Megan respira adânc.

— Soțul meu s-a purtat ciudat în ultimele zile.

Megan tăcu. Hood nu vru să o preseze. Aștepta, în timp ce ea sorbi din cafea.

— În ultima săptămână a fost din ce în ce mai preocupat, spuse ea. Nu a mai întrebat de nepotul nostru, ceea ce e foarte ciudat. Zice că motivul este munca și poate așa e. Dar lucrurile au devenit foarte ciudate ieri. Asta rămâne între noi, adăugă ea, uitându-se cu subînțeleas la Hood.

— Desigur.

Megan trase scurt aer în piept, pentru a putea continua.

— Înainte de dineul de ieri, l-am găsit stând în fața mășutei de toaletă. Era în întârziere. Nu făcuse duș și nu se îmbrăcase. Se uita pur și simplu în oglindă, era roșu la față și arata de parcă ar fi plâns. Când l-am întrebat ce pățise, mi-a răspuns că făcuse exerciții fizice, iar ochii îi erau injectați pentru că nu dormise. Nu l-am crezut, dar nu am zis nimic. Apoi, la recepția dinaintea dineului, era lipsit de vlagă. Zâmbea și era amabil, dar fără pic de entuziasm. Asta până a primit un telefon. A vorbit din birou și

s-a întors după aproape două minute. Când a revenit, era complet diferit. Era exuberant și încrezător.

— Așa a părut a fi și la dineu, încuviința Hood. Ce ați vrut să spuneți cu faptul că era lipsit de vlagă?

Megan se gândi puțin.

— Știi cum arata cineva după o lungă călătorie cu avionul, pe diferite meridiane? întreba ea. Are o privire pierdută și o reacție întârziată la tot ce i se spune?

Hood încuviința.

— Exact așa arata el înainte să primească telefonul, replica Megan.

— Știți cine a sunat? întreba Hood.

— Mi-a spus că era Jack Fenwick.

Fenwick era un om liniștit și competent, care fusese directorul de buget al președintelui în timpul primei administrații. Se alăturase fundației de analiză și prognoza politica a lui Lawrence, American Sense, unde-și adăugase la dosar rezultate ce țineau de muncă de informații. Când președintele fusese reales, Fenwick devenise directorul Agenției Naționale de Securitate (NSA), care era o diviziune separată a Departamentului de Apărare. Spre deosebire de celelalte servicii de informații, NSA era autorizată să asigure sprijin pentru activități ale executivului ce nu țineau de domeniul apărării.

— Ce i-a spus Fenwick președintelui? întreba Hood.

— Ca totul s-a rezolvat, îi dezvălui ea lui Hood. Doar atât a zis.

— Aveți vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

Megan datina din cap.

— Domnul Fenwick a plecat la New York azi-dimineață, iar când l-am întrebat pe asistentul său ce a fost cu telefonul acela, mi-a răspuns foarte ciudat. M-a întrebat care telefon.

— Ați verificat lista de apeluri?

Megan dădu din cap aprobator.

— Singurul telefon care a fost primit pe acea linie, la acea oră, a venit de la hotelul Hay-Adams.

Hotelul, vechi dar elegant, era localizat în cealaltă parte a parcului Lafayette, chiar peste drum de Casă Albă.

— L-am pus pe un membru al personalului să meargă la hotel azi-dimineață, continua Megan. A luat numele celor care au fost în tura de noapte, s-a dus la ei acasă și le-a arătat fotografii cu Fenwick. Nu l-a recunoscut nimeni.

— Ar fi putut folosi intrarea din spate, spuse Hood. Ați verificat registrul?

— Da, zise ea. Dar asta nu înseamnă nimic. Ar fi putut folosi nume false. Membrii congresului folosesc adesea hotelul pentru întâlniri particulare.

Hood știa că Megan nu se referea doar la întâlniri politice.

— Dar asta nu a fost tot, continuă Megan. Când a coborât în Salonul Albastru, Michael a văzut-o pe doamnă senator Fox și s-a dus la ea să-i mulțumească. A părut foarte surprinsă și l-a întrebat de ce îi mulțumește. Iar el a răspuns „pentru finanțarea inițiativei”. Mi-am dat seama că ea habar nu avea despre ce vorbea el.

Hood încuviință. Asta ar putea să explice confuzia pe care o observase el la doamnă senator Fox, când aceasta intrase în încăpere. Lucrurile începeau să se contureze puțin. Fox era membră a Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații din cadrul Senatului. Dacă s-ar fi aprobat orice fel de operațiune a serviciilor de informații, ea ar fi trebuit să fie la curent. Aparent, era la fel de surprinsă că și Hood, la aflarea veștii despre operațiunea internațională de schimb de informații. Președintele ori a presupus, ori a aflat, posibil de la Jack Fenwick, ca ea a facilitat această operațiune.

— Cum s-a comportat președintele după dineu? Întrebă Hood.

— Asta e de fapt partea cea mai gravă, zise Megan.

Începu să își piardă calmul. Își puse ceașca de cafea deoparte, iar Hood proceda la fel. Se apropie apoi de ea.

— Pe când ne pregăteam de culcare, Michael a primit un telefon de la Kirk Pike.

Fost șef al serviciului de informații al marinei militare. Pike era noul director al CIA.

— A vorbit din dormitor, continuă Megan. Conversația a fost scurtă, iar când Michael a închis, s-a așezat pur și simplu pe pat, privind în gol. Părea șocat.

— Ce i-a spus Pike?

— Nu știu, răspunse Megan. Michael nu mi-a spus. Poate că nu a fost nimic, doar vreo informație nouă care l-a pus pe gânduri. Dar nu cred că a închis un ochi toată noaptea. Când m-am trezit, nu mai era în pat și a fost în ședințe toată ziua. De obicei vorbim pe la ora unsprezece, chiar dacă doar ne salutăm, dar astăzi nu.

— Ați discutat cu medicul președintelui despre asta? Întrebă

Hood.

— Dacă doctorul Smith nu poate găsi problema, s-ar putea să îl recomande pe doctorul Benn, spuse Megan, clătinând din cap.

— Psihiatrul de la Walter Reed, zise Hood.

— Exact, replica Megan. El și doctorul Smith lucrează împreună. Paul, doar știi ce se va întâmpla dacă președintele Statelor Unite merge să consulte un psihiatru. Oricât am încerca să păstrăm secretul, riscurile sunt mult prea mari.

— Riscurile sunt și mai mari dacă președintele nu se simte bine, adăuga Hood.

— Știu asta, spuse Megan. De aceea am vrut să te întâlnesc. Paul, se întâmpla prea multe lucruri fără sens. Dacă e ceva în neregulă cu soțul meu, o să insist să mergă la doctorul Benn, la naiba cu implicațiile politice. Dar înainte să îi cer lui Michael să facă asta, vreau să știu dacă se mai întâmpla și alte lucruri.

— Erori în sistemul de comunicații sau un hacker care face farse, zise Hood. Și poate mai mulți spioni chinezi.

— Da, aproba Megan. Exact.

Când el spuse asta, observa cum chipul lui Megan și întreaga ei stare sufletească se înseninară. Dacă există o cauză exterioară, atunci problema ar fi putut fi rezolvată fără a-l afecta pe președinte.

— Să văd ce pot să aflu, îi făgădui Hood.

— Dar cu discreție, zise Megan. Te rog, să nu se afle.

— Nu se va afla, o asigură Hood. Între timp, încercați să discutați cu Michael. Poate reușiți să îl faceți să vorbească. Orice informație, orice nume, altele decât cele pe care mi le-ați spus, vor fi de mare ajutor.

— Așa o să fac, adăugă Megan, zâmbind. Ești singurul în care am încredere pentru această problemă. Paul. Îți mulțumesc că ești aici.

Zâmbi și el.

— O să îmi ajut și un vechi prieten și țara. Nu mulți au această șansă.

Megan se ridică. Își strânsesă mâinile.

— Știu că nu îți este ușor în perioada asta, spuse Prima Doamnă. Anunță-mă dacă ai nevoie de ceva.

— Bine, îi făgădui Hood.

Prima Doamnă plecă, iar asistentul ei se întoarse pentru a-l conduce pe Hood.

10

Baku, Azerbaidjan Luni, 9.21 p.m.

Pat Thomas avu parte de două minuni într-o singură zi.

Mai întâi, avionul Aeroflot TU-154, programat să plece din Moscova la ora 6 după-amiază, chiar pleca. La timp. În afară de Uganda Royal Airways, poate dintre toate companiile cu care zburase Thomas, Aeroflot era cea mai cunoscută pentru întârzierile sale. Apoi, avionul ateriză în Baku la 8.45 seara, cu cinci minute mai devreme decât era planificat. În timpul celor cinci ani de activitate la ambasada americană din Moscova, lui Thomas nu i se întâmplase niciodată așa ceva. În plus, în ciuda unui avion relativ plin, compania aeriană nu îi rezervase locul de două sau de trei ori.

Bărbat zvelt, înalt de aproape 1,80 metri, în vârstă de patruzeci și doi de ani, Thomas era director adjunct al Informațiilor publice (ADPI) din ambasada. Ceea ce însemna de fapt că Thomas era spion: anchetator diplomatic privat, așa își înțelegea el acronimul. Rușii știau în mod sigur acest lucru, motiv pentru care unul sau doi agenți îl urmăreau întotdeauna pe Thomas, când se afla în public. Era convins că și în Baku îl va aștepta cineva să se țină după el. Tehnic vorbind, desigur, KGB-ul era de domeniul trecutului. Dar personalul și infrastructura serviciilor secrete erau încă active și foarte folositoare, ca de pildă Serviciul Federal de Securitate și alte „servicii”.

Thomas era îmbrăcat într-un costum de iarnă, de culoare gri, format din trei piese, care îi ținea de cald pe gerul năprasnic ce venea dinspre Golful Baku. Thomas știa că avea nevoie de mai mult – de o cafea georgiana puternică, sau de un coniac rusesc și mai puternic – pentru a se încălzi după primirea la care se aștepta la ambasadă. Din nefericire, păstrarea de secrete față de propriul popor făcea de asemenea parte din meseria de spion. Poate că vor izbucni puțin, Thomas se va arăta plin de remușcări și toată lumea va merge mai departe.

Thomas fu întâmpinat de o mașină de la ambasadă. Nu se

grăbi să își azvârle singura valiza în portbagaj. Nu voia ca vreun agent rus sau azer să creadă că se grăbea. Se opri pentru a-și băga o acadea în gură, se întinse, apoi se urcă în mașina. Să pari plictisit. Asta era cheia succesului când te așteptai să fii urmărit. Apoi, dacă trebuia să te grăbești brusc, aveai șanse mari să îl surprinzi sau să scapi de cel care te supraveghea.

Era un drum de treizeci de minute de la Aeroportul Internațional Baku, până în zona golfului, unde se aflau ambasadele și zonă comercială a orașului. Thomas nu rămăsese niciodată aici mai mult de una sau două zile, deși încă își dorea să facă acest lucru. Fusesse la bazarurile de prin preajmă, la Templul Adoratorului de Foc, la Muzeul Covoarelor – un muzeu cu un asemenea nume trebuia vizitat – și la cel mai faimos reper al locului. Tumul Fecioarei. Aflat în centrul vechi, lângă golf, datând de cel puțin două mii de ani, tumul cu opt etaje fusese construit de o tânără care ori voia să se încuie înăuntru, ori să se arunce în mare – nimeni nu știa cu certitudine care versiune era adevărata. Thomas știa ce simțise ea.

Thomas fu condus să îl vadă pe ambasadorul delegat Williamson, care se întorsese de la cină și stătea la birou, așteptându-l. Își strânseseră mâinile și schimbară câteva cuvinte banale. Apoi ea lua un puț și nota oră pe un post-it. Puțin mai târziu, sosiră în biroul ei Moore și Battat. Gâtul agentului era plin de vânătăi și de zgârieturi. Și în plus, părea extenuat.

Thomas îi întinse mâna lui Battat.

— Te simți bine?

— Puțin zdruncinat, răspunse Battat. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, Pat.

— Nu e nimic garantat, David. Să vedem cum putem rezolva problema, zise Thomas, strâmbându-se.

Thomas îl privi pe Moore, care stătea în picioare lângă Battat. Se întâlniseră de mai multe ori, la diverse conferințe și ceremonii organizate de ambasada asiatică. Moore era un om bun, ceea ce ei numeau un agent 24/7 – un agent care lucra douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. În acest moment, Moore nu făcea nici o încercare de a-și ascunde supărarea și starea sufletească sumbră.

Thomas îi întinse mâna. Moore îi răspunse cu același gest.

— Cum mai merge treaba? întrebă Thomas.

— Nu contează, răspunse Moore. Acum sunt nemulțumit. Nu

trebuia să se ajungă la situația asta.

— Domnule Moore, aveți dreptate, admise Thomas, retrăgându-și mâna. Dacă privim retrospectiv, ar fi trebuit să procedăm cu totul altfel. Întrebarea este ce putem face acum pentru a repara lucrurile.

— Nu scăpați așa ușor, replica Moore, cu un zâmbet disprețuitor. Echipa dumneavoastră a organizat aici o mică operațiune fără știrea noastră. Omul dumneavoastră spune că erați îngrijorați din cauza riscurilor de securitate și a altor factori. Ce credeți, domnule Thomas, ca azerii au un sistem atât de bine pus la punct? Că nu putem executa o misiune de supraveghere fără știrea lor?

Thomas se îndreptă spre un fotoliu aflat în fața doamnei Williamson.

— Domnule Moore, doamna Williamson, am avut un timp foarte scurt pentru a lua o decizie rapidă. Aceasta a fost greșită, nepotrivită. Întrebarea este ce facem acum? Dacă Harponierul este aici, îl putem găsi și pune mâna pe el?

— Cum vă putem scoate din situația asta, vreți să spuneți? întreba Moore.

— Dacă doriți, încuviința Thomas. Orice ca să putem trece peste asta și să privim înainte.

— Nu va fi ușor, spuse Moore, relaxat. Nu am găsit nici o urmă a vasului pe care domnul Battat spune că l-a văzut și avem un om care supraveghează aeroportul. Astăzi nu a plecat nimeni care să semene cu Harponierul.

— Ce-ar fi s-o luăm invers? întreba Thomas. De ce ar fi Harponierul în Baku?

— Exista anumite ținte de care un terorist mercenar ar fi interesat, explica Moore. Sau poate că era doar în trecere, în drum spre altă republică sau spre Orientul Mijlociu. Doar știți cum sunt oamenii ăștia Rareori aleg calea cea mai scurtă spre o destinație.

— Dacă Baku a fost doar un popas, probabil că Harponierul a plecat de mult, zise Thomas. Să ne concentrăm pe posibilele ținte din zonă și pe motivele pentru care ar putea fi atacate.

— Nagorno-Karabah și Iranul ne preocupă cel mai mult, adăuga Williamson. Populația din regiune a votat pentru o republică independentă, în timp ce Azerbaidjan și Armenia se luptă ca să o revendice. Când Azerbaidjanul va avea destui bani

pentru a cumpăra arme mai sofisticate pentru armata sa probabil că întreaga regiune va exploda Asta ar fi destul de rău pentru ambele națiuni, dar cu Iranul la doar douăzeci și cinci de kilometri spre sud, totul s-ar putea termina dezastruos. Când despre Iran, chiar fără să ne gândim la situația din Nagorno-Karabah, Teheran și Baku și-au disputat ani în șir problemele accesului la toate „bunătățile”: de la petrolul din larg, până la sturionii și caviarul din Marea Caspică. Când Uniunea Sovietică deținea controlul asupra Mării Caspice, a luat tot ce a vrut. Și nu numai că există aceste probleme, dar ele se și suprapun, spuse Williamson. Forajul neglijent al Azerbaidjanului a pricinuit formarea unei pelicule de țigăi groase de peste jumătate de centimetru, în zone ale mării de unde Iranul pescuiește sturioni. Poluarea ucide peștii.

— Care este situația în cazul petrolului, mai exact? întreba Thomas.

— Exista patru terenuri petrolifere importante, răspuse Williamson. Azeri, Chirag, Guneshli și Azerbaidjan. Azerbaidjanul și membrii consorțiului de vest, care sprijină forajele, sunt convinși că legea internațională le protejează drepturile exclusive asupra locurilor respective. Dar pretenția lor se bazează pe frontiere care sunt definite de legile pescărești, pe care nici Iranul și nici Rusia nu vor să le aplice. Până acum, discuțiile au avut loc doar la nivel diplomatic.

— Dar dacă cineva a pregătit o nouă acțiune undeva, opina Thomas, cum ar fi o explozie la ambasada sau un asasinat?

— Ar putea provoca o reacție în lanț dezastruoasă, afectând vreo șase națiuni vecine, proviziile de petrol din lumea întreaga și atrăgând Statele Unite într-un conflict internațional major, aprecie Williamson.

— De aceea ne place să fim informați despre acțiuni sub acoperire desfășurate în spatele micului nostru avanpost, adăuga Moore sarcastic.

— Mea culpă. Dar sunteți de acord să privim înainte și nu în urmă? zise Thomas, clătinând din cap.

Moore se uita la el o clipă, apoi încuviință din cap.

— Prin urmare, interveni Williamson, uitându-se pe notițe, după câte înțeleg, sunt două scenarii posibile. Primul ar fi că individul care l-a atacat pe domnul Battat nu era Harponierul, caz în care am putea avea de-a face doar cu un contrabandist de

droguri sau de arme. Unul care l-a luat pe domnul Battat prin surprindere și apoi a dispărut.

— Corect, admise Thomas.

— Care sunt șansele să se întâmple așa ceva? întreba Williamson.

— Nu prea sunt, răspuse Thomas. Știm că Harponierul este în zonă. Un funcționar din cadrul Biroului de informații al Departamentului de Stat era în avionul companiei Turkish Airlines, în zborul de la Londra spre Moscova și a încercat să îl identifice pe Harponier. A încercat să îl urmărească, dar i-a pierdut urma.

— Vreți să spuneți că un funcționar al acestui birou și cel mai căutat terorist din lume au fost pur și simplu în același avion? zise Moore.

— Nu știu de Harponier, ci doar de funcționarul Departamentului de Stat, replica Thomas. Dar descoperim că din ce în ce mai mulți teroriști și spioni folosesc mijloace și rute frecventate de diplomați pentru a se deplasa. Încearcă să adune informații de pe laptopuri și din conversații telefonice. Departamentul de Stat a avertizat de mai multe ori în această privință. Poate că a fost o coincidență; poate că era vreo dischetă sau vreun număr de telefon pe care Harponierul voia să le fure când oficialul era la toaletă. Nu știu.

— Pe ce se baza oficialul pentru a-l identifica pe Harponier? întrebă Williamson.

— Pe singura fotografie de care dispunem, îi răspuse Thomas.

— Era o poză bună, demnă de încredere, o asigură Moore.

— Am fost anunțați și am făcut câteva cercetări, continua Thomas. S-au potrivit cu unele informații pe care le-am obținut în mod independent. Pasagerul călătorea sub un nume fals și cu un pașaport britanic contrafăcut. Am verificat companiile de taxi și am aflat că a comandat o mașină, care l-a preluat de la Kensington Hilton, din Londra. A stat acolo doar o noapte și s-a întâlnit cu câțiva oameni care, potrivit spuselor portarului, aveau înfățișarea și accentul celor din Orientul Mijlociu. Am încercat să-l urmărim pe individ în Moscova, dar nu l-a văzut nimeni părăsind terminalul. Așa că am verificat zborurile către alte zone. Cineva care se potrivea descrierii a prezentat un pașaport rusesc, cu numele de Gardner și a zburat către Baku.

— Atunci chiar este vasul Harponierului, spuse ambasadorul delegat Williamson, pe neașteptate. Trebuie să fie.

Ceialți o priviră.

— Ați auzii de el?

— Da. Am fost și eu la colegiu, replica Williamson. Gardner este căpitanul vasului *Rachel* în *Moby Dick*. Este unul dintre vasele care urmăreau balena albă, care scapă întotdeauna. Pot să adaug că nu a prins-o.

— Harponierul, spuse Thomas, privindu-l pe Battat cu un aer trist. La naiba! Desigur. A făcut totul pentru ca noi să-l observăm.

— Iată un terorist inteligent, zise Moore. Dacă recunoști aluzia crezi că e o glumă și nu te deranjezi să urmărești firul. Dacă presupui că e adevărat, atunci Harponierul știe unde o să îl cauți. Și o să fie acolo ca să te oprească.

— Dar vasul era real, adăuga Battat. Am văzut numele.

— Un nume care a fost pus acolo ca să îți distragă atenția pentru un timp, spuse Thomas. La naiba! Foarte bine lucrat.

— Ceea ce ne conduce la cel de-al doilea scenariu, devenit brusc și cel mai plauzibil, spuse Williamson. Dacă Harponierul a fost la Baku, sunt două lucruri pe care trebuie să le aflăm cât se poate de repede. Mai întâi, ce voia apoi, unde se afla acum. Nu-i așa?

Thomas încuviința.

— Pun pariu că nici nu mai folosește pașaportul rusesc. O să intru în computerele de la hotel și o să verific numele oaspeților, în paralel cu baza noastră de date pentru pașapoarte. Să vedem dacă apare vreun nume, adăugă Moore, ridicându-se.

— E de asemenea posibil să lucreze cu oameni de aici, caz în care poate că nu sta la hotel, interveni Thomas.

— O să vă dau o listă cu celulele teroriste cunoscute sau suspectate, îi zise Moore. Dumneavoastră și domnul Battat puteți confrunța aceste date cu cele ale oamenilor cu care Harponierul se poate să mai fi lucrat în trecut.

Battat spuse că așa va face.

— Ar mai trebui să încercăm ceva, adăugă Thomas. Ne-am cam epuizat resursele din Moscova înainte de sosirea domnului Battat. Nu erau foarte eficiente, dar nu am mai avut timp și de altceva. Ce ziceți de alte guverne din regiune?

— Nu am avut cu nici unul acțiuni operative semnificative, recunosc ambasadorul delegat. Nu deținem personal pentru

întreținerea relațiilor și multe republici, incluzând Azerbaidjanul și-au folosit resursele pentru probleme interne. Sunt ocupați să se spioneze unii pe alții, în special în ceea ce privește Cecenia.

— De ce? întreba Battat.

— Pentru că, în ciuda coaliției guvernamentale care există pe hârtie, Cecenia este în realitate controlată de milițiile islamiste, care intenționează să destabilizeze și să distrugă celelalte republici, inclusiv Rusia, zise ea. Sper ca inițiativa pe care a anunțat-o președintele aseară, la Washington, va remedia problema.

— Ce inițiativă? întreba Battat.

— O cooperare pe linie de informații cu Organizația Națiunilor Unite, îi explica Moore. A anunțat asta aseară la Washington.

Banat își dădu ochii peste cap.

— Știți, *ar fi* un loc unde am putea să încercăm, spuse Thomas. Acum câțiva ani, îmi amintesc să fi auzit că Centrul Național de Management al Crizelor avea legături cu o grupare rusească, localizată în Sankt Petersburg.

— O grupare rusească de management al crizelor, zise Moore. Da, îmi amintesc că am auzit despre asta.

— Pot să sun la Washington și să le cer să contacteze Centrul de Comandă, adăugă Moore. Să vedem dacă încă mai au relații cu rușii.

— Dacă sunați, cereți-le să îl contacteze pe Bob Herbert, sugeră Thomas. Este șeful Informațiilor - un tip foarte capabil, din câte am auzit. Se pare că noul responsabil, generalul Rodgers, e cam rigid.

— Dar nu conduce el Centrul de Comandă, replica ambasadorul delegat.

— Dar cine? întreba Thomas.

— Paul Hood, răspunse ambasadorul delegat. Am primit o informație azi-dimineață. Și-a retras cererea de demisie.

— Pariez că nu va fi implicat în programul de informații al ONU, chicoti Moore.

— Nu contează, zise Thomas, să-l contacteze pe Herbert. Harponierul s-ar putea să se strecoare din regiune îndreptându-se spre nord, în Peninsula Scandinavă. Dacă face asta, poate că rușii ne vor ajuta acolo.

Thomas fu de acord. Toată lumea se ridica, iar Thomas îi întinse mâna ambasadorului delegat.

— Mulțumesc pentru tot, spuse el. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat.

— Până acum, nu s-a petrecut nimic foarte grav.

— O să avem grijă nici să nu se petreacă, adăugă Thomas.

— O să trimit să se pregătească o cameră pentru voi doi, spuse Williamson. Nu e nimic luxos, dar e un loc unde te poți odihni.

— Mulțumim, zise Thomas. Dar până nu îl găsim pe omul nostru, presimt că nu voi dormi prea mult.

— Nici unul dintre noi nu va dormi, domnule Thomas, îl asigura Williamson. Vă rog să mă scuzați, ambasadorul Small trebuie să se întoarcă de la Washington la ora 10 seara. Va dori să i se prezinte un raport cât mai repede posibil.

Thomas plecă și străbătu coridorul către biroul lui Moore. Nu-i plăcea deloc că îl pierduse pe Harponier. Și nici că ticălosul râdea probabil de ei, pentru că înghițiseră momeala cu balena. Se mai întreba dacă Harponierul ar fi putut ști cumva că Battat venise de la Moscova. Poate că din acest motiv îl lăsase în viața pe agent, ca să creeze un conflict între birourile CIA din Moscova și Baku. Sau poate că a făcut-o doar ca să îi pună în încurcătură, să îi facă să piardă timp întrebându-se de ce nu le omorâse agentul.

Thomas clătină din cap. „Ai mintea în zece locuri, se muștră el. Trebuie să te concentrezi.” Dar avea să fie greu, Thomas știa asta, pentru că Harponierul era un om căruia îi plăcea să-și debusoleze urmăritorii, împletind jocurile cu realitatea.

Și până acum făcuse o treabă a naibii de bună.

Washington, D.C.
Luni, 3.00 p.m.

În biroul Roșcatului suna telefonul mobil. Îi goni pe cei doi asistenți, care Închiseră ușa după ei. Apoi își roti scaunul, astfel încât spătarul înalt din piele să fie îndreptat spre ușă. Privi pe fereastră, scoase celularul din buzunarul interior al hainei și răspunse după ce acesta suna de cinci ori. Dacă telefonul era furat sau pierdut și cineva ar fi răspuns mai devreme, cel care suna fusese instruit să închidă.

— Da? răspunse Roșcatul cu o voce liniștită.

— A încheiat prima etapă, spuse celălalt. Totul se petrece conform planului.

— Mulțumesc, zise Roșcatul și puse capăt convorbirii.

Forma imediat un alt număr. I se răspunse după ce telefonul sună de cinci ori.

— Alo? rosti o voce gravă.

— Merge conform planului, spuse Roșcatul.

— Foarte bine. Aprecie celălalt.

— Vreo veste de la Benn? întreba Roșcatul.

— Încă nu, răspunse interlocutorul. O să apară.

Cei doi închiseră.

Roșcatul își puse telefonul înapoi în buzunarul hainei. Își privi cu atenție biroul și întreaga încăpere. Fotografii cu președintele și cu șefii altor sate. Scrisori de apreciere. Un steag american de mici dimensiuni, pe care i-l dăduse mama sa. El îl purtase, împăturit într-un buzunar de la spate, în timpul misiunii din Vietnam. Acum era înrămat pe perete, încă șifonat și pătat de sudoare și de noroi, esențele luptei.

După ce își chemă asistenții înapoi în birou, caracterul banal al acelei acțiuni, întoarcerea la rutină evidențiară natura extremă și complexă a ceea ce el și partenerii săi întreprindeau. Să refaci harta politică și economică a lumii era una. Dar să o faci rapid, cât ai bate din palme, era fără precedent.

Acțiunea era înfricoșătoare, dar și emoționantă. Dacă

operațiunea avea vreodată să devină publică, ar fi fost considerată monstruoasă de către unii. Dar pentru mulți, semăna cu Revoluția Americană și cu Războiul Civil de pe vremea lor. Și cu implicarea Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial, înainte de Pearl Harbour. Roșcatul spera că, în cazul în care acțiunile lor ar fi fost vreodată dezvăluite, oamenii să înțeleagă de ce au fost necesare. Ca lumea în care existau Statele Unite era total diferită de cea în care Statele Unite se născuseră. Ca pentru a te dezvolta, trebuia uneori să distrugi. Uneori reguli, alteori vieți.

Uneori și una și alta.

12

Câmp Springs, Maryland Luni, 3.14 p.m.

Paul Hood o suni pe doamnă senator Fox după ce se întoarce de la Casa Alba. Ea recunoscuse faptul că era total confuză după discuția cu președintele și chiar se pregătea să îi telefoneze acestuia, pentru a vorbi despre asta. Hood îi ceru să mai aștepte un timp, pentru a avea și el șansa să analizeze întreaga situație. Ea fu de acord. Apoi Hood îl sună pe Bob Herbert. Îl puse pe șeful Informațiilor la curent cu ceea ce discutase cu Prima Doamnă, după care îi ceru lui Herbert să afle tot ce se putea despre apelul dat de la hotel și dacă mai observase și altcineva că președintele se comporta ciudat. Pentru că Herbert păstra legătura cu atât de mulți oameni – fără a le cere niciodată nimic, doar pentru a afla ce mai făceau, ce se mai întâmpla prin familiile lor – îi era foarte ușor să sune și să strecoare o întrebare importantă în vorbăria obișnuită, fără să dea de bănuț că ar căuta informații.

Acum, cei doi erau înapoi în biroul lui Hood. Dar acest Herbert care intra pe ușa în scaunul cu roțile se schimbase.

— E totul în regulă? Întrebă Hood.

Nativul din Mississippi, de obicei binedispus, nu răspunse imediat. Era extrem de preocupat și se holba la ceva ce numai el putea să vadă.

— Bob? insista Hood.

— Au crezut că l-au prins, zise Herbert.

— Despre ce vorbești?

— Un prieten de-al meu din CIA mi-a strecurat niște informații de la ambasada din Moscova, spuse Herbert.

— De ce?

— Aparent, au avut o pistă solidă conform căreia Harponierul se afla în Baku, răspunse Herbert, oftând adânc.

— Iisuse, exclamă Hood. Cu ce scop?

— Nu știu, spuse Herbert. Și l-au pierdut. Au trimis un amărât de agent în recunoaștere și – surpriză! – a fost scos din circulație. Nu pot să le reproșez faptul că au vrut să fie discreți în această

misiune, dar cu un individ ca Harponierul, trebuie să-ți aduci întăriri.

— Unde e acum? întreba Hood. Putem face ceva?

— Habar nu au unde s-a dus, răspunse Herbert, dând ușor din cap și învârtind monitorul computerului pentru a-l ridica din suport. De aproape douăzeci de ani, ceea ce mi-am dorit cel mai mult a fost să pot să îl apuc pe ticălos de gât să strâng foarte tare și să îl privesc în ochi când moare. Dacă nu pot avea asta, atunci vreau să știu că putrezește undeva, într-o celulă, fără să mai spere că va vedea vreodată lumina zilei. Nu cer prea mult, nu-i așa?

— Având în vedere ceea ce a făcut, nu ceri, răspunse Hood.

— Din nefericire. Moș Crăciun nu mă ascultă, spuse Herbert cu amărăciune și își roti monitorul pentru a-l putea vedea. Destul despre nemernicul ăsta Hai să vorbim despre președinte.

Herbert se răsuci în scaun. Hood îi putea vedea furia din priviri, din rigiditatea gurii, din mișcările încordate ale degetelor.

— L-am pus pe Matt Stoll să verifice listele de apeluri de la Hay-Adams.

Matt Stoll era expertul în computere de la Centrul de Comandă.

— A intrat în bazele de date ale Bell Atlantic, spuse Herbert. E adevărat ca apelul a fost dat din hotel, dar nu a fost inițiat din nici una dintre camere, ci chiar din sistem.

— Adică?

— Adică cineva nu a vrut să se afle într-una dintre camerele unde ar fi putut fi văzut venind sau plecând, zise Herbert. Așa că a ajuns la rețea din altă parte.

— Cum adică „a ajuns” la rețea? întreba Hood.

— A instalat un modem pentru a transfera apelul din altă parte, explică Herbert. Asta se cheamă „pătrundere forțată în sistem prin dial-up”. Este aceeași tehnologie pe care escrocii specializați în domeniul telefoanelor o folosesc pentru a genera tonuri de apel false la telefoanele publice, pentru a obține numere de conturi ale cărților de credit și ale băncilor. Tot ce trebuie să faci e să obții acces la rețea folosind o anumită porțiță a sistemului. Eu și Matt am adus o schiță a hotelului. Cel mai bun loc pentru a face acest lucru ar fi fost camera de comunicații de la subsol. Acolo e toată rețeaua. Dar nu există decât o intrare și este supravegheată de o cameră video – prea riscant. Noi

bănuim că persoana care a intrat în rețea s-a dus la unul din cele două telefoane publice de lângă barul Off the Record.

Hood știa barul foarte bine. Telefoanele erau chiar lângă ușa care dădea spre H Street. Erau în niște cabine asemenea unor dulapuri, iar în acel loc nu existau camere video. Cineva putea să se strecoare înăuntru și să iasă fără a fi văzut.

— Prin urmare, cu ajutorul unui program sofisticat de dial-up, Jack Fenwick ar fi putut să îl sune pe președinte de oriunde, zise Hood.

— Exact, răspunse Herbert. După câte ne putem da seama. Prima Doamnă are dreptate. Fenwick este în New York acum, participând probabil la întâlniri de nivel înalt cu ambasadori ai Națiunilor Unite. Am făcut rost de numărul lui și am sunat de câteva ori, dar a răspuns mesageria vocală, i-am lăsat mesaje să mă sune, spunându-i că e urgent, i-am lăsat același mesaj acasă și la birou. Până acum, nu am primit nici un răspuns. Între timp, eu și Mike am verificat la celelalte departamente de informații. Toate erau la curent cu anunțul președintelui. Și doar unul era implicat în această operațiune de cooperare cu Națiunile Unite.

— Agenția Națională de Securitate, spuse Hood.

— Ceea ce înseamnă că domnul Fenwick trebuie să-i fi prezentat președintelui niște argumente solide pentru a-l convinge că se pol descurca singuri în această operațiune, fu de acord Herbert.

Herbert avea dreptate, deși, într-un fel, Agenția Națională de Securitate ar fi fost perfectă pentru a colabora cu noi parteneri în acest domeniu. Misiunile principale ale NSA sunt în domeniile criptologiei, protejării dar și interceptării comunicațiilor. Spre deosebire de CIA și de Departamentul de Stat, NSA nu este autorizată să utilizeze personal aflat sub acoperire, în afara granițelor SUA. Astfel, ei nu generează tipul de paranoia instantanee care ar speria guvernele străine în ceea ce privește cooperarea. În cazul în care Casa Alba caută un serviciu de informații care să fie corespondentul perfect al ONU, acesta era NSA. Surprinzător era totuși faptul că președintele nu informase și celelalte agenții. Și ar fi trebuit cel puțin să o înștiințeze pe doamnă senator Fox. Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informații, din cadrul Senatului este direct responsabil de aprobarea programelor de neproliferare, antiterorism, antinarcotice, contraspionaj și activități sub acoperire în

străinătate. Ceea ce propusese președintele intra cu siguranța în jurisdicția lor.

Dar pentru că NSA chiar lucrează independent și în domenii foarte bine definite, este și cea mai puțin aptă în ceea ce privește organizarea și gestionarea unei misiuni complexe, de tipul celei descrise de președinte. Acesta era motivul pentru care Hood nu îl crezuse pe Lawrence când anunțase inițiativa în timpul dineului. De aceea, o parte din el încă refuza să creadă acest lucru.

— Ai vorbit cu Don Roedner despre asta? întreba Hood.

Roedner era adjunctul consilierului de securitate națională, al doilea ca funcție după Fenwick.

— E cu Fenwick, nu l-am prins nici pe el la telefon, răspunse Herbert. Dar am vorbit cu asistentul adjunctului consilierului de securitate națională, Al Gibbons. Și aici lucrurile devin puțin ciudate. Gibbons spune că a fost prezent la o ședința a NSA, duminică după-amiaza, unde Fenwick nu a menționat absolut nimic despre o cooperare cu alte națiuni în domeniul informațiilor.

— Președintele a participat la ședința?

— Nu, răspunse Herbert.

— Dar după doar câteva ore, Fenwick l-a sunat pe președinte și aparent i-a spus că exista o înțelegere de cooperare în domeniul informațiilor cu câteva guverne străine, spuse Hood.

Herbert încuviința.

Hood lua acest lucru în considerare. Era posibil ca inițiativa Organizației Națiunilor Unite să fie cunoscută de un număr limitat de persoane, iar Gibbons să nu facă parte dintre acestea. Sau poate că se dădea o luptă birocratică între diferite diviziuni ale NSA. N-ar fi fost pentru prima dată. Când Hood venise pentru prima dată la Centrul de Comandă studiasse cele două rapoarte din 1997, care autorizaseră crearea centrului. Rapoartele 105-24, întocmit de Comisia Specială a Senatului pentru Serviciile de Informații și 105-135, publicat de Comisia Specială Permanentă a Camerei Reprezentanților. Pentru serviciile de informații - cele două organisme de sprijin ale Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații, din cadrul Senatului - semnalau amândouă instabilitatea extremă a comunității serviciilor de informații, cu „neînțelegeri în interior, risipă și personal neinformați, lipsit de profunzime, precizie și expertiza în analizele

politice, militare și economice”, după cum conchideau acestea La fel de aspre erau și rapoartele Congresului. Când Centrul de Comandă a fost înființat printr-o hotărâre a Congresului, sarcina lui Hood fusese aceea de a-i angaja pe cei mai buni și mai inteligenți oameni, în timp ce CIA și alte servicii de informații se ocupau de restructurare. Dar chiar ținând cont de standardele comunității de informații, situația actuală era neobișnuită de vreme ce conducerea NSA nu știa ce se întâmpla.

— Toată povestea asta pur și simplu nu are sens, opina Herbert. La nivelul Centrului de Comandă și CIA, avem deja planuri de cooperare oficială cu douăzeci și șapte de națiuni. Avem relații neoficiale cu alte unsprezece guverne, prin intermediul legăturilor cu oficiali de rang înalt. Serviciile de informații militare au propriile relații cu alte șapte națiuni. Oricine l-a convins pe președinte să facă asta își dorește o convenție discretă, specifică, având un anumit scop.

— Ori asta, ori vor să îl facă de râs, aprecie Hood.

— Ce vrei să spui?

— Să îi prezinte un proiect, să îi spună că a fost aprobat de alte agenții și guverne străine, iar apoi el să facă o mare greșeala publică.

— De ce?

— Nu știu, răspunse Hood.

Nu știa, dar nu îi plăcea cum evoluau lucrurile. Centrul de Comandă derulase odată o operațiune psihologică, numită Realitate Alternativă, cu scopul de a-l prezenta pe Saddam Hussein ca fiind atât de paranoic încât să își atace pana și cei mai de încredere sfătuitori. Dacă un guvern străin voia să-i facă una ca asta președintelui?

Era o idee forțată dar la fel erau și uciderea de către KGB a unui disident, înțepându-l cu o umbrelă otrăvită și încercarea CIA de a-i strecura lui Fidel Castro o țigară otrăvită Și totuși, aceste lucruri se întâmplaseră.

Apoi, mai era o opțiune pe care nu voia să o ia în considerare: aceea că poate nu era vorba de un guvern străin, ci de cel american. Era posibil.

Putea fi însă o situație mai puțin sinistru Prima Doamnă spunea că soțul ei nu era în apele lui. Dacă avea dreptate? Lawrence petrecuse patru ani dificili la Casa Alba și apoi încă opt ani grei ca să revină. Acum se afla din nou la putere. Asta

presupunea o mare presiune.

Hood cunoștea cazuri de președinți care dăduseră semne de slăbiciune în timpul unor perioade îndelungi de stres: Woodrow Wilson, Franklin Roosevelt, Richard Nixon și Bill Clinton. Pe Nixon, consilierii săi cei mai apropiați l-au sfătuit să demisioneze nu numai pentru binele națiunii, ci și pentru sănătatea sa mentală, în cazul lui Clinton, personalul președintelui și prietenii au hotărât să nu-i aducă medici sau psihiatri, ci să îl supravegheze îndeaproape și să spere că va depăși criza acuzațiilor. Așa a și făcut.

Însa în cel puțin două cazuri, hotărârea de a-l lăsa pe președinte să ducă toată povara luării deciziilor, inclusiv în politică, nu a fost cea mai bună alegere. Wilson a făcut un atac cerebral, încercând să impună Congresului crearea Ligii Națiunilor. Iar spre sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, consilierii cei mai apropiați se temeau pentru sănătatea lui Roosevelt, împovărat de presiunea de a câștiga războiul și de a face planuri pentru o lume postbelică. Dacă i-ar fi inoculat ideea că avea nevoie absolută să încetinească pasul, poate că nu ar fi murit de hemoragie cerebrală.

Toate aceste scenarii puteau fi corecte și la fel puteau să fie total greșite. Dar Hood crezuse întotdeauna că era mai bine să iei în considerare toate opțiunile, chiar și pe cele mai puțin posibile, decât să fii luat prin surprindere. În special în cazurile în care, dacă aveai dreptate, rezultatul putea fi dezastruos. Trebuia să acționeze cu grijă. Dacă ar fi putut să îl vadă pe președinte, ar fi avut o șansa să scoată câțiva ași din mâneca și să urmărească reacția acestuia, să vadă dacă neliniștile lui Megan erau fondate. Cel mai grav lucru care s-ar fi putut întâmpla era ca președintele să-i ceară să-și depună demisia. Din fericire, încă o mai avea pe ultima păstrată într-un dosar.

— La ce te gândești? întrebă Herbert.

— Trebuie să mă întâlnesc cu președintele, zise Hood îndreptându-se către telefon.

— Excelent! exclamă Herbert. Și mie mi-a plăcut întotdeauna calea cea dreaptă.

Hood formă numărul direct al președintelui. Telefonul sună în biroul secretarei sale, Jamie Leigh. Hood o întrebă pe doamna Leigh dacă îl poate strecura pentru câteva minute în programul președintelui. Ea îi ceru să-i spună despre ce era vorba, pentru a

putea completa agenda președintelui. Hood îi răspunse că era vorba despre rolul Centrului de Comandă în programul de informații al Națiunilor Unite.

Doamna Leigh îl plăcea pe Hood, așa că îi aranjă o întâlnire de cinci minute cu președintele, de la patru și zece la patru și un sfert.

Hood îi mulțumi, apoi îl privi pe Herbert.

— Trebuie să plec, zise el. Am întâlnire în patruzeci de minute.

— Nu pari bucuros.

— Nici nu sunt. Putem pune pe cineva să afle exact cu cine se întâlnește Fenwick la New York?

— Mike a reușit să ia legătura cu cineva de la Departamentul de Stat, când erați voi acolo, zise Herbert.

— Cu cine?

— Lisa Baroni. Ținea legătura cu părinții în timpul crizei.

— Eu nu am cunoscut-o, spuse Hood. Cum a găsit-o Mike?

— A făcut ce face un maestru al spionajului de obicei, răspunse Herbert. Când e într-o locație nouă, caută angajați nemulțumiți și le promite ceva mai bun, în schimbul unor servicii. Să vedem dacă ea le poate oferi.

— Bun, zise Hood, ridicându-se. Dumnezeu, mă simt de parcă m-aș duce la slujba din Ajunul Crăciunului.

— Adică? îl întreba Herbert. Te simți vinovat că nu mergi mai des la biserică?

— Nu, replica Hood. Simt că e ceva care mă depășește. Și mi-e teamă ca atunci când voi afla despre ce e vorba, o să mă sperii îngrozitor.

— Și nu la asta se referă biserica? întrebă Herbert.

Hood rămase o clipă pe gânduri.

— Punct ochit, zise el rânjind și ieșind din birou.

— Succes, adăugă Herbert, rotindu-și și el scaunul spre ieșire.

13

Gobustan, Azerbaidjan Luni, 11.56 p.m.

Gobustan este un sătuc rustic, situat la șaptezeci de kilometri sud de Baku. Regiunea a fost colonizată prin anul 8000 î.Hr. și este presărată cu peșteri și aflorimente înalte din piatră. Peșterile se pot mândri cu arta preistorică, precum și cu forme mai recente de exprimare – inscripții lăsate acum două mii de ani de legionarii romani.

La poalele dealurilor, mai jos de peșteri, se află câteva colibe ale ciobanilor. Răspândite pe sute de pogoane de pășune, ele au fost construite la începutul veacului și majoritatea încă mai sunt locuite, deși nu întotdeauna de oieri. În spatele unei stânci sta ascunsă o colibă mai mare, de unde se vede întregul sat. Se poate urca doar pe un drum plin de noroi, brăzdat de fâgașe, tăiat printre dealuri de mii de ani de trafic pedestru și eroziune.

Înăuntru, cinci oameni stăteau în jurul unei mese șubrede din lemn, din centrul cămăruței. Un altul stătea pe un scaun la fereastră, privind drumul. Ținea o armă Uzi pe genunchi. Un al șaptelea bărbat era încă în Baku și supraveghea spitalul. Nu erau siguri când avea să sosească pacientul, însa atunci, Maurice Charles voia ca omul sau să fie pregătit.

Fereastră era deschisă și un vânt răcoros pătrundea înăuntru. Cu excepția câte unui țipăt de bufnița sau a sunetului pietrelor dislocate de vulpile prădătoare, în căutare de șoareci de câmp, în afara colibei era liniște – liniștea pe care Harponierul o întâlnea rareori în călătoriile sale din jurul lumii.

Cu excepția lui Charles, bărbații purtau doar pantaloni scurți. Studiau niște fotografii pe care le primiseră prin satelit. Antena parabolică portabilă, înalta de cincisprezece centimetri, fusese montată pe acoperișul colibei, de unde se vedeau fără nici o opreliște partea de sud-est a cerului și satelitul Gorizont3. Localizat la 35.736 kilometri altitudine, 21°25 de minute latitudine nordică și 60°27 de minute longitudine estică, acesta era satelitul Biroului Național de Recunoaștere al Statelor Unite,

folosit pentru a supraveghea Marea Caspică. Persoana de contact a lui Charles din America îi dăduse adresa și codul de acces pentru un website restricționat, iar el descărcase imagini din ultimele douăzeci și patru de ore.

Charles primise decodorul pe îl foloseau, un Stellarphoto Judge 7, tot de la persoana sa de contact, prin intermediul uneia dintre ambasade. Era un dispozitiv compact, de mărimea și configurația unui fax. SPJ 7 printa fotografiile pe o hârtie fotografică groasă, lucioasă, obținută din hidrocarburi, care nu putea fi trimisă nici prin fax, nici electronic. Orice astfel de încercare ar fi semănat cu presarea unui display de cristale lichide. Nu s-ar primi decât o mângălitura. Dispozitivul mărea cu o rezoluție de zece metri. Combinată cu lentilele în spectru infraroșu cu care era dotat satelitul, putea să citească numerele de pe aripa avionului.

Charles zâmbi. Avionul lui era în imagine. Sau mai degrabă, avionul azer pe care îl cumpăraseră.

— Ești sigur că americanii o să găsească asta când o să caute indicii? Întrebă unul dintre oameni.

Era un bărbat brunet, scund și voinic, ras în cap și cu niște ochi negri și adânciți în orbite. O țigara răsucită îi ieșea dintre buzele îndoite. Pe brațul stâng avea un tatuaj cu un șarpe încolăcit.

— Prietenul nostru se va asigura de asta, răspunse Charles.

Și chiar aveau să se asigure. Acesta era motivul pentru care atacul era planificat asupra platformei petroliere iraniene. Odată ce avea să se întâmple incidentul. Biroul Național de Recunoaștere al Statelor Unite va căuta în baza de date a satelitelui imagini din zona petrolieră Guneshli din Marea Caspică. Experții în supraveghere vor cerceta imaginile din ultimele zile, pentru a vedea cine ar fi putut cerceta zona platformei. Și astfel vor găsi imaginile avionului lui Charles. Apoi vor mai găsi ceva.

Imediat după atac, va fi aruncat în mare un cadavru – cel al unui terorist rus, Serghei Cerkasov. Cerkasov fusese capturat de azeri în Nagorno-Karabah, eliberat din închisoare de oamenii lui Charles, iar în prezent era captiv pe *Rachel*. El va fi omorât cu puțin timp înaintea atacului, prin împușcare cu un glonț tras dintr-o armă Gewehr 3, de producție iraniană. Acesta era același tip de glonț pe care l-ar fi tras un membru al personalului de securitate pe platformă. Când cadavru rusului avea să fie găsit –

grație informațiilor scurse către CIA americanii aveau să descopere niște fotografii în buzunarele teroristului: fotografiile pe care Charles le luase din avion. Una dintre aceste fotografii avea să arate porțiuni din aripa avionului, cu aceleași numere văzute pe imaginile din satelit. Pe o alta avea să fie marcat cu creionul locul unde un anumit terorist trebuia să atace.

Cu fotografiile obținute prin satelit și cu cadavrul teroristului, Charles nu avea nici o îndoială că Statele Unite și restul lumii aveau să tragă concluzia pe care el și sponsorii lui o doreau.

Concluzie greșită.

Ca Rusia și Azerbaidjanul se uniseră, pentru a încerca să scoată cu forța Iranul de pe platformele sale petroliere din Guneshli.

New York, New York
Luni, 4.01 p.m.

Departamentul de Stat deținea două birouri în apropiere de sediul Organizației Națiunilor Unite, în estul New Yorkului. Unul era Biroul de Misiuni Externe, iar celălalt Biroul Securității Diplomatice.

Avocata Lisa Baroni, în vârstă de patruzeci și trei de ani, era director adjunct al drepturilor diplomatice, în cadrul Biroului de Legături Diplomatice. Asta însemna că, de fiecare dată când un diplomat avea probleme cu sistemul juridic al Statelor Unite, intervenea ea. O problemă juridică putea să însemne orice, de la așa-zisul control ilegal al bagajelor unui diplomat pe unul dintre aeroporturile locale sau părăsirea locului accidentului de către un diplomat, până la recenta asediere a Consiliului de Securitate de către teroriști.

Cu zece zile în urmă, Baroni trebuise să acorde sfaturi juridice diplomaților, dar se trezise consolându-i pe părinții copiilor ținuți ostatici în timpul atacului. Atunci îl întâlnise pe generalul Mike Rodgers. După asediu, generalul a discutat puțin cu ea. I-a spus că fusese impresionat de faptul că ea rămăsese calma, sociabila și responsabilă, în mijlocul crizei. I-a explicat că el era noul șef al Centrului de Comandă din Washington și că era în căutare de oameni pricepuți cu care să lucreze. A întrebat-o dacă ar putea să o sune și să stabilească un interviu. Rodgers părușe tipul ofițerului serios, interesat mai mult de talentul și abilitățile ei, decât de faptul că era femeie și că purta o fustă scurtă. Acest lucru o încântase. La fel și perspectiva de a se întoarce la Washington D.C. Baroni crescuse acolo, studiasse Dreptul internațional la Universitatea Georgetown, iar familia și toți prietenii ei încă mai locuiau acolo. După trei ani de stat la New York, Baroni abia aștepta să se întoarcă.

Dar când generalul Rodgers a sunat-o, în sfârșit, nu au avut chiar timpul de convorbire la care se așteptase Baroni.

Avusese loc la primele ore ale după-amiezii. Rodgers i-a

explicat lui Baroni că superiorul lui, Paul Hood, își retrăsese demisia. Dar Rodgers încă mai căuta oameni capabili, așa că îi făcuse totuși o propunere. Verificase dosarul ei la Departamentul de Stat și se gândise că ar fi potrivită pentru a o înlocui pe Martha Mackall, responsabilă pe probleme politice, care fusese asasinată în Spania. Avea să o aducă la Washington pentru un interviu, dacă ea era de acord să îl ajute într-o problemă la New York.

Baroni l-a întrebat dacă ajutorul de care avea nevoie era legal. Rodgers a asigurat-o că era, iar Baroni i-a spus că dacă așa stăteau lucrurile, era bucuroasă să îl ajute. Așa se construiau relațiile la Washington. Cu favoruri reciproce.

Rodgers i-a spus că avea nevoie de itinerarul directorului NSA, Jack Fenwick, care se afla la New York pentru a se întâlni cu delegații Națiunilor Unite. Însa Rodgers nu voia traseul public, ci dorea să știe pe unde a mers de fapt Fenwick.

Lui Baroni ar fi trebuit să îi fie foarte ușor să îl găsească. Fenwick avea un birou în clădirea ei, pe care îl folosea de obicei când venea la New York. Biroul se afla la etajul șapte, lângă cel al secretarului de stat. Totuși, adjunctul lui Fenwick la New York îi spuse că acesta nu avea să sosească acolo în timpul călătoriei, ci avea să-și țină toate întrunirile la diferite consulate.

În schimb. Baroni verifică dosarul cu plăcuțele de înmatriculare date de guvern. Acesta era păstrat pentru a putea fi folosit în cazul răpirii unui diplomat. Directorul NSA mergea întotdeauna cu aceeași mașină când venea la New York. Baroni îi găsi numărul de înmatriculare și îi ceru prietenului ei, detectivul Steve Mitchell din Midtown South, să încerce să localizeze mașina pe vreo stradă. Obținu apoi parola electronică de securitate, trecută pe parbrizul mașinii. Aceasta permitea vehiculelor să intre în ambasade și în parcurile guvernului, cu întârziere minimă, oferind astfel potențialilor asasini mai puțin timp pentru a pregăti ambuscade.

Parola nu apăru în nici unul dintre punctele de control aparținând Statelor Unite, ale căror date erau transmise imediat către fișierele de securitate ale Departamentului de Stat. Asta însemna că Fenwick vizita ambasade străine. Peste o sută de națiuni mai transmiteau astfel de informații către Departamentul de Stat, în interval de câteva minute. Majoritatea erau aliați apropiați ai Statelor Unite, precum Marea Britanie, Japonia și

Israel. Fenwick nu vizitase încă pe nici unul dintre ei. Baroni îl informa pe Rodgers pe unde nu trecuse Fenwick, folosind un e-mail sigur.

Apoi, puțin după ora 4 după-amiază, Baroni primi un telefon de la detectivul Mitchell. Una dintre mașinile echipajului sau identificase autoturismul plecând din fața unei clădiri, situate la numărul 622, pe Third Avenue. Asta era chiar la sud de Forty-second Street Baroni caută adresa în ghidul său pentru misiuni permanente.

Fu surprinsă să afle cine avea sediul acolo.

Washington, D.C.
Luni, 4.03 p.m.

Paul Hood sosise în aripa de vest a Casei Albe la ora patru. Până să treacă de punctul de control, un tânăr stagiar din cabinetul președintelui sosise pentru a-l conduce către Biroul Oval. Hood ar fi putut să afirme că tânărul avea această funcție de cel puțin câteva luni. Ca majoritatea tinerilor care făceau această muncă temporară, tânărul spilcuit avea un aer ușor superior. Iată-l, un puști de vreo douăzeci de ani, lucrând la Casa Albă. Ecusonul de identificare pe care îl purta la gât era atuul lui în relațiile cu femeile din baruri, cu vecinii vorbăreți din avioane, cu frații și verii lui când se ducea acasă în vacanțe. Orice ar fi făcut sau ar fi zis cineva, el se întâlnea zilnic cu președintele, vicepreședintele, cu liderii Cabinetului și ai Congresului. Se învârtea în cercul adevăratei puteri, era ancorat în realitate și era în atenția întregii mass-media, de vreme ce expresii și afirmații banale ale oamenilor de nivelul său puteau cauza evenimente care să facă valuri în istorie. Hood își aminti că se simțise și el așa pe când era un puști și lucra în Los Angeles, la biroul guvernatorului de California. Se gândea acum cam cât de puternică era pentru acest tânăr senzația de a fi în centrul universului.

Biroul Oval este situat în colțul sud-estic al aripii de vest. Hood îl urmă pe tânăr în tăcere, pe când își făceau loc pe coridorul aglomerat, trecând pe lângă oameni care nu păreau să își dea deloc importanța. Aveau aerul și ținuta celor care sunt în foarte mare întârziere și trebuie să prindă un avion. Hood trecu pe lângă birourile consilierului pe probleme de securitate națională și al vicepreședintelui, unde o luă spre est și trecu de biroul secretarului de presă. Pe urmă o luă spre sud, după ce trecură de Sala Cabinetului. Parcurseră în liniște tot drumul. Hood se întreba dacă tânărul nu vorbea cu el pentru că așa cereau regulile de conduită sau pentru că nu era destul de faimos ca să merite atenția lui. Hotărî să îl lase pe tânăr să creadă ce dorește.

După Sala Cabinetului, urma biroul doamnei Leigh. Ea stătea la masa de scris, iar în spate era singura ușă care ducea spre Biroul Oval. Tânărul se scuză și plecă Hood și secretara președintelui, înaltă, cu părul alb, se salutară cu un zâmbet reciproc. Doamna Leigh era din Texas, avea o răbdare și o siguranță de fier, tact, un umor sec și o autoironie cerute de poziția pe care o deținea. Soțul ei era regretatul senator Titus Leigh, un legendar crescător de vite.

— Președintele întârzie câteva minute, spuse doamna Leigh. Dar nu e nimic. Abia poți să îmi spui ce mai faci.

— Mă descurc, răspunse Hood. Dumneavoastră?

— Bine, zise ea pe un ton hotărât. Am forță cât zece, pentru că sufletul meu e curat.

— Am mai auzit asta undeva, spuse Hood, apropiindu-se de biroul secretarei.

— La Lord Tennyson, replică ea. Ce mai face fiica ta?

— Și ea e puternică, zise Hood. Și o grămadă de oameni se ocupa de ea.

— Nu mă îndoiesc de asta, spuse doamna Leigh, zâmbind încă. Dacă pot să te ajut cu ceva, anunță-mă.

— Așa o să fac, răspunse Hood, privind în ochii ei cenușii. Totuși, ați putea să faceți ceva pentru mine.

— Și anume?

— Neoficial?

— Desigur, îl asigură ea.

— Doamna Leigh, ați observat ceva neobișnuit la președinte? întrebă Hood.

Femeia zâmbi, șovăind și își coborî privirea.

— La asta se referă întâlnirea aceasta?

— Nu, răspunse Hood.

— De ce pui o asemenea întrebare?

— Oamenii apropiați lui sunt îngrijorați, zise el.

— Și ție ți s-a cerut să-ți asumi răspunderea în problema asta? întreba ea.

— Nu s-a gândit nimeni atât de departe, spuse el, în timp ce îi suna telefonul mobil. Îl scoase din buzunarul hainei și răspunse. Sunt Paul.

— Paul, sunt eu, Mike.

— Ce s-a întâmplat, Mike?

Dacă Rodgers îl sună aici, acum, înseamnă că era ceva

important.

— Ținta a fost văzută părăsind misiunea iraniană de la Națiunile Unite acum trei minute.

— Ai vreo idee pe unde a fost în rest? întreba Hood.

— Nu, răspuse Rodgers. Încercam să aflăm. Dar, aparent, mașina nu a fost văzută la nici una dintre ambasadele aliaților noștri tradiționali.

— Mulțumesc, spuse Hood. Anunță-mă dacă mai aflați ceva.

Hood închise. Își puse telefonul la loc în buzunar. Era ciudat.

Președintele anunțase o inițiativă în domeniul informațiilor, cu implicarea Națiunilor Unite, iar una dintre primele misiuni pe care le vizitează consilierul pe probleme de securitate națională aparține Iranului, susținător al tipului de terorism căruia i se opuneau Națiunile Unite. Asta nu prea avea sens.

Ușa către Biroul Oval se deschise.

— Doamna Leigh, ați putea face ceva pentru mine? întreba Hood.

— Da.

— Mi-ați putea face rost de traseul lui Jack Fenwick la New York?

— Fenwick? De ce?

— El e unul dintre motivele pentru care v-am adresat întrebarea de mai devreme, adăuga Hood.

— Bine. Îl vrei până la sfârșitul întâlnirii cu președintele? întrebă doamna Leigh, privindu-l.

— Cât mai curând posibil, zise Hood. Și când aflați numărul dosarului, spuneți-mi ce altceva se mai afla acolo. Nu am nevoie de niște documente anume, ci doar de datele când au fost înregistrate.

— Bine, spuse ea. Și Paul... în legătură cu ce m-ai întrebat mai devreme... Chiar am observat o schimbare.

— Mulțumesc. Dacă e vreo problemă, vom încerca să o rezolvăm rapid și discret, oricare ar fi, zise el, zâmbindu-i.

Ea încuviința și se așeză la computer, în timp ce vicepreședintele ieși din Biroul Oval. Charles Cotten era un bărbat înalt și robust, cu o față slabă și un păr rar și cărunț. Îl salută pe Hood cu o strângere călduroasă de mână și cu un zâmbet, dar nu se opri să-i vorbească. Doamna Leigh apăsa pe butonul interfonului. Președintele răspuse. Ea îi spuse ca Paul Hood era acolo, iar acesta îi ceru să îl poftască înăuntru. Hood

ocoli biroul secretarei și păși în Biroul Oval.

Boku, Azerbaidjan
Mărți, 12.07 a.m.

David Battat era întins pe patul șubred de campanie și se holba la tavanul întunecat al cămăruței pline de igrasie de la subsol. Pat Thomas dormea pe spate, într-un pat similar, situat în cealaltă parte a încăperii, respirând încet, regulat. Dar Battat nu putea să doarmă.

Încă îl mai dureau gâtul și era supărat pe el însuși pentru că fusese doborât, dar nu din cauza asta era treaz. Înainte de a merge la culcare, Battat trecuse în revista datele inițiale pe care CIA le primise despre Harponier. Nu se putea gândi la altceva. Toate indiciile, inclusiv un martor ocular de încredere, arătau ca el fusese teroristul pe care îl întâlnise în apropiere de *Rachel*. Și dacă era adevărat, dacă Harponierul trecuse prin Baku, în drum spre o altă destinație, pe Battat îl frământa o singură întrebare: „De ce sunt încă în viață?”

De ce un terorist, care avea comportament de ucigaș și reputația că folosea tactica pământului pârjolit în atacuri, ar lăsa un dușman în viață? Pentru a-i induce în eroare? Pentru a-i face să creadă că nu Harponierul fusese acolo? Aceasta fusese reacția lui inițială. Dar poate că teroristul îl lăsase în viață pentru un alt motiv. Iar Banat stătea întins acolo, încercând să-și dea seama care ar putea fi acela.

Singurul motiv la care se putea gândi era că el le-ar furniza superiorilor informații greșite. Dar el nu dăduse nici un fel de informații, în afară de cele deja știute: și anume că *Rachel* se afla acolo unde trebuia să fie. Și fără a ști cine a urcat pe vas sau spre ce destinație s-a îndreptat acesta, informațiile nu valorau nimic.

Hainele lui Battat fuseseră controlate cu grijă pentru a descoperi vreun microfon sau vreun mijloc de urmărire radioactiv. Nu găsiseră nimic, iar hainele fuseseră apoi distruse. Dacă ar fi găsit ceva, l-ar fi folosit pentru a transmite informații eronate sau pentru a îndruma greșit inamicii. Moore îi controlase

pârul, îl verificase sub unghii, se uitase în gura lui și peste tot după un microtransmițător care ar fi putut fi folosit pentru a-l localiza pe Battat sau pentru a asculta conversațiile pe care le purta. Nu găsisese nimic.

„Nu exista nimic”, se gândi el. Și ideea asta îl chinuia, pentru că scosese din calcul o greșeală. Rămăsese în viață pentru un motiv.

Închise ochii și se întoarse pe o parte. Nu îl ajuta cu nimic dacă se gândea la asta, la cât era de obosit. Trebuia să doarmă. Se strădui să se gândească la ceva plăcut: la ce avea să facă după ce o să-l găsească pe Harponier.

Gândul îl relaxa. Așa întins cum stătea, lui Battat începu să-i fie cald. Puse asta pe seama camerei neaerisite și a epuizării pe care o simțea după tot ce se întâmplase.

Câteva minute mai târziu, adormi.

După alte câteva minute, începu să transpire.

După câteva minute în plus se trezi, încercând să tragă aer în piept.

Washington, D.C.
Luni, 4.13 p.m.

Când intra Hood, președintele scria ceva pe un post-it. Îl invită să se așeze; trebuia să mai noteze ceva înainte să vorbească cu Hood. Acesta închise în liniște ușa în urma lui și se îndreptă spre un fotoliu din piele maronie, aflat în fața biroului. Își opri telefonul mobil și se așeză.

Președintele purta un costum negru și o cravată cu dungi negre și argintii. O lumină gălbuie, puternică, lucea prin ochiurile de geam de la fereastra antiglonț, din spatele președintelui. Dincolo de ea, grădina de trandafiri era colorată și veselă. Totul părea atât de în regulă aici, atât de prosper și de normal, încât, pentru un moment, Hood se îndoia de convingerile lui.

Dar doar pentru un moment. Instinctul îl adusese aici; nu avea nici un motiv să se îndoiască de el acum. În plus, băătăia se dădea mereu în altă parte, niciodată pe teritoriul conducerii.

Președintele termina de scris, puse stiloul deoparte și îl privi pe Hood. Era palid și tras la față, dar strălucirea din ochi nu îi pierise.

— Te ascult. Paul, zise președintele.

Pe Hood îl trecură toate apele. Nu avea să fie ușor. Chiar dacă raționamentul lui era corect, avea să îi fie greu să îl convingă pe președinte ca membrii personalului sau ar putea conduce o operațiune pe cont propriu. Hood nu deținea prea multe detalii și și-ar fi dorit să fi vorbit mai întâi cu Prima Doamnă, înainte să vină aici. Ar fi fost mai bine să o lase să vorbească cu el între patru ochi. Dar dacă informația pe care o primise Herbert era corectă, poate că nu mai era timp pentru așa ceva. Ironia sortii, Hood trebuia să o țină pe Megan Lawrence departe de toate astea. Nu voia ca președintele să își dea seama că soția sa vorbise despre el fără știrea lui.

— Domnule președinte, mă îngrijorează operațiunea în care sunt implicate Națiunile Unite, spuse Hood, aplecându-se în față.

— Jack Fenwick organizează totul, zise președintele. Când va

veni de la New York, va avea loc o ședință detaliată.

— NSA va conduce acest proiect?

— Da, confirma președintele. Jack o să mă informeze direct. Paul, sper că vizita asta nu se referă la vreo competiție stupidă între Centrul de Comandă și NSA...

— Nu, domnule, îl asigură Hood.

Interfonul suna, președintele răspunse. Era doamna Leigh. Spunea că are ceva pentru Paul Hood. Președintele se încrunta, o rugă să intre, apoi îl privi pe Hood.

— Ce se întâmplă. Paul?

— Să sperăm ca nimic.

Doamna Leigh intra și îi înmâna lui Hood o foaie de hârtie.

— Asta-i tot? întreba el.

Ea încuviința din cap.

— Și dosarul?

— E gol, spuse ea.

Hood îi mulțumi doamnei Leigh, iar aceasta plecă.

— Care dosar e gol? întreba președintele iritat. Paul, ce naiba se petrece?

— O să vă spun imediat, domnule președinte, răspunse Hood și privi hârtia. De la ora 11 în această dimineață, până la ora 4 după-amiaza, Jack Fenwick avea programată o întâlnire cu reprezentanții guvernului iranian, la misiunea lor permanentă din New York.

— Imposibil, zise președintele.

— Domnule, doamna Leigh a obținut această informație de la biroul NSA, spuse Hood și îi înmâna documentul. Are deasupra numărul lor de înregistrare. Și potrivit unor informații pe care le-am primit, Fenwick chiar a petrecut o mare parte a după-amiezii la misiunea iraniană.

Președintele privi hârtia și rămase nemișcat multă vreme. Apoi clatină ușor din cap.

— Fenwick trebuia să se întâlnească cu sirienii, cu vietnamezii și cu mulți alții, zise el. Așa mi-a spus aseară. La naiba, nici nu s-a pus problema să ajungem la o înțelegere cu Iranul.

— Știu, spuse Hood. Dar Fenwick a fost acolo. Și dosarul nu mai conține nimic în afară de acest document. În ceea ce privește NSA, nu exista nici o inițiativa a Națiunilor Unite.

— Dar e absurd, adăuga președintele, refuzând ideea. Din ce în ce mai absurd. Apoi lovi brusc tasta interfonului.

— Doamnă Leigh, dați-mi legătura cu Jack Fenwick... Domnule, nu cred că ar trebui să vorbiți cu nimeni de la NSA, zise Hood.

— Poftim?

— Cel puțin nu acum, insistă Hood.

— Așteptați, doamna Leigh, se răzgândi președintele. Paul, tocmai mi-ai spus că, în acest moment, consilierul meu pe probleme de securitate națională își face de cap. Și acum îmi spui să nu mă deranjez să aflu dacă e adevărat?

— Înainte de a face asta, trebuie să vorbim, replica Hood.

— Despre ce?

— Nu cred că problema aceasta cu Fenwick e o neînțelegere.

— Nici eu, adăugă președintele. Discuțiile mele cu el au fost foarte clare. Din cauza asta trebuie să vorbesc cu el.

— Și dacă situația e foarte gravă? Întreba Hood.

— Ce vrei să spui?

— Dacă e vorba de vreo operațiune murdară?

— Ai înnebunit! exclamă președintele, pârând șocat. Iisuse, Paul, îi cunosc pe cei mai mulți dintre oamenii aceștia de cincisprezece, douăzeci de ani - sunt prieteni buni!

Hood înțelese și tot ce îi veni în minte fu următoarea replică:

— Și tu, Brutus?

— Paul, ce vrei să spui? întreba președintele, privindu-l.

— Când Iulius Cezar a fost ucis de republicani în senat, asasinatul a fost organizat de cel mai apropiat și cel mai vechi prieten al său, adăugă Hood.

Președintele îl privi. O clipă mai târziu, îi spuse doamnei Leigh să renunțe la apelul telefonic. Apoi datina ușor din cap.

— Te ascult, spuse el. Și sper să fie ceva important.

Hood știa asta. Nu prea știa însă de unde să înceapă. Era vorba de o posibilă conspirație, dar și de o posibilă boala psihică. Poale ambele. Se hotărî să înceapă și să se descurce pe parcurs cu ceea ce avea să zică.

— Domnule președinte, de ce v-a sunat Fenwick aseară? Îl întrebă.

— Încheiase o zi de întâlniri cu ambasadorii la Hay-Adams, răspunse președintele. Mai multe guverne importante se opuneau cu îndârjire inițiativei de cooperare informativă. Trebuia să mă anunțe dacă și cum va rezolva această situație.

— Domnule președinte, spuse Hood, nu credem că Jack Fenwick a fost la hotelul Hay-Adams aseară. Apelul către

dumneavoastră se pare că a fost dirijat către hotel din altă parte.

— De unde? Întrebă președintele.

— Nu știu, recunosc Hood. Poate că era deja la New York. Fenwick avea legături și cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informații, din cadrul Senatului?

— Nu, răspunse președintele. Obținerea aprobărilor de la Comitetul de Supraveghere era responsabilitatea adjunctului lui Fenwick, Don Roedner și a lui Gabie Roșcatul, la finalul activității.

Hood îl cunoștea pe Roedner tot atât de puțin ca și pe Gabie. Nici măcar nu știa că Gabie avea o poreclă.

— Domnule, continua Hood, aseară, când i-ați mulțumit doamnei senator Fox pentru finanțarea inițiativei domnului Fenwick era pentru prima dată când ea auzea de așa ceva.

Președintele Lawrence înlemni, dar doar pentru o clipă își schimba încet expresia feței. Pentru un moment arăta ciudat, ca un băietei pierdut și cu douăzeci de ani mai bătrân în același timp. Se lăsa pe spate.

— Gabie nu ar face nimic fără știrea mea, zise el cu voce slabă. Nu ar face. Și dacă s-ar întâmpla asta i-aș citi-o pe chip.

— Când l-ați văzut ultima oară? Întreba Hood.

— Vineri, la ședința Cabinetului, răspunse președintele după ce se gândi un moment.

— Erau mulți oameni acolo și multe probleme de discutat, zise Hood. Poate l-ați omis. Sau poate că a fost tras pe sfoară de NSA.

— Nici asta nu pot să cred, replica președintele.

— Înțeleg, spuse Hood. Păi, dacă Fenwick și Gabie nu sunt șarlatani, mai exista o singură explicație pe care o pot lua în considerare.

— Care?

Hood trebuia să își măsoare cuvintele cu atenție. Acum nu mai vorbea despre personalul președintelui, ci despre președintele însuși.

— Poate că nimic din toate astea nu s-a întâmplat, zise Hood. Inițiativa legată de Națiunile Unite, întâlnirile cu guvernele străine - nimic.

— Vrei să spui că am inventat eu tot, adăugă președintele.

Hood nu răspunse.

— Chiar crezi asta?

— Nu, replica Hood cu tărie.

Chiar dacă nu lua altceva în considerare, exista apelul

telefonice dirijat spre Hay-Adams, iar președintele nu îl inventase.

— Dar nu o să vă mint, domnule președinte, continua Hood. Chiar păreți încordat, prudent și tulburat. Ceea ce cu siguranță nu va stă în fire.

Președintele oftă adânc. Începu să spună ceva apoi se opri.

— Bine, Paul. M-ai convins. Acum ce facem?

— Vă sugerez să acționăm presupunând că avem de-a face cu o problemă gravă, zise Hood. Eu o să continui investigația începută. Să vedem ce putem afla despre legătura cu Iranul. O să verific ce a mai făcut Fenwick, cu cine a mai vorbit.

— Sună bine, admise Lawrence. Fenwick trebuie să se întoarcă diseară târziu. Nu o să vorbesc nimic cu el sau cu Roșcatul, până nu am vești de la tine. Anunță-mă cât de curând posibil dacă mai afli ceva.

— Așa o să fac, domnule.

— O să o informezi și pe doamnă senator Fox?

Hood răspunse afirmativ, apoi se ridica la fel și președintele. Părea mai puternic acum, mai stăpân pe situație. Dar lucrurile pe care Megan i le spusese lui Hood încă îl frământau.

— Domnule președinte, reîncepu Hood, mai am o singură întrebare.

Președintele se uita cu atenție la Hood, apoi încuviință din cap.

— Acum câteva minute ați spus că „e din ce în ce mai absurd”. La ce vă refereați?

Președintele continuă să îl privească pe Hood.

— Înainte să îți răspund, vreau să te întreb și eu ceva.

— Desigur.

— Nu cumva știi deja răspunsul la această întrebare?

Hood spuse că nu.

— Ai venit să mă vezi doar din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

Hood ezita. Președintele știa că el și Prima Doamnă erau vechi prieteni. Nu era treaba lui să-i spună președintelui că soția să își făcea griji pentru el. Totuși, Hood nu voia să fie încă una din persoanele care îl mințeau pe președinte.

— Nu, răspunse Hood cu sinceritate. Nu e singurul motiv.

— Corect, Paul. Nu o să te grăbesc, zise președintele, zâmbind ușor.

— Mulțumesc, domnule.

— Și să îți spun de ce e din ce în ce mai absurd, adaugă președintele. Nu e singura încurcătură care se întâmplă aici în ultimele săptămâni. E destul de frustrant. Îți mulțumesc că ai venit, Paul. Și pentru că mă încurajezi, spuse el și îi întinse mâna peste birou.

Hood zâmbi și strânse mâna președintelui. Apoi se întoarse și părăsi Biroul Oval.

Afară așteptau un grup de cercetași nerăbdători și un fotograf. Tinerii câștigaseră ceva premii, judecând după eșarfele lor. Hood le făcu cu ochiul, oprindu-se un moment pentru a se bucura de respectul lor, împletit cu uimire și inocență. Apoi îi mulțumi doamnei Leigh când trecu pe lângă biroul ei. Femeia îi aruncă lui Hood o privire îngrijorată, iar el îi dădu de înțeles că o va suna. Ea îi mulțumi, abia perceptibil, apoi îi pofti pe cercetași înăuntru.

Hood se îndreptă rapid spre mașina. Porni motorul, apoi își scoase telefonul mobil și își verifica mesajele. Avea unul singur, de la Bob Herbert. Pornind spre Fifteenth Street, Hood îl sună pe Herbert.

— Bob, sunt Paul. Ce s-a întâmplat?

— Multe, îi răspunse Herbert. Mai întâi, Matt a localizat apelul de la Hay-Adams.

— Și?

— Apelul a fost inițiat de pe celularul lui Fenwick.

— Bingo! exclamă Hood.

— Poate da, poate nu, replică Herbert.

— Cum adică?

— Acum câteva minute am primit un telefon la care nu mă așteptam, îl anunță Herbert.

— De la cine?

— De la Fenwick, continua Herbert. A fost cooperant și a părut surprins de ce i-am spus. Mi-a zis că nu a vorbit cu președintele aseară și că i-a fost furată servieta, motiv pentru care nu a primit mesajele pe care i le-am lăsat eu. L-a primit doar pe cel pe care i l-am lăsat la birou.

— Nu prea îmi vine să cred așa ceva, spuse Hood. Președintele a primit un apel care a fost direcționat prin hotel.

— Așa e, admise Herbert, dar ți-o mai amintești pe Marta Streeb?

— Femeia care a avut o legătură amoroasă cu senatorul Lancaster? întrebă Hood.

— Exact.

— Ce e cu ea?

— Apelurile ei erau efectuate printr-un telefon de la Union Station, astfel că nu au putut fi localizate, spuse Herbert.

— Îmi amintesc, zise Hood. Dar președintele nu are nici o aventură.

— Ești sigur? Întrebă Herbert. Soția lui a zis că se poartă ciudat. Ar putea fi sentimentul de vinovăție...

— S-ar putea, dar mai întâi să ne ocupăm de problemele de securitate națională, sări Hood.

— Desigur, fu de acord Herbert.

Hood se opri puțin pentru a se calma. Propria furie îl surprinsese. Hood nu avusese niciodată vreo aventură, dar, într-un fel, comentariul lui Herbert îl făcu să se simtă vinovat față de Sharon.

— Și ce altceva a mai spus Fenwick? Întrebă Hood.

— Că habar nu are despre vreo inițiativa a Națiunilor Unite, răspunse Herbert. Nu a primit nici un telefon în legătură cu asta și nu a citit nimic prin ziare. Mi-a spus că a fost trimis la New York pentru a-i ajuta pe iranieni în problema legată de Harponier și de niște presupuși teroriști azeri în zona Marii Caspice. Și s-ar putea să fie adevărat, punctă Herbert. Dacă CIA a fost compromisă acolo, iranienii ar putea avea nevoie de ajutor din altă parte.

De cineva care să le dea capacitatea de a intercepta comunicațiile. Și asta cât mai repede posibil.

— Iranienii au colaborat cu CIA în acest sens?

— Încerc să aflu, zise Herbert. Doar îi știi pe tipii ăștia de la CIA. Nu le place să împărtășească informații. Dar gândește-te puțin. Centrul de Comandă a lucrat cu alte guverne, unele dintre ele ostile. Dacă întindem un deget Teheranului, ne va lua toată mâna.

Hood trebui să admită că era adevărat.

— Iar Fenwick a fost în misiune, continua Herbert. Asta e foarte clar.

— E cam singurul lucru clar, replica Hood. Bob, ai spus că Fenwick a fost trimis la New York. Ți-a zis de către cine?

— Da, răspunse Herbert și nu cred că o să-ți placă. Fenwick spune că l-a trimis președintele.

— Ordin dat verbal? Întreba Hood.

Aceasta se întâmpla când un oficial nu voia să lase vreo dovadă scrisă, în legătură cu o situație delicată.

— Da, îi confirma Herbert.

— Dumnezeuule, zise Hood. Ascultă-mă, trebuie să mai fi fost cineva implicat în această afacere iraniană.

— Desigur, fu de acord Herbert. Probabil că vicepreședintele. Sau șeful de cabinet...

— Suna la biroul vicepreședintelui Cotten. Vezi ce are de spus. O să vin și eu imediat.

— Voi comanda o pizză, îi zise Herbert.

Hood închise și se concentra să-și facă loc în traficul amețitor din orele de vârf.

Pentru moment, era o preocupare bine-venită, menită să-i mai distragă puțin atenția.

***Gobustan, Azerbaidjan
Marți, 1.22 a.m.***

Ceilalți bărbați se culcaseră pe saltelele de izopren uzate, cumpărate din Baku, pe care le țineau în loc de paturi. Dar Maurice Charles era încă treaz și stătea în continuare la masa de lemn din colibă oierilor. Deși nu avea niciodată probleme cu somnul înaintea unei misiuni, îl deranja să îi aștepte pe alții să acționeze. Mai ales dacă misiunea se baza pe acțiunea lor. Până atunci, nu avea – nu putea să se odihnească.

Când în sfârșit sună telefonul, aproape că simți un șoc electric. Asta era. Ultima treabă de terminat înainte de ora H.

Charles se îndrepta spre masa unde era echipamentul. Lângă Stellarphoto Judge 7, se afla un dispozitiv Zed-4, care fusese îmbunătățit de KGB în 1992. Sistemul telefonic securizat avea mărimea și forma unei cărți obișnuite, cu coperte cartonate. Receptorul mic și plat încăpea foarte bine într-o margine. Era o îmbunătățire remarcabilă față de transmițătoarele pe care Charles le folosisese în primele sale misiuni. Acelea aveau o acoperire de patru kilometri și ceva. Zed-4 folosea o serie de legături prin satelit pentru a recepționa apeluri de pe telefoane mobile din toată lumea. O serie de amplificatori audio interni și supravoltoare eliminau eficient problemele de întreruperi și pierderi ale semnalului.

Zed-4 era, de asemenea și destul de sigur. Cele mai sigure apeluri telefonice, inclusiv transmisiunile Tac-Sat⁷ americane, erau criptate pe 155 de biți. Pentru a sparge codul, specialiștii erau obligați să descompună acest număr uriaș în factori primi. Chiar folosind computere sofisticate, cum ar fi Cray 916, operațiunea putea dura săptămâni întregi. CIA reușise să reducă tot acest timp la câteva zile, distribuind efortul de calcul la mai multe computere conectate în rețele. În 1997, agenția începuse să folosească servere de internet, pentru a transfera aceste operațiuni spre computere. Mici cantități de resurse de calcul ale

⁷ Comunicații tactice prin satelit, (n.tr.).

acestor sisteme fuseseră alocate pentru a rezolva această operație, fără ca utilizatorul să își dea seama. Fiind conectată la rețele cu milioane de computere, CIA reușise să adauge resurse suplimentare de calcul pentru rezolvarea problemei. Se crease în acest fel și o problemă pentru programatori, din moment ce nu era posibilă oprirea așa-zisului Sistem Operațional Nedetectabil al CIA. Astfel, Zed-4 a fost creat utilizând un cod complex de criptare pe 309 biți. Nici măcar sistemul CIA nu avea destulă putere pentru a sparge codul într-un timp convenabil.

Charles răspunse după ce telefonul sună de trei ori.

— B-sharp, zise el.

Acesta era numele de cod al destinatarului.

— C-natural, răspunse cel care apelase.

— Continuă, spuse Charles.

— Mă aflu chiar peste drum de ținta. Îl aduc pe ușa din spate.

— Fără ambulanța?

— Fără, se auzi de la celălalt capăt al firului.

— Cine e cu el? întreba Charles.

— Doi bărbați. Nici unul din ei nu poartă uniforma.

Charles zâmbi. Americanii erau atât de previzibili. Dacă erau mai mulți agenți, consultau manualul fără excepție. *Cum să fii soldat sau spion*, regula cincizeci și trei: pune omul mai presus de misiune. Mentalitatea aceasta își avea originea cel puțin pe vremea cavaleriei americane din vestul sălbatic. Ori de câte ori erau urmărite triburile băștinașe americane mai agresive, ca de pildă apașii, aceștia se opreau pentru a-i ataca pe coloniști. Războinicii violau întotdeauna o femeie și o lăsau acolo unde erau siguri că va fi găsită de cavalerie. În mai toate cazurile, soldații o trimiteau înapoi în fort cu o escortă. Și astfel, nu numai ca șirul de urmăritori întârzia, dar pierdea și din numărul combatanților.

— Întăririle sunt la locul lor?

— Da, domnule.

— Atunci, elimină-i, spuse Charles.

— S-a făcut, răspunse interlocutorul încrezător. Terminat.

Apelul se întrerupse, iar Charles închise.

Asta era. Ultimul act. Îi permisesse agentului să trăiască pentru a-i scoate pe ceilalți din vizuină. O injecție în gât, o pneumonie bacteriană rapidă și întreaga distribuție era scoasă din joc. Acum nu va mai fi nimeni care să pună lucrurile cap la cap și să îl

împiedice să își termine misiunea.

Charles mai avea un telefon de dat înainte să meargă la culcate. Pe o linie sigură din Washington, către unul dintre puținii oameni care cunoșteau implicarea lui Charles în această operațiune.

Către un om care nu respectă regulile din manual.

Către un om care ajutase la ticluirea unuia dintre cele mai îndrăznețe planuri ale lumii moderne.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 1.35 a.m.***

Drumul spre spitalul VIP dura până în zece minute. VIP era singurul spital pe care ambasada americană îl considera demn de standardele de îngrijire medicală occidentală. Aveau o înțelegere cu doctorul Kanibov, unul dintre puținii medici din oraș care vorbeau engleza. Kanibov, în vârstă de cincizeci și șapte de ani, era plătit suplimentar pentru a fi disponibil oricând în caz de urgență și pentru a recomanda specialiști competenți la nevoie.

Tom Moore nu știa dacă era nevoie de un specialist. Știa doar că Pat Thomas îl trezise cu douăzeci de minute mai devreme. Thomas îl auzise pe David Battat gemând în patul său de campanie. Când s-a dus să vadă ce făcea, l-a găsit transpirat; i tremurând. Asistenta de la ambasadă l-a consultat și i-a luat temperatura. Avea 40,5 grade. Apoi asistenta a fost de părere că poate Battat se lovise la cap sau atacul îi afectase vreun vas capilar. În loc să aștepte ambulanța, Thomas și Moore l-au urcat pe Battat într-o mașină din parcare, ce aparținea personalului ambasadei și l-au adus ei înșiși la spital. Cadrul medical sunase dinainte, pentru a-l anunța pe doctorul Kanibov că aveau de-a face cu un posibil caz de șoc neurogen.

„Atât ne mai lipsește, să fim cu un om mai puțin”, se gândi Thomas, în timp ce conducea pe străzile întunecate și pustii ale cartierului unde se aflau ambasadă și centrul de afaceri. Era deja destul de greu cu activitatea informativă de zi cu zi, de care se ocupau prea puțini oameni. Pentru a-l găsi pe Harponier, unul dintre cei mai greu de depistat teroriști ai lumii, era nevoie de mai mult. Thomas spera că apelul lui către Washington le va asigura la timp o cooperare cu o legătură din Sankt Petersburg.

Doctorul Kanibov locuia foarte aproape de spital. Când ei sosiră, medicul înalt, în vârstă, cu cioc cărunț, îi aștepta. Lui Battat îi clănțăneau dinții și tușea. Până ca vreo doi infirmieri să îl așeze pe un pat cu roțile, la intrare, buzele și unghiile americanului erau deja vinete.

— Presiune arterială foarte mică, îi spuse Kanibov unuia dintre infirmieri. Oxigen. Urme de mucus. Aspiră, apoi ia-i temperatura pe cale orală, continuă el, uitându-se în gura lui Battat.

— Despre ce credeți că e vorba? întreba Thomas.

— Încă nu știu, răspunse Kanibov.

— Asistenta de la ambasadă a spus că s-ar putea să fie vorba de un șoc neurogen, îi zise Thomas doctorului.

— Dacă ar fi așa, ar fi palid, nu îmbujorat la față, adaugă doctorul cu iritare. Domnilor, puteți aștepta aici sau afară, le spuse el lui Thomas și lui Moore.

— O să rămânem aici, îl informa Thomas. Cel puțin până când vă dați seama despre ce e vorba.

— Foarte bine, spuse doctorul, în timp ce Battat era transportat în secție.

Era o liniște ciudată pentru o cameră de urgențe, se gândi Thomas. De fiecare dată când cei trei băieți ai lui se răneau, la Washington sau la Moscova, la Urgențe era ca în aripa vestică a Casei Albe: o adevărată debandadă. Își imagina că în zonele mai sărace din Baku, cam așa trebuie să fie clinicile. Totuși, liniștea era deprimantă, mormântală.

Thomas îl privi pe Moore.

— Nu are rost să rămânem amândoi aici, spuse el. Unul din noi ar trebui să doarmă puțin.

— Eu nu dormeam, zise Moore. Luăm legătura cu oamenii despre care am vorbit și treceam în revista niște dosare.

— Ai descoperit ceva? întreba Thomas.

— Nimic, răspunse Moore.

— Încă un motiv să te întorci la ambasadă, spuse Thomas. De David trebuie să mă ocup eu. O să aștept aici.

— Bine, fii de acord Moore după ce se gândi puțin. Mă suni de îndată ce afli ceva, da?

— Bineînțeles, răspunse Thomas.

Moore îl bătu încurajator pe umăr, apoi ieși prin hol. Deschise ușa și ocoli mașina pentru a ajunge pe partea șoferului.

O clipă mai târziu, capul lui Tom Moore fu izbit din stânga și bărbatul se prăbuși pe caldarâm.

Washington, D.C.
Luni, 6.46 p.m.

Paul Hood sosi la Centrul de Comandă, unde trebuia să se întâlnească cu Bob Herbert și Mike Rodgers. O suna și pe Liz Gordon. Îi ceru să mai aștepte puțin, pentru a vorbi cu el mai târziu. Voia să afle părerea ei, din punctul de vedere al unui medic, despre ce problema ar putea avea președintele, dacă chiar era vorba de una.

În drum spre birou, o întâlni întâmplător pe Ann Farris. Ea îl însoți prin labirintul îngust și întortocheat de cubiculumuri, către aripa administrativă. Acolo, cămăruțele aveau tavan, așa cum spusese Herbert în glumă, prima dată când venise să lucreze la Centrul de Comandă.

— Ceva noutăți interesante? Întreba Ann.

— Obişnuita confuzie, spuse Hood. Doar ca de data asta se întâmpla la Washington, nu peste ocean.

— E așa de grav?

— Nu ştiu încă, răspunse Hood. Par să fie nişte neînțelegeri în cadrul NSA.

Hood nu voia să spună nimic despre posibilitatea ca președintele să aibă o cădere nervoasă. Nu că nu avea încredere în Ann, dar Megan Lawrence îi făcuse o mărturisire. Pentru moment, voia să o împărtăşească cu cât mai puțini oameni posibil.

— Ce se mai întâmpla în departamentul tău?

— Eficiența obișnuită și coordonarea specialiștilor, spuse ea cu un zâmbet dezarmant.

— Vrei să spui că nu se întâmpla nimic.

— Exact, adaugă Ann. Stai mult aici? Întrebă ea după un moment de ezitare.

— Vreo câteva ore, răspunse el. N-am nici un motiv să mă întorc la hotel. Aș sta degeaba și m-aș uita la programe proaste.

— Vrei să iei cina cu mine? Întreba ea.

— S-ar putea să stau până târziu, zise Hood.

— Nici eu nu am alte planuri, spuse ea. Fiul meu stă cu tatăl lui săptămâna asta. Ar trebui să mă duc acasă doar pentru o piscină răsfățată și pentru aceleași programe proaste.

Inima lui Hood începu să bată mai repede ca de obicei. Își dorea foarte mult să accepte propunerea lui Ann. Dar încă mai era un om căsătorit, iar faptul că se întâlnea cu o colegă divorțată putea să dea naștere unor neplăceri, atât legale, cât și etice. Central de Comandă nu avea nevoie de o astfel de distragere a atenției. Echipa de agenți secreți se descurcă de minune să adune informații. Până dimineață, toată lumea ar fi aflat că Hood a luat cina cu Farris. În plus, dacă se gândea la cină cu Ann, nu mai putea să se concentreze la criza ce-și aștepta rezolvarea.

— Ann, aș vrea să pot accepta, spuse el cu sinceritate, dar nu știu când o să termin aici. Poate altă dată?

— Sigur, îi răspunse ea cu un zâmbet trist. Baftă la ședința, adăugă, atingându-i mâna.

— Mulțumesc.

Ann plecă, iar Hood își continuă drumul.

Acum se simțea îngrozitor. Nu făcuse ceea ce își dorea să facă, adică să cineze cu Ann. Și o rănise.

Se opri. Voia să se ducă după ea să îi spună că acceptă invitația. Dar odată hotărârea luată, nu mai era cale de întoarcere. Își continuă drumul spre birou.

Când ajunse, îi sună pe Rodgers și pe Herbert. Rodgers îi zise că vine imediat. Herbert era la computer și îl anunță că sosește în câteva minute.

Când ajunse, Rodgers era serios și grăbit. Generalul își dorise dintotdeauna să conducă Centrul de Comandă. Dacă nutrea vreun resentiment pentru că i se oferise conducerea și apoi i se retrăsese brusc, nu o arăta. Dincolo de toate, Rodgers era un tip de treaba și un om de echipă.

Generalul Rodgers își petrecuse cea mai mare parte a zilei trecând în revista activitățile Centrului de Comandă, în timp ce Paul Hood se ocupa de președinte și de inițiativa ce implica Națiunile Unite. Pe când Hood îl informa pe directorul adjunct despre discuția lui Herbert cu Fenwick, sosi și Herbert. Șeful Informațiilor era îmbujorat la fața și puțin transpirat. Venise în grabă.

— Ce fel de relații ai cu Serghei Orlov de la Centrul de

Comandă rus? întreba Herbert gâfâind.

Întrebarea îl surprinse pe Hood.

— Nu am mai vorbit cu el de vreo șase luni. De ce?

— Tocmai am primit un mesaj de la ambasada americană din Baku, zise Herbert. Unul dintre agenții CIA de acolo. Tom Moore, este convins că Harponierul a fost în Baku. Moore nu știe de ce s-a dus nemernicul acolo...

— Poate că are legătură cu ceea ce tocmai mi-ai spus, îi zise Rodgers lui Hood. Conversația lui Bob cu Fenwick...

— Despre teamă Iranului de atacuri teroriste din partea Azerbaidjanului, adăugă Hood.

Rodgers încuviința cu un semn din cap.

— E și asta o posibilitate, sunt de acord, spuse Herbert. Paul, dacă e vorba de Harponier, Moore vrea să îl prindă intrând în fosta Uniune Sovietică sau să îl împiedice să iasă de acolo. Speră că Centrul de Comandă rus îi va fi de ajutor.

— Cum? întreba Hood. Eu și Orlov am făcut schimb de informații cu ani în urmă. Nici una dintre ele nu menționa nimic despre Harponier.

— Instituția condusă de Orlov era abia înființată în acel moment, insista Herbert. Poate ca, de atunci, el sau oamenii lui au găsit ceva în vechile dosare ale KGB. Ceva despre care nu ne-au informat.

— E posibil, fu de acord Hood. Pe vremea aceea. Centrul de Comandă nu avea suficient personal, iar situația în centrul rus era chiar mai gravă. Era greu de întreținut un flux de informații.

— Pe lângă veștile despre Harponier, continua Herbert, Moore spera ca oamenii lui Orlov să poată supraveghea nordul și nord-vestul Rusiei. Se gândea ca Harponierul ar putea încerca să părăsească regiunea spre Peninsula Scandinavia.

— Acolo e aproape trei dimineața, spuse Hood, privindu-și ceasul.

— Poți să îl suni acasă? întreba Herbert. E foarte important, știi asta.

Herbert avea dreptate. Indiferent de dorința șefului Informațiilor de a-l vedea pe terorist capturat, judecat și executat, Harponierul era un om care merita să fie scos din circulație.

— O să sun, spuse Hood.

— Înainte de asta, ce e cu președintele Lawrence? întreba

Rodgers. Cum a fost întâlnirea?

— O să vă pun la curent după ce vorbesc cu Orlov, răspunse Hood, în timp ce își accesa agenda telefonică secretă din computer. Găsi numărul lui Orlov. După cum se vede, este un tip de joc în care toată lumea pierde. Fie președintele suferă de un anumit tip de oboseala psihică, fie avem de-a face cu un grup de oficiali de rang înalt care desfășoară o operațiune ascunsă și ilegală... continuă el.

— Ori ambele, zise Herbert.

— Ori ambele, fu de acord Hood. Am chemat-o mai târziu pe Liz Gordon, să vorbim despre posibila afecțiune a președintelui.

Înainte de a forma numărul de telefon de la reședința lui Orlov, Hood suna la Biroul de lingvistică al Centrului de Comandă. Ceru cu Orly Tuner, unul dintre cei patru traducători ai centrului. Era specializată pe Europa de Est și Rusia. Hood o invită să participe la discuție. Deși Orlov vorbea englezește destul de bine, Hood voia să se asigure că nu existau neînțelegeri sau întârzieri, în cazul în care termenii tehnici sau acronimele trebuiau explicate.

— Vreți să știți ce îndrăznesc să cred? zise Herbert.

— Ce? întreba Hood, în timp ce tasta numărul lui Orlov.

— Că exista o legătură între toate astea, spuse Herbert. Președintele care nu e în apele lui, Fenwick care încheie înțelegeri secrete cu Iranul, Harponierul care-și face apariția în Baku. Toate sunt elemente dintr-un scenariu mai mare, căruia încă nu i-am dat de cap.

Herbert părăsi biroul. Hood era de acord cu el. De fapt, el îndrăznește să meargă chiar mai departe.

Până într-acolo încât să creadă că scenariul era mai mare decât își puteau ei imagina.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 3.58 un.***

După ce Tom Moore căzu, Pat Thomas o luă la fugă spre ușa spitalului. Era la jumătatea drumului către ieșire, când observa sângele curgând dintr-o parte, din țeasta lui Moore. Thomas se opri și sări înapoi, în timp ce un glonț sparse geamul ușii. Glonțul îi găuri coapsa stângă și îl doborî la pământ. Căzu pe spate și continua să se retragă. Un al doilea glonț sparse plăcile verzi de faianță din fața piciorului său. Thomas se grăbi înapoi, târându-se pe podea, sprijinit pe palme și pe călcâiul drept. Rana îl ardea cu răutate, iar fiecare mișcare era un chin cumplit. În urma lui lăsa o urmă lungă de sânge.

Dură câteva momente până când personalul spitalului își dădu seama de ce se întâmplase. O soră medicală tânără alergă în întâmpinarea lui Thomas și îl ajută să se retragă. Veniră și câțiva infirmieri, care îl traseră în spatele biroului de la intrare. O altă soră sună la poliție.

Un medic chel îngenunche lângă Thomas. Purta niște mănuși chirurgicale și dădea indicații în azeră, ținând la alți angajați ai spitalului care stăteau în fața biroului. Între timp, scoase din buzunarul halatului alb un bisturiu și taie cu grijă țesătura din jurul rănii.

Thomas tresărea pe măsura ce țesătura kaki era înlăturată. Se uită când medicul descoperi rana.

— O să supraviețuiesc? Întreba Thomas.

Doctorul nu răspunse. Brusc, chelul făcu o mișcare, dar în loc să se ridice în picioare, el încăleca pe picioarele americanului. Se așează pe rană, provocându-i dureri atroce în zona abdomenului. Thomas vru să țipe, dar nu putu. O clipă mai târziu, medicul își strecură o mână în spatele capului americanului, ținându-l nemișcat și îi împinse lama bisturiului în gât. Metalul intră în piele chiar prin spatele bărbiei lui Thomas și îi imobiliza gura închisă. Lama continuă să urce, până ce pacientul îi simți vârful sub limbă.

Thomas se înecă, tușind cu sânge fără a putea deschide gura. Ridică mâinile și încerca să îl îndepărteze pe bărbatul chel. Dar nu găsi suficientă putere. Cu rapiditate și sânge rece, chelul îndreptă din nou cuțitul. Apoi îl trase în jos, până ce acesta atinse laringele lui Thomas. Tăie iute în stânga și în dreapta, urmărind linia fălcilor, până spre urechi. Pe urmă scoase lama, se ridică și îl lasă pe Thomas să cadă pe podea. Doctorul puse bisturiul în buzunar și se îndepărtă fără a privi înapoi.

Americanul zăcea acolo, cu brațele vlăguite și cu degetele mișcându-se spasmodic. Simțea sângele cald care curgea din ambele părți ale gâtului, pe când carnea îi devenea din ce în ce mai rece. Încercă să strige, dar vocea lui era un gângurit slab. Apoi își dădu seama că i se mișca pieptul, dar fără să primească aer. Avea sânge în gât.

Thomas nu mai gândea clar. Imaginile i se transformau într-un vârtej întunecat. Se gândi că zbura spre Baku, că se întâlnea cu Moore. Se întreba ce făcea Moore. Apoi se gândi la copiii lui. Pentru o clipă, se juca din nou cu ei, cu mingea, pe peluza din fața casei.

Apoi dispărură.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 4.01 a.m.

Generalul Serghei Orlov stătea în zăpadă, în micul orașel Nar'yan Măr de la Oceanul Arctic, când un ciripit de pasăre îl făcu să tresară. Se întoarse să o caute, dar se trezi că își privea ceasul deșteptător.

Revenise în apartamentul său cu două camere din Sankt Petersburg.

— Să te ia naiba! zise Orlov când telefonul sună din nou.

Fostul cosmonaut nu visa prea des orașul în care crescuse.

Ura să fie luat de acolo și de lângă părinții lui dragi.

— Serghei? murmură de lângă el soția lui, Mașa, cu o voce buimacă.

— Răspund eu, îi zise Orlov. Ridică receptorul telefonului fără fir și îl țină la piept ca să atenueze sunetul soneriei. Culcă-te la loc.

— Bine, răspunse ea.

Orlov ascultă cu invidie foșnetul plăcut al așternutului, pe când soția sa se ghemuia pe o parte. Se ridică din pat, luă un halat de baie de pe ușa și îl trase pe el, intrând în sufragerie. Chiar dacă cineva greșise numărul, lui Orlov i-ar fi fost greu să adoarmă la loc.

În sfârșit răspunse.

— Alo, zise Orlov, cu un aer supărat.

— Generalul Orlov? întreba vocea de la celălalt capăt al firului. Era un bărbat.

— Da? răspunse el, frecându-se la ochi cu putere cu mâna pe care o avea liberă. Cine sunteți?

— Domnule general, sunt Paul Hood, se prezenta interlocutorul.

Orlov se trezi brusc.

— Paul! zise el, aproape țipând. Paul Hood, prietene. Ce mai faci? Am auzit că ți-ai dat demisia. Am aflat ce s-a întâmplat la New York. Cum te simți?

Orlov se îndrepta spre un fotoliu, în timp ce femeia traducea. Generalul vorbea destul de bine limba engleză, ca urmare a anilor petrecuți ca ambasador onorific pentru programul spațial rusesc, după ce terminase cu zborul. Dar o lăsa să traducă, pentru a fi sigur că nu omitea ceva.

Orlov se așeza înalt de aproape 1,70 metri, avea umerii înguști și constituția robustă care făcuseră din el cosmonautul ideal, încă era un bărbat chipeș. Ochii lui căprui atrăgători, pomeții înalți și tenul închis la culoare, precum și spiritul lui de aventură, făceau parte din moștenirea lui manciuriană Șchiopată destul de tare, pentru că își rupsesse piciorul și șoldul stâng când parașuta modulului nu se mai deschisese în timpul unei misiuni spațiale, care se dovedise a fi și ultima.

— Mă simt bine, replica Hood. Mi-am retras cererea de demisie.

În timp ce Turner traducea, Orlov aprinse lampa de lângă scaun și se așeza. Luă un stilou și un cub de hârtie, pe care le ținea pe marginea măsuței.

— Foarte bine! zise Orlov.

— Domnule general, continuă Hood, îmi cer scuze că vă sun acasă atât de devreme.

— Nu e nici un deranj. Paul, replica Orlov. Cu ce pot să te ajut?

— E vorba de teroristul care își spune Harponierul, îi explică Hood. Am vorbit cândva despre el.

— Îmi amintesc. Îl căutam în legătura cu atacurile teroriste cu bomba de la Moscova, acum câțiva ani.

— Domnule general, credem că se află în Azerbaidjan.

Buzele groase ale lui Orlov se încordară.

— Nu m-ar surprinde, încuviința el. Am crezut că l-am localizat în Moscova, acum două zile. Un paznic de lângă Mormântul lui Lenin era foarte sigur că l-a identificat. A cerut ajutorul poliției, dar până să ajungă agenții, suspectul dispăruse.

— Vreți să spuneți că l-a pierdut poliția sau că suspectul știa că e urmărit și a reușit să scape? Întreba Hood.

— Poliția se pricepe de obicei la supraveghere, adăuga Orlov. Subiectul a dispărut după un colț. Poate că și-a schimbat cumva hainele - nu știu. Ultima oară a fost văzut lângă stația de metrou Kievskaya. Se poate să fi coborât acolo.

— E foarte posibil, zise Hood. Acolo l-a localizat unul dintre oamenii noștri de la ambasadă.

— Poți să-mi explici, te rog? spuse Orlov.

— Auzisem că se afla la Moscova, continua Hood. Persoana de la ambasadă l-a urmărit la metrou pe cel pe care îl luase drept Harponierul. Au ajuns într-o stație de transfer și Harponierul a coborât. S-a urcat în alt tren, din care a coborât la stația Paveletskaya, apoi a dispărut cu desăvârșire.

— Sigur era Paveletskaya? întreba Orlov, devenind brusc foarte interesat..

— Da, răspunse Hood. E așa important?

— Poate că da, spuse Orlov.

— Domnule general Orlov, oricum ar fi părăsit Harponierul Moscova, e posibil să se întoarcă acolo sau să se îndrepte spre Sankt Petersburg. Credeți că ne puteți ajuta să-l găsim?

— Aș fi încântat să îl prind pe monstrul ăla, replica Orlov. O să iau legătura cu Moscova, să vedem ce știu și cei de acolo, între timp, te rog să îmi trimiți la birou toate informațiile pe care le ai. O să fiu acolo într-o oră.

— Mulțumesc, domnule general, zise Hood. Și îmi cer scuze încă o dată că v-am trezit. Nu aveam timp de pierdut.

— Ai făcut ce trebuia, îl asigură Orlov. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine. O să ne mai auzim în cursul zilei.

Orlov se ridică și se întoarse în dormitor. Închise telefonul, o sărută pe frunte pe scumpa lui Mașa, care dormea, apoi se îndreptă în liniște spre dulap și își scoase uniforma, pe care o duse în sufragerie. Se întoarse după restul de haine. Se îmbracă rapid, fără să facă zgomot, pe urmă îi lasă soției un bilet. După aproape treizeci de ani, Mașa nu era surprinsă că el să vină și să plece în miez de noapte. Când era pilot pe avioane de vânătoare, Orlov plecă adesea în misiuni la ore stranie. În anii când călătorea în spațiu, devenise o obișnuință să se echipeze în toiul nopții. Înainte de primul sau zbor pe orbită, îi lăsase un bilet pe care scria: „Draga mea, plec de pe Pământ pentru câteva zile. Poți să vii să mă ieși de la cosmodrom duminică dimineața? Soțul tău iubitor, Serghei. PS: O să încerc să îți prind o stea căzătoare”.

Bineînțeles că Mașa îl așteptase acolo.

Orlov ieși din apartament și o lua pe scări spre garajul de la subsol. Guvernul îi dăduse în sfârșit o mașină după trei ani, de vreme ce autobuzele nu erau sigure. Și cu evenimentele care se petreceau în Rusia și în împrejurimi, de la republici nestatornice, la grupuri violente de gangsteri în marile orașe, era adesea

necesar ca Orlov să poată ajunge repede la sediul Centrului de Comandă.

Acum era o astfel de situație. Harponierul se întorsese în Rusia.

Washington, D.C.
Luni, 7.51 p.m.

Liz Gordon veni în biroul lui Hood, după ce acesta vorbise cu Orlov. Era o femeie voinică, cu niște ochi scânteietori și un păr brunet, scurt și cârlionțat. Mesteca o gumă cu nicotină și își aducea cu ea omniprezenta ceașcă de cafea. Mike Rodgers rămase pentru a asista la discuție.

Hood îi spuse lui Gordon ce impresie îi făcuse președintele în timpul întâlnirii. De asemenea, o puse la curent, pe scurt, cu posibilele acțiuni sub acoperire care ar fi putut explica ceea ce păreau a fi tulburările delirante ale președintelui.

După ce termina Hood, Gordon își umplu din nou ceașca de cafea, dintr-o cafetieră aflată pe colțul biroului. Deși Hood fusese sceptic cu privire la domeniul psihiatriei când sosise pentru prima dată la Centrul de Comandă, profilul profesional al lui Gordon îl impresionase. Se mai lăsase convins și de meticulozitatea ei. Medicul avea un comportament riguros, matematic. Acesta, alături de compasiunea ei, o transformaseră într-un membru din ce în ce mai valoros și mai respectat al echipei. Hood i-o încredințase pe Fiica lui cu ușurință.

— Comportamentul președintelui nu pare a fi extrem, spuse Gordon, așa că putem elimina o demență foarte gravă, care ar indica o pierdere completă sau aproape completă a capacității intelectuale. Așa că mai rămânem cu niște manii periculoase, dar mai puțin grave, care sunt esențialmente de șase feluri. Prima este organică, provocată de boli ca epilepsia sau de leziuni ale creierului. A doua este provocată de substanțe, adică de droguri. A treia este somatică, implicând un fel de hiperconștientizare a corpului – anorexie nervoasă sau ipohondrie, de exemplu. Ceea ce ai descris tu nu se potrivește cu nici una dintre acestea. În plus, ar fi fost depistate cu siguranță de medicii președintelui în timpul controalelor regulate. Putem să scoatem din discuție și mânia grandorii – megalomania – pentru că ar fi vizibilă în public. Și nu am văzut așa ceva. Singurele două posibilități ar fi mânia

interpretării și mânia persecuției, continuă ea. Mânia interpretării este, de fapt, o formă mai ușoară a mâniei persecuției, în care comentarii nevinovate sunt considerate a fi critice. Ea nu pare să se aplice aici. Dar nu pot să exclud la fel de ușor și mânia persecuției.

— De ce nu? întreba Hood.

— Pentru că pacientul va putea cu greu să o ascundă, preciză ea. Acesta crede că toți ceilalți încearcă să-l oprească sau să-l rănească în vreun fel. Deseori își imaginează o conspirație. Dacă președintele se teme că vor să-l prindă, nu va face confesiuni nimănui.

— Dar s-ar putea să fie stresat când și când, spuse Rodgers.

— Exact, aproba Gordon. Lamentații, izolare, neatenție, capricii – toate lucrurile pe care le-a descris Paul.

— Părea că vrea să aibă încredere în mine, zise Hood.

— E adevărat și caracteristic bolii, spuse Gordon. Mânia persecuției este o formă de paranoia. Dar așa cum a spus un înțelept odată: „Uneori, chiar și paranoicii au dușmani”.

— Ar trebui să facem ceva? întreba Hood. Fără a ține seama de sentimentele Primei Doamne, trebuie să facem ceva dacă președintele nu-și mai poate îndeplini îndatoririle în aceste condiții?

— Orice ar fi se pare că nu este într-un stadiu prea avansat, continua Gordon. E greu de crezut că efectele să fie permanente.

Lui Hood îi suna telefonul.

— Dacă este vorba de o conspirație, zise Gordon și puteți să o demascați rapid, avem toate motivele să credem că președintele își va putea exersa pe deplin funcția după o scurtă perioadă de odihnă. Ce s-a întâmplat acum, probabil că nu va avea efecte, pe termen lung sau scurt.

Hood încuviința din cap și răspunse la telefon.

— Da?

— Paul, sunt eu. Bob, i se adresa Herbert.

— Ce s-a întâmplat?

— Avem o problemă gravă, răspunse el. Tocmai am primit un telefon de la agentul CIA care mi-a transmis cererea lui Tom Moore din Baku. Moore și tipul de la CIA din Moscova, Pat Thomas, tocmai au fost eliminați. Îl conduceau pe David Bălțat la spital – tipul pe care l-a atacat Harponierul pe când stătea la pândă. Moore a fost lovit de un trăgător de elită în fața spitalului,

iar lui Thomas i-au tăiat gâtul în hol.

— Cine? întreba Hood.

— Nu știm.

— Nu l-a văzut nimeni?

— Se pare că nu, răspunse Herbert. Sau dacă l-a văzut cineva, nu l-a mai revăzut de atunci.

— Battat unde e?

— E încă în spital, spuse Herbert. De aceea m-a contactat agentul. Ambasadă a cerut protecția poliției, dar nu știm dacă nu a fost și ea compromisă. CIA nu mai are oameni și se tem că va urma și Battat în curând. Nu avem pe nimeni în Baku, dar m-am gândit...

— Orlov! sări Hood ca ars. Îl sun imediat.

Khachmas, Azerbaidjan
Mărți, 4.44 a.m.

Lui Maurice Charles nu îi plăcea să se repete.

Dacă ajungea undeva cu autoturismul, prefera să plece cu autobuzul sau cu trenul. Dacă mergea spre vest cu avionul, îi plăcea să se îndrepte către est cu mașina sau cu autobuzul. Dacă purta pălărie dimineața, după-amiaza o scotea. Sau purta altă pălărie, ori își vopsea părul. Dacă distrugea o mașină cu un dispozitiv exploziv improvizat, ataca următoarea țintă cu C4. Dacă supraveghea o linie de coastă, se retrăgea pentru scurt timp pe uscat. Repetarea era un mijloc prin care oamenii, indiferent de domeniul de activitate, puteau fi distruși. Șabloanele permiteau capetelor mai puțin luminate să îți anticipeze mișcările. Singurele excepții erau orașele foarte populate, unde putea fi văzul. Dacă într-un loc ca acesta găsea un traseu obscur, îl folosea de mai multe ori. Riscul de a fi localizat și identificat era mai mare decât riscul de a refolosi un drum sau un tunel întortocheat.

Pentru ca Charles cercetase platforma de foraj marin din avion, hotărî să se întoarcă acolo cu o ambarcațiune. Sateliții americani și poate chiar cei rusești, căutau deja un aparat de zbor. El și echipa lui aveau să ia un iaht cu motor, cu un nume diferit de cel pe care îl avuseseră cu o zi în urmă. Unul dintre membri echipajului aranjase totul în Baku. Iahtul avea să îi aștepte la Khachmas, un oraș de coasta situat la vreo optzeci de kilometri la nord de Baku. Un echipaj de mercenari, angajat în Baku, naviga împreună cu unul dintre marinarii iranieni ai lui Charles. Nu numai că orașul Khachmas se afla mai aproape de ținta dar era și puțin probabil să recunoască cineva vasul său pe ei.

După ce trase un pui de somn. Pentru că nici nu avea nevoie de mai mult, Charles și tovarășii săi se urcaseră într-o dubă parcată în spatele barăcii. Echipamentul lor era deja la bord și se îndreptară din Gobustan înapoi spre Baku. Merșeră pe străzi

aproape pustii la acea oră în noapte. Deși Charles nu conducea, nu se culca. Stătea pe locul din spate, cu o armă de calibrul.45 la îndemâna în caz că cineva se apropia de dubă, voia să fie treaz.

Duba sosi în Khachmas, oraș cufundat încă în noapte, cu puțin înainte de ora 4.30. Parcurseseră cei peste 110 kilometri fără nici o oprire. Nimeni nu se apropiase de ei.

Rachel - numita acum *Saint Elmo* - aștepta la un debarcader, într-un port dărăpănat. Fusesse ancorată aproape de țărm. Echipajul angajat fusese concediat. Toți plecaseră cu propriul vas, o barcă de pescuit, care însoțise iahtul cu motor spre nord.

Charles, care purta ochelari speciali pentru vedere nocturnă stătea și privea cum echipamentul era transferat din duba pe *Saint Elmo*. După ce totul fu îmbarcat, unul dintre membrii echipei pleca cu duba Vehiculul avea să fie vopsit acolo, apoi dus în alt oraș. În sfârșit, iahtul cu motor porni.

Călătoria către țintă avea să dureze cincizeci de minute. Abia ce sosiră ei și răsări soarele. Acesta era un amănunt important Când era pe mare, lui Charles nu-i plăcea să folosească lumini artificiale. Erau prea ușor de localizat în întuneric și se reflectau pe apă. De asemenea, nu-i plăcea să lucreze ziua în amiaza mare, când costumele ude străluceau în lumina puternică. În zori era cel mai bine. Aveau destul timp să ducă misiunea la bun sfârșit și să plece fără a fi văzuți.

Apoi avea să părăsească Azerbaidjanul și doar să se bucure de viață pentru o lună sau două. Să savureze efectele internaționale ale misiunii sale. Să prețuiască așa cum făcea întotdeauna faptul că nici un lider mondial, nici o armată, nici o afacere, nu avusese vreodată un impact mai mare decât el asupra evenimentelor internaționale.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 4.47 p.m.

După căderea Uniunii Sovietice, mulți oficiali din Moscova se temeau de Ministerstvo Bezopasnosti Ruskii, sau MBR. Ministerul Securității din Rusia. Erau îngrijorați chiar mai mult decât atunci când agenția de informații, care fusese cunoscută sub numele de KGB, le accesa în mod curent liniile telefonice și le deschidea corespondența. Oficialii se temeau că liderii fostei grupări fie îi vor sprijini pe comuniștii izgoși într-un efort de a prelua din nou puterea fie vor încerca ei înșiși să vină la putere. Din această cauză, noul regim de la Kremlin crease o agenție autonomă de informații, în afara Moscovei, pentru a nu se mai afla la cheremul MBR-ului. Îi pusese bazele la Sankt Petersburg. Și, ținând cont de zicala conform căreia un lucru e mai bine ascuns la vedere, stabiliseră locația Centrului de Comandă într-una dintre cele mai vizitate locuri din Rusia: Muzeul Ermitaj.

Acesta fusese construit de împărăteasa Caterina cea Mare ca loc de refugiu. Clădirea în stil neoclastic, albă, impunătoare, era cunoscută oficial sub numele de Palatul de lamă. Era locul în care Caterina se bucura de pietrele prețioase și de splendidele capodopere antice din domeniul picturii, graficii și al sculpturii, pe care le colecționase. În perioada cuprinsă între anii 1762 și 1772, pur și simplu achiziționase câte una zilnic. Când Caterina a deschis pentru prima dată porțile casei sale marelui public aristocrat, a avut de comentat doar faptul că vizitatorii ar trebui să fie veseli. Totuși, a adăugat ea: „Ar fi bine ca ei să nu încerce să strice, să spargă sau să distrugă ceva”. Ermitajul a rămas un muzeu al colecției imperiale până în anul 1917. După Revoluția din Rusia și-a deschis porțile pentru toată lumea. Colecția sa a fost extinsă, cuprinzând și arta altor școli, precum și artă modernă. În prezent găzduiește peste 8 000 de picturi, 40 000 de gravuri și 500 000 de ilustrații. Astăzi, o colecție mai mare poate fi găsită doar la Muzeul Luvru din Paris.

Centrul de Comandă din Rusia era organizat dedesubtul unui

studio de televiziune complet funcțional. Deși instalațiile de emisie fuseseră montate pentru a masca ridicarea centrului de informații, antenele parabolice emiteau programe renumite ale Muzeului Ermitaj în toată lumea. Totuși, în cea mai mare parte a timpului, conexiunile foarte avansate permiteau Centrului de Comandă să comunice cu sateliții, pentru transmisii electronice atât locale, cât și internaționale. Personalul muzeului și turiștii care veneau și plecau mascau prezența personalului Centrului de Comandă. De asemenea, Kremlinul considerase că în caz de revoluție sau de război nimeni nu va bombarda Ermitajul. Chiar dacă dușmanului nu-i folosea arta, văzută ca posesiune estetică, picturile și sculpturile puteau fi întotdeauna folosite în negocieri la fel de bine ca valuta.

Era încă întineric când Orlov, în vârstă de cincizeci și trei de ani, sosi la muzeu. Pentru ca Ermitajul era încă închis, intră pe o ușa foarte bine mascată, situată în partea de nord-est a muzeului, în acest timp, privi spre nord la întunecatul râu Neva. Chiar pe malul celălalt se aflau maiestuoasele clădiri ale Academiei de Științe și Muzeul de Antropologie. În apropiere era Academia Navală Frunze. Pe lângă cadeții care se instruiău, colegiul mai găzduia și duzina de soldați aparținând forțelor de operațiuni speciale ale centrului, Molot, care însemna „ciocan”.

În studioul TV, așezat la un birou, era un gardian. Orlov îl recunoscuse. Gardianul mai în vârstă se ridica și salută. Generalul ajunsese la o ușă și tastă ceva pentru a intra. Odată aflat înăuntru, trecu prin zona întunecată a recepției și coborî un șir mic de trepte. Tocmai în capăt, tastă noul cod al zilei, format din patru cifre și ușa se deschise. Numărul din ziua următoare îi era dat lui Orlov întotdeauna la sfârșitul fiecărei zile lucrătoare, de către șeful securității centrului. În momentul în care generalul închise ușa în urma sa, luminile fixate pe plafon se aprinseră instantaneu. Apoi urmă un alt șir, mai lung, de trepte. Coborî și tastă un alt cod pentru a putea pătrunde în Centrul de Comandă.

Imobilul consta într-un coridor foarte lung, cu birouri pe stânga și pe dreapta. Biroul lui Orlov se afla în capăt, exact pe malul râului Neva. Câteodată chiar putea să audă șleपुरi trecând pe deasupra.

De obicei, Orlov nu ajungea înainte de ora nouă. Personalul din tura de noapte, redus la strictul necesar, fu surprins să îl vadă. El îi salută fără să se oprească. După ce intra în biroul mic,

cu lambriuri de lemn, închise ușa și se îndrepta spre masa de scris. Aceasta se afla în fața ușii. Pe pereți erau fotografii înrămate, pe care Orlov le făcuse în spațiu. Generalul nu păstra fotografii personale în birou. Deși era mândru de realizările sale, nu îi plăcea să privească în trecut Tot ce ar fi văzut ar fi fost cât de aproape fusese de telurile pe care și le propusese. Cât de tare sperase să pășească pe Lună și să conducă o misiune cu oameni la bord pe Marte. Cât de mult visase să vadă comunitatea cosmonauților dezvoltându-se. Poate că dacă și-ar fi folosit celebritatea într-un mod mai constructiv, mai agresiv, ar fi putut să facă să se întâmple toate acestea. Și dacă s-ar fi pronunțat împotriva războiului din Afghanistan. Lupta aceea golise națiunea de resurse și de mândrie și grăbise prăbușirea uniunii.

Nu erau nicăieri fotografii cu el, pentru că generalul Orlov prefera să privească înainte. Viitorul nu avea regrete, ci doar promisiuni.

Găsi un mesaj vocal de la Paul Hood. Mesajul nu spunea prea multe. Doar că era vorba de o chestiune urgentă. Orlov se așeza și își porni computerul. Pe când își accesa agenda telefonică securizată și îl apelă pe Hood, își aminti cum îl ajutase Centrul de Comandă american să împiedice un complot al unei grupări de dreapta, formate din persoane oficiale care voiau să răstoarne guvernul. În timpul contraatacului, Hood pierduse unul dintre cei mai buni agenți de teren, locotenent-colonelul Charles Squires. De atunci, cele două Centre de Comandă făcuseră din când în când schimb de informații. Dar nu deveniseră niciodată parteneri în adevăratul sens al cuvântului, așa cum doriseră atât Hood, cât și Orlov. Din nefericire, așa cum se întâmplase cu multe dintre visele progresiste ale lui Orlov, birocrății nu fuseseră pregătiți pentru asta. Neîncrederea dintre națiuni era încă prea profundă.

Telefonul sună o dată. Hood răspunde.

— Paul, sunt eu, Serghei, spuse Orlov.

Translatorul Centrului de Comandă aștepta. Îi luă doar un moment să intre pe fir.

— Domnule general, am nevoie de încrederea dumneavoastră și repede, continua Hood.

Tonul lui imperios nu lăsa loc de discuții.

— Desigur, răspunde Orlov.

— Echipa noastră care îl caută pe Harponier a primit o lovitură groaznică la un spital din Baku, îl informa Hood. S-a întâmplat

acum mai bine de o oră. Doi dintre oamenii noștri au fost uciși. Unul a fost doborât de un trăgător de elită în fața spitalului. Celuilalt i s-a tăiat gâtul pe hol. Un al treilea este pacient. Se numește David Battat și suferă de un fel de febră.

Orlov făcu o pauză pentru a notă numele.

— Poliția este la spital, dar nu știm cine este ucigașul, zise Hood. El sau ea poate fi încă în spital.

— Ucigașul ar putea fi un polițist, puncta Orlov.

— Exact, spuse Hood. Domnule general, aveți pe cineva în Baku?

— Da, avem, răspunse Orlov fără ezitare. În ce salon se afla domnul Battat?

— În salonul 157, zise Hood.

— O să trimit imediat pe cineva, adăugă Orlov. Nu discuta cu nimeni despre asta.

Hood își dădu cuvântul.

Orlov închise.

Cele mai puternice trei servicii de informații rusești aveau propriul personal. Aceste grupări erau MBR; Glavnoye Razvedyvatelnoye Upravlenie al armatei sau GRU, Directoratul Principal de Informații; și Ministerstvo Vnutrennikh Del sau MVD, Ministerul Afacerilor Interne. Centrul de Comandă rus nu avea resursele financiare necesare pentru a-și menține propriul personal de informații și contrainformații, așa că era nevoie să folosească oameni aparținând altor agenții rusești, relativ neînsemnate. Acestea erau administrate de Sisteme Objedinennovo Utschotya Dannych o Protivniki sau SOUD, Sistemul Interagenții pentru Cercetare. SOUD mai furniza personal și pentru Sluzhba Vneshney Razvedki sau SVR, Serviciul de Informații Externe; pentru Federal'naya Sluzhba Bezopasnosti sau FSB. Serviciul Federal de Securitate; pentru Federal'naya Sluzhba Kontrrazvedky sau FSK, Serviciul Federal de Contrainformații; și pentru Federal'naya Sluzhba Okhrani sau FSO, Serviciul Federal de Pază și Protecție.

Orlov accesa în graba fișierele SOUD. Activa codul cu cea mai mare prioritate, Treisprezece Roșu. Aceasta însemna ca cererea nu numai că venea de la un oficial cu grad superior – nivelul treisprezece – dar și că presupunea un caz de urgență națională: capturarea Harponierului. Codul Treisprezece Roșu îi oferea lui Orlov numele, locațiile și numerele de telefon ale agenților

operativi din întreaga lume. Chiar dacă agenții erau implicați în alte misiuni, el avea autorizația să îi ia sub comanda sa.

Orlov accesa fișierul despre Baku, Azerbaidjan.

Găsi ceea ce căuta.

Ezită.

Generalul Orlov era pe punctul de a-i cere unui agent cu o acoperire foarte bună să încerce să ajute un spion american. Dacă americanii plănuiau o operațiune în Baku, aceasta ar fi fost metoda cea mai rapidă de a expune și a neutraliza resursele operative rusești. Dar ca să bănuiască asta, Orlov ar fi trebuit să creadă că Paul Hood ar putea să îl trădeze.

Orlov dădu telefonul.

Washington, D.C.
Luni, 9.00 p.m.

Paul Hood era furios după convorbirea cu Orlov.

Era furios pe sistem, pe comunitatea de informații și pe el însuși. Bărbații uciși nu erau oamenii lui. Cel care se afla în primejdie nu era agentul lui. Însă ei eșuaseră, iar Harponierul reușise, în mare parte datorită modului în care lucrează spionii. Harponierul conducea o echipă. Majoritatea agenților americani lucrau ca parte a unei echipe. Teoretic, asta ar fi trebuit să constituie pentru agenți un sistem de sprijin. Practic, îi forța să acționeze în cadrul unei birocrații. O birocratie cu reguli comportamentale și administrative create de șefi care stăteau departe de câmpul de luptă. Cu astfel de restricții, nimeni nu putea face fața unui om ca Harponierul. Iar Hood era vinovat pentru că sprijinea un astfel de sistem. Era la fel de vinovat ca și omologii săi din CIA, NSA sau din orice altă agenție.

Ironie era faptul că, aparent, Jack Fenwick nu acționase ca la carte. Și era de datoria lui Hood să descopere greșeala. „Birocrații îi verifică pe birocrați”, se gândi Hood cu amărăciune. Desigur, poate că era mai bine să nu se gândească la nimic acum. Era obosit și frustrat de ceea ce se întâmpla cu Battat și nici măcar nu sunase acasă să vadă ce face Harleigh.

Rodgers fusese cu Hood de când acesta îl sunase pe Orlov și până ce generalul telefonase din nou. În timp ce îl așteptau pe Bob Herbert să revină Rodgers pleca să își ia o apă minerală Hood se hotărî să sune acasă. Însă asta nu îl făcu să se simtă mai bine.

Făcea exact lucrul pe care Sharon îl disprețuise întotdeauna. Lucra până târziu. Și sună acasă pentru o explicație tardivă îi putea simți nemulțumirea în voce, în încordarea din glas, în răspunsurile lapidare.

— Spăl rufe, spuse Sharon. Harleigh e în casa, se joacă Solitaire pe computer. Alexander e în camera lui. Își face temele și învață pentru un test la istorie.

— Cum se mai simte Harleigh astăzi? întreba Hood.

— Cum crezi? zise Sharon. Chiar psihologul tău a spus că va mai trece un timp până să observăm vreo schimbare. Dacă va fi vreo schimbare, adaugă ea. Dar nu-ți face griji. Paul, orice ar fi, mă descurc eu.

— Nu plec nicăieri, Sharon. Continuă Hood. Vreau să ajut.

— Mă bucur. Vrei să-l chem pe Alexander? întreabă ea.

— Dacă învață, nu. Doar spune-i că am sunat.

— Sigur.

— Noapte bună, îi ura Hood.

O simți pe Sharon cum ezita. Doar pentru un moment, dar lui i se păru mult, mai mult.

— Noapte bună Paul, spuse ea și apoi închise.

Hood rămase cu receptorul în mână câteva momente. Era un ticălos și un birocrat. Puse receptorul în furcă și îl așteptă pe Rodgers cu mâinile încrucișate. La un moment dat, începu să simtă un ticăit interior. Nu era nici ceas, nici bomba. Se simțea ca un mecanism cu came. La fiecare clic al camei, un fel de resort se tensionă din ce în ce mai mult în interiorul său. Era dorința de a face ceva – și nu doar de a discuta sau de a cere ajutor rușilor. Hood voia să acționeze. Ceva nu era în regulă și trebuia să știe despre ce era vorba.

Rodgers și Herbert sosiră împreună. Îl găsiră pe Hood holbându-se la peretele din spatele biroului, unde fuseseră atârnate plachete și fotografii înrămate, amintirile anilor petrecuți în guvern. Tablouri cu lideri mondiali, cu oameni puternici. Fotografii cu Hood punând pietre de temelie sau gătind în bucătărie o supă, de Ziua Recunoștinței.

Viața lui de birocrat afurisit. Ca parte a unei probleme, nu ca soluție.

— Te simți bine? întreabă Herbert.

— Da, îi răspunse Hood.

— Ai mai aflat ceva? insistă Herbert.

— Nu, dar vreau să aflu alții de la mine.

— Doar știi ce părere am, spuse Herbert. La ce te gândești?

— La Battat, îi dezvălui Hood.

Nu prea era adevărat. Se gândea că nu ar fi trebuit niciodată să revină asupra demisiei. Ar fi trebuit să plece de la Centrul de Comandă și să nu privească înapoi. Se gândi că dacă ar fi demisionat, ar fi făcut-o de fapt pentru el însuși și nu pentru a

petrece mai mult timp cu familia, așa cum crezuse inițial. Dar acum se întorsese și nu avea de gând să fugă.

Battat fu următorul pe lista gândurilor sale.

— Acest om cu o oarecare afecțiune a fost trimis la spitalul unde îl așteptau doi asasini, continuă el. Nu mi se pare a fi o coincidență.

— Așa e, aproba Herbert. Eu și grupul meu de experți am studiat acest aspect.

Grupul de experți al lui Herbert era format din patru directori adjuncți de informații, care fuseseră aduși la Centrul de Comandă din agențiile de informații militare, de la NSA și CIA. Erau trei bărbați și o femeie, cu vârste cuprinse între douăzeci și nouă și cincizeci și șapte de ani. Având și sprijinul lui Darrell McCaskey, care făcea legătura cu FBI și Interpol, Centrul de Comandă avea echipa cu cei mai buni agenți din Washington.

— Iată la ce ne-am gândit, zise Herbert. CIA este nouăzeci la sută sigură că Harponierul a trecut prin Moscova și s-a dus la Baku. Un funcționar al Departamentului de Stat crede că l-a văzut într-un avion spre Moscova, dar poate că asta a fost intenționat.

— De ce? întreba Rodgers.

— Nu ar fi prima dată când un terorist se lăasă văzut, spuse Herbert. În 1959, spionul rus Igor Slavosk a apărut intenționat la Grand Central Station din New York, pentru a distra atenția polițiștilor și pentru a aduce personalul FBI în locuința sa. Când au ajuns acolo, pe Jane Street, a explodat tot. Slavosk s-a întors, a luat insignele și legitimațiile și a făcut copii perfecte. Le-a folosit pentru a pătrunde în sediul FBI de la Washington. Așa că da, este posibil ca Harponierul să fi intenționat să se știe de prezența lui.

— Continuă, zise Hood încet.

Devenea nerăbdător. Nu din cauza lui Bob Herbert; ceea ce spunea șeful Informațiilor era ușor de digerat. Hood voia ca Orlov să îl sune iar. Voia să audă că totul era în regulă la spital. Mai voia și niște vești bune.

— Scuze, spuse Herbert. Deci Harponierul lăasă cumva să se afle că se duce la Baku. Plănuiește o operațiune. Știe că sunt agenți CIA la ambasadă. Și mai știe că CIA probabil nu vrea să-i expună, din moment ce e posibil ca poliția de la Ministerul de Securitate Internă Azer să supravegheze personalul de la

ambasadă, îndreptându-și atenția asupra operațiunilor lor secrete. Așa că CIA aduce pe cineva de la Moscova.

— Pe Battat, continua Hood.

— Da, zise Herbert, parând puțin tulburat David Battat a fost șeful Biroului CIA de la New York. El a angajat-o pe Annabelle Hampton.

— Ofițerul inferior pe care l-am prins în flagrant delict în timpul asediului de la Națiunile Unite? Întrebă Rodgers.

Herbert încuviință din cap.

— Battat era la Moscova atunci. L-am verificat. E nevinovat. Una dintre legăturile noastre CIA mi-a spus că a fost trimis la Baku să facă penitență pentru eșecul de la New York.

— Bun, fu de acord Hood. Battat ajunge la Baku.

— Battat se duce în zona ținta pentru a-l supraveghea pe Harponier și este doborât, continua Herbert. Nu eliminat, ceea ce Harponierul ar fi putut să facă fără nici o problemă. Se pare că Battat a fost infectat cu un virus sau cu o substanță chimică, menită să-l răpună într-un anumit moment. Ceva îndeajuns de serios ca să fie dus la spital.

— Însoțit de tovarășii săi, agenții CIA, zise Hood.

— Exact, replica Herbert. Aliniați frumos unul după altul.

— Ceea ce înseamnă că CIA nu va mai putea interveni pentru a deranja planurile Harponierului, spuse Hood.

— Cam așa ceva, aproba Herbert. În afară de Statele Unite, Rusia și probabil Iranul, nimeni nu mai are agenți operativi la Baku.

— Asta din cauza petrolului din Marea Caspică? Întreba Rodgers.

— Încă nu știm dacă Harponierul a atacat și agenți ai Moscovei și ai Teheranului, zise Herbert, încuviințând din cap.

Hood rămase puțin pe gânduri.

— Iran, spuse el încet.

— Poftim? zise Herbert.

— Ea două oară pe ziua de azi când vorbim despre Iran, continua Hood.

— Dar nu din același... vru Herbert să-l contrazică, apoi se opri.

— Nu din același motiv? Întreba Hood.

— Păi nu, răspunse Herbert după o clipă. Nu.

— Stați puțin, interveni Rodgers. Am pierdut ceva?

— Te gândești că în schema apelului telefonic ar putea fi implicați Harponierul, Teheranul, Jack Fenwick, NSA și CIA, rezuma Herbert.

— E posibil, adăugă Hood.

— Asta ar însemna asocierea lor cu Fenwick, într-o problemă ce îl privește pe Harponier, zise Herbert.

— O problemă pe care nu vrea să o facă cunoscută președintelui, puncta Hood.

— Nu-mi doresc să se întâmple așa ceva, continuă Herbert, clătinând din cap. Nu vreau să lucrăm cu mizerabilul care mi-a ucis soția.

— Bob, trebuie să te calmezi, spuse Hood.

Herbert aruncă o privire aspră spre biroul lui Hood.

— Dacă Harponierul plănuiește ceva în Baku, mai avem șanse să-l prindem, continua Hood. Dar numai dacă ne îndreptăm întreaga atenție asupra acestui lucru.

Herbert nu răspunse.

— Bob?

— Te aud, zise Herbert. Sunt atent.

Hood îl privi pe Rodgers. Cu câteva clipe în urmă, Hood simțea nevoia să răbufnească. Acum, când unul dintre prietenii lui era mâhnit, pornirea i se domolise. Tot ce își dorea era să îl ajute pe Herbert.

De ce nu simțea niciodată asta și atunci când Sharon era supărată?

— Mike, spuse Hood, trebuie neapărat să clarificăm ce a pus la cale Fenwick și, dacă e cazul, cu cine a lucrat.

— Mă ocup eu de asta, zise Rodgers. Dar pot să te asigur de un lucru. Am găsit în fișierele din computerul meu două e-mail-uri de acum șase luni. Au fost trimise de Jack Fenwick și de Burt Gabie.

— Și despre ce e vorba în conținut? întrebă Hood.

— Răspundeau la un raport oficial al Pentagonului, răspunse Rodgers. Se vorbea despre o amenințare minimală a unei posibile alianțe militare rusești, cu vecini care nu făceau parte din fosta Uniune Sovietică. Fenwick și Gabie i se împotriveau.

— Atât directorul Agenției Naționale de Securitate, cât și șeful cabinetului președintelui s-au opus raportului, dar separat, zise Hood.

— Corect, admise Rodgers. Documentele au fost trimise

tuturor membrilor congresului și unor lideri militari.

— Mă întreb dacă cei doi au avut schimburi de opinii filosofice online, adăugă Hood. Care a fost diferența de timp înregistrată între cele două documente?

— Au fost transmise la câteva ore distanță, răspunse Rodgers. Nu păreau a fi parte a vreunui efort concertat. Dar ambii dezaprobau cu înverșunare raportul.

— Cred că nu contează dacă Fenwick și Gabie au întocmit documentele separat sau dacă s-a descoperit că aveau ceva în comun când au fost citite, zise Hood. Problema e dacă au acționat sau nu în acest sens. Dacă s-au întâlnit și dacă au pus ceva la cale.

— Ce te face să crezi că ar fi putut face una ca asta? întreba Herbert, revenind ușor în discuție.

— Numele lui Gabie a apărut azi în cursul discuției mele cu președintele, continua Hood. El și asistentul lui Fenwick, Don Roedner, trebuiau să țină la curent Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informații din cadrul Senatului cu inițiativa ONU.

— Și nu au făcut-o, zise Herbert.

— Nu, nu au făcut-o.

Hood lovi ușor biroul.

— Avem două probleme, continuă el după câteva clipe. Acțiunile lui Fenwick la New York și cele ale Harponierului la Baku.

— Presupunând că nu au nici o legătura unele cu celelalte, opina Herbert, cele două operațiuni au în comun Iranul. Harponierul a mai lucrat pentru Teheran.

— Și dacă lucrează iar pentru cei de acolo? întreba Hood, încuviințând din cap.

— Împotriva Azerbaidjanului, adăugă Herbert.

— Tot ce se poate, fu de acord Rodgers. Iranienii au două potențiale motive de conflict cu Azerbaidjanul. Rezervele de petrol din Marea Caspică și regiunea de frontiera Nagorno-Karabah.

— Dar de ce s-ar implica Fenwick în așa ceva? întreba Herbert. Doar ca să dovedească faptul că Pentagonul greșește? Sau de ce?

— Nu știu, răspunse Hood, apoi îl privi pe Rodgers. Ar fi bine să ajungi la el și să îl determini să mărturisească. Nu numai în legătura cu Iranul, dar și cu motivul pentru care l-a mințit pe

președinte.

— Spune-i că deții informații pe care i le poți comunica doar între patru ochi, zise Herbert.

— Da, adăugă Hood. Pune-o pe Liz să întocmească un profil psihologic al președintelui. Unul bazat pe observații directe, inclusiv ale mele, care să îl facă pe Lawrence să pară că pierde controlul. Du-i-l lui Fenwick, chipurile pe ascuns. Întreabă-l dacă știe ceva despre asta.

Rodgers încuviință și plecă.

— Dacă Iranul e implicat în vreo operațiune militară, se poate să fi deplasat trupe sau echipament, zise Hood, privindu-l pe Herbert. E posibil ca NRO⁸ să fi observat ceva. Stephen Viens lucrează din nou acolo?

— De săptămâna trecută, confirma Herbert.

NRO era Biroul Național de Recunoaștere, instituția strict secretă, care se ocupa de majoritatea sateliților de spionaj ai Americii. Ca agenție a DOD⁹, în NRO activează personal din CIA, precum și personal militar și civil din DOD. Existența NRO a devenit publică începând cu septembrie 1992. La douăzeci de ani după înființare. Stephen Viens era un vechi prieten din facultate al lui Matt Stoll, expertul în calculatoare al Centrului de Comandă. Fusesse extrem de util, obținând informații pentru Centrul de Comandă atunci când CIA și NSA luptau pentru a intra în era sateliților. Viens fusesse acuzat că ascunsese bani în timpul unei operațiuni sub acoperire, dar fusesse apoi reabilitat.

— Bun, zise Hood. Vezi dacă Viens poate să afle ceva. Poate că NRO a reperat vreo acțiune în Iran, fără a observa vreun pericol imediat.

— O să mă ocup de asta, confirma Herbert.

Șeful Informațiilor ieși din birou în scaunul cu roțile. Hood se lasă pe spătarul scaunului. Privi telefonul. Voia să audă vești de la Orlov. Voia să audă ca rușii aveau pe cineva pe poziție și că Battat e în siguranță. Voia să audă că reușiseră să pună capăt veștilor proaste și că puteau să țină totul sub control.

„Trebuie”, se gândi Hood. Era ceva la mijloc. Ceva periculos și de mari proporții. Nu știa ce era, sau cine generase situația. Nu știa dacă informațiile pe care le obținuse Centrul de Comandă puteau fi puse cap la cap. Știa un singur lucru: orice ar fi fost,

⁸ Național Reconnaissance Office.

⁹ Department of Defense, Departamentul de Apărare.

trebuia să înceteze.

Baku, Azerbaidjan
Mărți, 5.01 a.m.

Lui David Battat îi era frig și delira. Își putea auzi bătăile inimii în urechi, le simțea în gât. Era conștient de faptul că era deplasat undeva, pe un pat cu rotile. Chipuri erau aplecate deasupra lui. Lumini apăreau și dispăreau. Apoi simți cum îl ridica cineva. Fu așezat pe un pat, dar avea sentimentul că încă înaintează. Nu era legat, dar patul avea grilajul de fier ridicat.

Battat închise ochii. Nu știa ce i se întâmplase. Își aminti că se trezise la ambasadă, transpirând și tremurând. Moore și Thomas îl duseseră la mașină, apoi probabil că adormise. După aceea nu-și mai amintea decât că se trezise pe o targă.

Auzi oameni mișcându-se în jurul lui. Tuși și deschise ochii. Un bărbat cu părul alb îl privea de sus.

— Domnule Battat, mă auziți? strigă bărbatul.

Încuviință din cap.

— O să vă dezbrăcăm și o să vă punem un halat, îi spuse bărbatul. Apoi trebuie să vă facem o perfuzie. Înțelegeți?

Battat dădu din nou din cap.

— Ce s-a... întâmplat?

— Sunteți bolnav, îi zise medicul, pe când soseau doi infirmieri, care începură să-l ridice și să-l dezbrace. Aveți febra foarte mare. Trebuie să o facem să scadă.

— Bine, spuse Battat.

Ce altceva putea spune? Chiar dacă voia, nu putea să se împotrivească. Dar nu pricepea cum de se îmbolnăvisese. Înainte se simțise bine.

Echipa de medici îi acorda îngrijiri timp de câteva minute. Battat nu prea își dădea seama ce îi făceau. Știa doar că îl deplasau, îl întorceau, îl înghionteau. Simți o pișcătură în brațul drept, aproape de articulația cotului, apoi nu îl mai duru nimic. Tremura și îi era frig. Perna îi era plină de o sudoare pe care febra o usca rapid. Capul i se cufunda în puf, înăbușind sunetele pe care le făceau oamenii și activitatea pe care o desfășurau.

Închise din nou ochii și își lăsă mintea să rătăcească în voie.

În curând se făcu liniște și întuneric. Lui Battat nu îi mai era atât de frig, se mai liniștise. Nu mai simțea pulsații în urechi. Era treaz, dar gândurile îi erau confuze. Reflectă la zilele trecute. Își aminti puțin, ca prin ceață, de ambasada din Moscova, de călătoria spre Baku, de țarm, de durerea bruscă din timpul atacului. De o înțepătură în gât. Nu era conștient cât timp trecuse sau de camera de spital. Avea un sentiment bizar, plăcut, de plutire. Poate că era ceva în perfuzie care îl relaxa.

Apoi Battat auzi un declic. Sunase că mecanismul unei arme. Deschise ochii. În stânga patului era o fereastră, dar era închisă, își aruncă privirea spre partea din față a patului. Ultima dată când se uitase, ușa era întredeschisă. Acum era închisă. Sigur o închisese vreun medic sau vreo infirmieră. În cameră era și mai liniște ca înainte. Închise din nou ochii. Nu mai erau închipuiri, doar întuneric. Battat căzu repede într-un somn fără vise.

Urma un alt declic. Sunetul îl trezi pe Battat, care deschise ochii. Ușa era tot închisă. Dar acum era cineva în cameră. Zări o siluetă întunecată în fața ușii. Silueta era neclară pe fundalul întunericului din spatele ei.

Battat nu era convins că se trezise.

— Bună, zise el.

Își auzi vocea. Se trezise cu siguranță.

Umbră se îndreptă încet spre el. Trebuie să fi fost cineva care venise să vadă cum se mai simțea.

— Nu e nici o problemă, spuse Battat, ușor încurcat. Puteți aprinde lumina. Sunt treaz.

Silueta nu dădu nici o replică. Battat nu putea desluși dacă era bărbat sau femeie. Părea să poarte un fel de halat de medic. Și ținea în mână ceva lung și subțire. Îi putea vedea umbră mai jos. Arata ca un cuțit.

— Vorbiți englezește? întreba Battat.

Pe peretele din spatele pacientului era un monitor. Licărirea verde lumina puțin silueta când aceasta se opri lângă pat. Era un bărbat. Și ținea în mod clar un cuțit în mână. Lama lungă scânteia în lumina slabă.

— Ce înseamnă asta? întreba Battat.

Mintea lui încețoșată începea să priceapă că nou-venitul nu era medic. Încerca să se miște, dar brațele îi erau parcă umplute cu nisip ud.

Străinul își mișcă brațul înapoi.

— Cineva, zise Battat, încercând să ridice vocea. Ajutați-mă...
Apoi bărbatul dispăru.

Puțin mai târziu, se auziră zgomote dinspre podea. Mormăituri joase, murmure, apoi un geamăt încet și lung. După aceea se făcu liniște.

Battat încerca să se ridice într-un cot. Brațul îi tremura și căzu la loc.

Deodată, cineva apăru lângă pat.

— S-ar putea să fie și alții, zise persoana nou-venita. Trebuie să plecăm.

Vocea aspră, îngroșata, îi aparținea unei femei. Cât de mulți oameni erau aici!

— Credeam că este un salon privat, zise Battat.

Cu mișcări rapide și sigure, femeia coborî gratiile patului, demontă perfuzia și îl ridică pe Battat în capul oaselor. Își ținea mâna pe spatele lui.

— Poți să mergi? întreba ea.

— Dacă îmi dai drumul, nu știu dacă pot sta așa... replica el.

Femeia îl întinse la loc și se depărta de pat. Era înaltă, slabă, lată în umeri. Abia acum putea să vadă că purta uniformă de polițistă. Femeia se duse la fereastră și trase draperiile. Răsuci mânerul și ridică fereastra. În cameră pătrunse un aer răcoros și sărat. Un fior îi traversa șira spinării. Femeia privi afară. Apoi luă un halat dintr-un cuier din spatele ușii și se întoarse la pat. Îl ridică din nou pe Battat și îi puse halatul pe umeri.

— Ce facem acum? întreba el.

Fără perfuzie, se simțea puțin mai stăpân pe situație. Dar îl dureau capul pentru că se ridicase.

— Nu vorbi, îi zise ea.

— Dar stai... continuă el.

— I-au ucis pe însoțitorii tăi și încearcă să te omoare și pe tine, sări ea. Am fost trimisă să te scot de aici.

— I-au omorât?

— Liniște! îi arunca ea printre dinți.

Battat tăcu.

Pe când femeia îl ajuta să se ridice, durerea de cap se intensifică. Ea îi lua hainele, apoi îi puse brațul stâng pe umărul ei și îl ajuta să se deplaseze spre fereastră. Șchiopătând, Battat încercă să se gândească la ceea ce tocmai aflase. Chiar erau

morți Thomas și Moore? Dacă era adevărat, trebuie să fi fost Harponierul. Poate credea că ei știau mai multe decât știau de fapt. Dar dacă ei fuseseră uciși, cine o trimisese pe această femeie să îl ajute? Și de unde putea să știe că nu lucra pentru Harponier? Poate că îl ducea undeva unde criminalul și-ar fi terminat treaba.

Însă Battat simțea că putea avea încredere în ea. Cu siguranța nu era în situația în care să i se opună. În plus, femeia era amabilă cu el. Și dacă ar fi vrut să îl ucidă, putea să o facă în timp ce el era încă în pat. Sau l-ar fi putut lăsa pe intrus să îl omoare.

Când ajunseră la fereastra femeia îi spuse să se aplece peste pervaz. O asculta, dar nu își găsea echilibrul. Ea îl ținu cu o mână ajutându-l să stea drept și se strecura pe lângă el. Coborî în liniște lângă gardul viu de afară și apoi îl ajută și pe el să coboare. Îi puse brațul la loc pe umărul ei, apoi se ghemui. Râmaseră așa câteva secunde, ascultând cu atenție.

Battat tremura din nou, iar dinții îi clănțăneau. Dar cel puțin era mai lucid ca înainte. După un timp, porniră iar. Leșiră în spatele spitalului apoi se deplasară către partea nordică. Se opriră în dreptul unei mașini. Spre surprinderea lui Battat, nu era o mașină de poliție, ci un mic Hyundai negru.

Poate că nu era deloc polițista Battat nu știa dacă asta era un lucru bun sau rău. Dar după ce ea îl întinse pe bancheta din spate și se urcă la volan, știu cu siguranța un lucru.

Dacă rămânea conștient, avea să afle foarte curând.

Washington, D.C.
Luni, 10.03 p.m.

Roșcatul era așezat la masă sa de lucru impozantă. În birou era întuneric, distingându-se numai strălucirea verzuie a unei lămpi și lumina roșie din partea de sus a telefonului. Aceasta arată ca bruiajul era activat.

— Sunt oameni care întreabă de călătoria lui Fenwick, spuse Roșcatul.

— Cine? îl chestionă omul de la celălalt capăt al firului.

— Departamentul de informații al Centrului de Comandă.

— Centrul de Comandă nu e așa aproape de președinte, zise celălalt. Nu sunt la fel de influenți că CIA...

— Nu sunt așa sigur de asta, îl întrerupse Roșcatul.

— Cum adică?

— Mi s-a spus că directorul Hood a cerut și a obținut o întâlnire privată cu președintele acum câteva ore.

— Știu.

— Știi și ce au discutat? Întreba Roșcatul.

— Nu. Presupun că lucruri referitoare la problema cu Națiunile Unite. Ai motive să crezi altceva? Întreba el.

— Paul Hood a avut o scurtă întrevedere aseară cu Prima Doamnă, răspunse Roșcatul, l-am verificat dosarul. Se cunosc de mult timp.

— Se cunosc într-o manieră de care ne putem folosi?

— Nu, răspunse Roșcatul. A fost ceva platonice. În orice caz, poate că a observat o schimbare la președinte. Poate i-a spus ceva lui Hood. Chiar nu știu.

— Înțeleg, zise celălalt.

Urma o lungă perioadă de tăcere. Roșcatul aștepta. Era îngrijorat de intervenția neașteptată a Centrului de Comandă. Problema celorlalte agenții fusese rezolvată. El și partenerii lui contaseră pe perioada de tranziție dintre mandatul lui Paul Hood și cel al lui Paul Rodgers pentru a menține atenția Centrului de Comandă îndreptată spre problemele din interior. Din nefericire,

nu se întâmplase asta. Dar, odată cu apropierea orei de începere a operațiunii externe, nu își puteau permite să fie supravegheați. Harponierul își făcuse treaba Trebuia să și-o facă și ei.

— Cealaltă documentație e gata? întrebă celălalt într-un târziu.

Roșcatul se uită la ceas. Chiar avea nevoie de ochelari pentru a vedea atât de aproape, dar se împotriva acestei idei. Se împotriva multor lucruri. Își apropie ușor încheietura mâinii de ochi.

— Cam într-o oră, replica el.

— În regulă, zise celălalt. Nu vreau să acționăm direct împotriva Centrului de Comandă. Nu e timp. Și fără un plan minuțios, s-ar putea să facem mai mult rău decât bine.

— Sunt de acord, îl aprobă Roșcatul.

— Să acționăm conform planului, continuă interlocutorul. Dacă Centrul de Comandă îl supraveghează pe Fenwick sau pe președinte, fără să știe de fapt ce punem la cale, ar trebui să fie destul de ocupați. Asigură-te că Fenwick nu face sau nu spune nimic pentru a le da mai multe indicii.

— Am înțeles, zise Roșcatul. O să-l anunț pe Fenwick.

Celălalt îi mulțumi și închise.

Roșcatul puse receptorul în furcă. Peste puțin timp avea să îl sune pe Fenwick. Era o situație serioasă, fără precedent. Avea nevoie de un moment pentru a-și aminti că totul se întâmpla pentru o cauză nobilă: pentru că Statele Unite să supraviețuiască cu certitudine noului mileniu.

În ciuda acestei mici opreliști, totul mergea conform planului. Reporterii sunaseră încontinuu la el la birou pentru a afla informații despre noua inițiativă a Națiunilor Unite, o inițiativă cu care părea să fie la curent doar președintele. Nici membrii Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații și nici măcar oameni din cadrul ONU nu auziseră despre asta. Un reporter TV foarte stăruitor sunase în acea seară pentru a întreba dacă președintele își imaginase „totuși chestia asta, cu toate implicațiile ei”. Iar Gabie Roșcatul, șeful de cabinet al președintelui, răspunsese neoficial: „Chiar nu știu, Sam. Nu știu ce se întâmplă cu președintele”.

Deși declarația fusese neoficială, Gabie știa că punctul lui de vedere avea să fie menționat în emisie. Reporterul îi amintise Roșcatului că era a treia oară în acea săptămână când

președintele înțelesese ceva total greșit. Prima dată fusese la un mic dejun cu presa. Președintele comentase cu privire la legislația subvențiilor în agricultură, care aparent fusese prezentată Congresului. Nu era așa. A doua oară fusese la o conferință de presă, chiar cu două zile în urmă. Cuvântul de deschidere al președintelui indusese comentarii despre un caz de drept civil care aparent fusese prezentat în fața Curții Supreme. Nu exista nici un astfel de caz. Desigur, Gabie nu îi spuse reporterului că setul de documente care îi fusese dat președintelui cu prilejul informărilor zilnice era diferit de setul de documente pe care ar fi trebuit să îl vadă. Cele reale. Gabie strecurase aceste documente în dosarele președintelui, după ce acesta făcuse publice informațiile incorecte. Când președintelui i se aduseseră din nou dosarele, nu înțelesese de unde preluase informația greșită. Investigațiile făcute de Gabie și de asistenții săi nu reușiseră să scoată la iveală vreo activitate suspectă.

Gabie nu zâmbea. Nu putea să o facă. Situația era prea gravă. Dar era satisfăcut. Reporterul și mulți dintre colegii acestuia erau foarte preocupați de starea mentală a președintelui. Până a doua zi după-amiaza și restul națiunii avea să fie îngrijorată. Evenimentele pe cale de a fi dezvăluite lumii și la Washington fuseseră orchestrate cu foarte mare grijă. Evenimente care aveau să fie interpretate greșit de toată lumea, cu excepția celui de-al treilea și cel mai important conducător al echipei lor: vicepreședintele. Președintele avea să insiste asupra faptului că Azerbaidjanul atacase o platformă petrolieră iraniană. Nu avea să sugereze o implicare în conflict, de vreme ce era o problemă regională. Simultan cu creșterea capacităților militare iraniene în regiune, vicepreședintele avea să îndemne în mod public către o abordare diferită a problemei. Urma să spună că nu avea încredere în Iran și că se impunea întărirea rapidă a prezenței militare americane în Marea Caspică. Fenwick urma să îl susțină pe vicepreședinte și să raporteze că, în timpul întâlnirilor sale cu iranienii, ei vorbiseră voalat despre evenimentele ulterioare. Avea să spună că ei ceruseră Statelor Unite să nu se implice, în timp ce își întăreau influența asupra rezervelor de țiței din regiune.

Bineînțeles că iranienii nu aveau să recunoască. Dar nimeni în America nu avea să îi creadă.

Neînțelegerea dintre președinte și vicepreședinte urma să

producă o sciziune publică.

Și când mercenarii iranieni ai Harponierului aveau să fie găsiți morți - uciși de însuși Harponierul - cu fotografii și alte dovezi de sabotaj lăsate asupra cadavrelor, vicepreședintele și Fenwick aveau să fie absolviți de orice vină.

Atunci, reporterii o să discute deschis despre judecata îndoielnică a președintelui. Washingtonul avea să fie înțesat de zvonuri că președintele e instabil din punct de vedere psihic. Senatorii că Barbara Fox nu vor avea de ales decât să sprijine o măsură de punere sub acuzare. Scandalurile sexuale erau una. O afecțiune mentală era cu totul altceva. Lui Lawrence urma să i se ceară public demisia. Iar pentru binele națiunii, Lawrence nu va putea decât să fie de acord.

Vicepreședintele Cotten avea să devină președinte și să îi ceară lui Jack Fenwick să devină noul lui vicepreședinte. Congresul urma să aprobe rapid această alegere. Între timp, armata americană avea să pătrundă în Marea Caspică, pentru a-i ajuta pe azeri să își apere platformele petroliere.

În situația din ce în ce mai tensionată, președintele Cotten avea să reziste ferm pe poziție.

Și apoi, altceva urma să se întâmple. Ceva care să ceară un răspuns american atât de intransigent, atât de devastator, încât fanaticii religioși nu aveau să mai atace niciodată o țintă aflată sub protecție americană.

În sfârșit, își spusese Gabie, cariera unui președinte merita acest sacrificiu.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 6.15 a.m.***

Când Ron Friday, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, sosise pentru prima dată la Baku, se simțise de parcă fusese teleportat în Evul Mediu.

Nu era o problemă de arhitectură. Străduța cu ambasada era situată într-o zonă foarte modernă a orașului. Clădirile moderne erau copii fidele ale celor din Washington, D.C., Londra, Tokio sau orice altă metropola modernă. Dar Baku nu semăna cu acele orașe în care el petrecuse atât de multă vreme. De îndată ce treceai de ambasade și de centrele de afaceri din Baku, te izbea o priveliște cu un pronunțat iz de vechi. Multe clădiri datau din epoca în care Columb descoperise America.

Nu, nu arhitectura făcea ca Baku să pară atât de învechit, de medieval. Era un fel de sentiment de dezordine printre oameni. Azerbaidjanul fusese condus din afară atâta timp, încât acum, când oamenii erau liberi și independenți, păreau lipsiți de motivație, răătăciți. Dacă nu ar fi fost dolarii obținuți din vânzarea țigeiului, probabil că țara ar fi alunecat spre Lumea a Treia.

Cel puțin asta era impresia lui Friday. Din fericire, când fostul component al forțelor speciale și oamenii lui își vor termina treaba aici, Azerbaidjanul nu va mai fi atât de independent.

Friday intră în blocul său cu șapte etaje. Clădirea din cărămidă, veche de zece ani, se afla foarte aproape de ambasadă. Urcă pe scările de marmură. Locuia la ultimul etaj, dar nu îi plăceau lifturile. Chiar și atunci când era cu ceilalți angajați ai ambasadei care locuiau aici, urca pe scări. Lifturile prea îl privau de libertate și îl făceau să se simtă vulnerabil.

Friday se îndreptă spre apartament. Nu-i venea să creadă că era aici de aproape șase luni. Părea să fi trecut mult mai mult și se bucura că mandatul său se apropia de sfârșit. Nu pentru că ambasadorul delegat Williamson nu ar fi avut nevoie de el. Din contră, Friday se dovedise a-i fi de folos diplomatei, în special în eforturile ei de a modera pretențiile azerilor la petrolul din Marea

Caspică. Anii pe care Friday îi petrecuse ca avocat pentru o companie petrolieră internațională importantă îl ajutaseră foarte bine în această situație. Dar adevăratul său șef avea nevoie de el în altă parte, într-un alt punct fierbinte. Urma să aibă grijă ca Friday să fie transferat.

Poate că în India sau în Pakistan. Acolo voia Friday să meargă cu adevărat. Acolo erau probleme de rezolvat cu petrolul, în Marea Arabiei și la granița dintre marele deșert indian, în provincia Rajasthan din India și deșertul Thar în Pakistan. Mai mult decât atât, subcontinentul indian era locul unde avea să înceapă următorul mare război, probabil declanșat de o problemă din domeniul nuclear. Friday voia să fie acolo, să ajute la manipularea politicii din regiune. Asta visase de când era student. De când se dusese pentru prima dată să lucreze pentru Agenția Națională de Securitate.

Friday băgă cheia în ușa și asculta. Auzi pisica Mieunatul ei era un semn normal de bun venit. Era un indiciu foarte bun că nu i1 aștepta nimeni înăuntru.

Friday fusese recrutat de NSA pe când era student la Drept. Unul dintre profesorii săi, Vincent Van Heusen, fusese agent OSS¹⁰ în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. După război, Van Heusen ajutase la elaborarea Legii Naționale de Securitate din 1947, legislație care contribuise la fondarea Agenției Naționale de Securitate.

Profesorul Van Heusen văzuse la Friday câteva dintre acele calități pe care le avusese el însuși, tânăr fiind. Printre acestea era și independența. Friday și-o însușise crescând în pădurile din Michigan, unde frecventase o școală rurală și unde mergea cu tatăl lui la vânătoare la fiecare sfârșit de săptămână – nu numai cu o pușcă, dar și cu un arc mare. După absolvirea Universității din New York, Friday își petrecuse vremea la NSA ca stagiar. Când începuse să lucreze în industria petrolieră, un an mai târziu, era în același timp și spion. Pe lângă faptul că își făcuse relații în Europa, în Orientul Mijlociu și în zona Marii Caspice, Friday primise și numele agenților CIA care lucrau în aceste țări. Din când în când i se cerea să îi supravegheze – să spioneze spioni, să se asigure că aceștia lucrau doar pentru Statele Unite.

¹⁰ Office of Strategic Services – Biroul Serviciilor Strategice, serviciu de informații american ce avea ca principal scop susținerea mișcărilor de rezistență în Europa ocupată de germani, (n.tr.).

Într-un final, Friday părăsise sectorul privat, cu cinci ani în urmă, plictisit să lucreze în industria petrolieră. Deveniseră mai preocupați de profiturile aduse de operațiunile internaționale decât de dinamismul Americii și de economia ei. Dar nu de aceea plecase. Părăsise sectorul privat din patriotism. Voia să lucreze pentru NSA cu normă întreagă. Fusesse martor la decăderea activității informative peste hotare. Spionajul electronic înlocuise practica culegerii de informații cu ajutorul surselor umane. Rezultatul era o colectare mult mai puțin eficientă a unor mari cantități de informații brute. Pentru Friday, era ca și cum ar fi luat came de la un abator, în loc să vâneze. Mâncarea nu avea un gust așa bun când era produsă în serie. Iar experiența era mai puțin satisfăcătoare. Și, cu timpul, vânătorul se împlânzea.

Friday nu avea nici un gând să se împlânzească. Așa că, atunci când persoana sa de contact de la Washington îi spusese că Jack Fenwick voia să îi vorbească Friday abia așteptase întâlnirea. Avusese loc la barul Off the Record din hotelul Hay-Adams. Era în săptămâna investiției președintelui, așa ca barul era ticsit, iar cei doi bărbați trecuseră neobservați. Atunci, Fenwick sugerase un plan atât de îndrăzneț, încât Friday crezuse că e o glumă Sau un fel de test.

Apoi Friday fusese de acord să se întâlnească și cu alți membri ai grupului. Și se convinsese.

Da, se convinsese definitiv. Fusesse trimis aici și, prin intermediul contactelor din Iran, fusese pus în legătură cu Harponierul. Iranul nu își dăduse seama că avea să fie tras pe sfoară. Ca, odată ce aveau un motiv să pătrundă în Marea Caspică, un nou președinte american avea să li se împotrivescă.

Cât despre Harponier, lui nu-i păsa Friday și Harponierul lucraseră îndeaproape pentru organizarea atacului împotriva lui Battat și pentru programul de dezinformare a CIA.

Friday încă mai purta hainele din ziua precedentă în caz că îl vedea cineva, acest fapt ar fi sprijinit povestea pe care o avea pregătita Era doar una dintre numeroasele povești pe care le perfecționase de-a lungul anilor, pentru a masca întâlnirile pe care trebuia să le aibă cu agenții.

Sau cu țintele.

Friday se bucurase că Harponierul își trimisese un om în interiorul spitalului ca întărire. Speraseră că Friday va putea să îi doboare pe Moore și pe Thomas afara. Dar, din cauza ambulanței

parcate, nu avusese o vizibilitate prea bună pentru a-l ucide și pe Thomas. Friday spera că asasinul iranian să-l fi ucis. Desigur, ar fi fost mai ușor dacă ar fi putut să-i elimine pe toți trei în ambasadă. Dar asta l-ar fi expus. Ambasada nu era atât de mare și ar fi fost posibil să-i vadă cineva. Iar camerele de luat vederi erau peste tot. Așa fusese mai bine, mai simplu.

După focul de armă, Friday aruncase arma pe care i-o dăduse Harponierul. Era un G3, model Heckler & Koch, de fabricație iraniană. Mai avea și altele, în caz de nevoie. Friday azvârlise armă într-un mic eleșteu din apropierea spitalului. Știa că poliția locală va cerceta zona pentru a găsi indicii și că probabil o va găsi. Voia ca arma să îi ducă cu gândul la Teheran. Friday și oamenii lui doreau să se asigure că lumea știa că Iranul asasinase doi oficiali ai ambasadei Statelor Unite. Bineînțeles că iranienii aveau să nege, dar americanii nu aveau să-i creadă. NSA urma să aibă grijă de asta în ultimele zile. Iranienii care lucrau cu Harponierul vorbiseră între ei la telefoanele mobile. Discutaseră despre atacul de la platforma petrolieră și descrisese cei doi piloni care trebuiau distruși: „ținta unu” și „ținta doi”. Iranienii nu știau că Harponierul se asigurase că acele convorbiri să fie monitorizate de NSA și că erau înregistrate și apoi modificate digital. Acum, țintele despre care vorbeau iranienii pe acele casete nu erau piloni, ci angajați ai ambasadei.

Chiar într-o convorbire personală, Harponierul adăugase că asasinatele erau un avertisment, desemnat să îi descurajeze pe americani de la orice activitate împotriva Iranului, în războaiele petroliere ce aveau să vină. Harponierul subliniase în convorbire faptul că, dacă Washingtonul insistă să se implice, oficiali americani din lumea întreagă urmau să fie uciși.

Desigur, acea amenințare urma să fie un eșec. După demisia președintelui Lawrence, noul președinte al Statelor Unite va face o regroupare a forțelor, ca urmare a acestor asasinate brutale. Nu era un lider îngăduitor, asemenea celui dinainte. Cineva care să coopereze cu Națiunile Unite în detrimentul propriei țări. Asasinatele, ca și atacurile asupra platformelor petroliere, vor sublinia faptul că Statele Unite aveau treburi neterminate din secolul trecut: nevoia unui atac decisiv, de proporții maxime, împotriva regimurilor teroriste și a grupărilor teroriste protejate de acele regimuri.

Friday intră în apartament. Observa licărirea luminiței roșii de

la robotul telefonic. Se îndreptă spre el și asculta mesajul. Era unul singur, de la ambasadorul delegat Williamson, care îl chema imediat la ambasadă. Îi spunea că îl căutase și pe celular, dar nu îl găsisese.

Păi sigur că nu îl găsisese. Celularul fusese în sacou, iar sacoul aruncat pe un scaun în altă cameră. Nu auzise telefonul pentru că se aflate în dormitorul unei femei pe care o cunoscuse la Internațional Bar.

Friday sună la ambasadă. Williamson nu se deranjă să îl întrebe unde fusese. Îi spuse vestea cea proastă. Tom Moore fusese ucis de un trăgător de elită, chiar în fața spitalului. Lui Pat Thomas îi tăiasese gâtul un asasin în incinta spitalului.

Friday îndrăzni să zâmbească mulțumit. Ucigașul Harponierului reușise.

— Din fericire, continuă Williamson, David Battat a reușit să-l oprească pe cel care a încercat să-l omoare.

— Cum? întreba Friday, stupefiat.

— L-a tăiat gâtul cu propriul cuțit, zise ea.

— Dar Battat e bolnav...

— Știu, spuse ambasadorul delegat. Ori Battat delira, ori era speriat. După ce l-a oprit pe criminal, a fugit din spital pe fereastră. Acum îl caută poliția. Până acum au găsit doar arma care l-a ucis pe domnul Moore. Detectoarele de metale au descoperit-o într-un eleșteu.

— Înțeleg, zise Friday.

Asasinul nu vorbea englezește. Chiar dacă Battat era lucid, nu putea să afle nimic de la el. Dar Fenwick și Harponierul se vor înfuria când vor afla că Battat e încă în viața.

— Mai bine mă duc să mă alătur și eu căutărilor, continuă el.

— Nu, spuse Williamson. Am nevoie de tine la ambasadă. Cineva trebuie să facă legătura între poliția din Baku și Washington. Eu trebuie să mă ocup de implicațiile politice.

— Ce implicații politice? întreba Friday nevinovat.

Avea să fie plăcut, foarte plăcut.

— Poliția a găsit arma despre care se crede că a fost folosită în atacul asupra lui Moore, zise ea. Nu vreau să vorbesc despre asta la telefon. O să îți dau mai multe detalii când ajungi aici.

Asta, cel puțin, era o veste bună. Ambasadorul delegat ajunsese la concluzia că asasinatele nu erau întâmplătoare, ci aveau implicații politice.

- Vin imediat, spuse Friday.
- Ai grijă de tine, adaugă Williamson.
- Întotdeauna am, replică el. Friday închise, se întoarse și părăsi apartamentul. Întotdeauna am.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 6.16 a.m.***

Harponierul și echipa lui sosiră la platforma petrolieră chiar înainte de a se lumina. Ambarcațiunea își opri motoarele la trei sute de metri de cel mai apropiat dintre cei patru piloni de susținere. Apoi, Harponierul și cei patru membri ai echipei sale iraniene intrară în apă. Toți purtau costume de scafandru și butelii cu aer comprimat. Strecurându-se pe sub suprafața întunecată a mării, bărbații notară către platforma.

Doi dintre ei purtau saculeți impermeabili, conținând explozibil gelificat, de mare putere. Harponierul injectase cu grijă în tuburile albastre pentanitroanilină sensibilă la căldură. La răsăritul soarelui, razele aveau să încălzească folia pachetelor. Explozia urma să fie inițiată chiar de lumina soarelui.

Alți doi bărbați duceau o plută pneumatică ce le conferea o oarecare stabilitate dedesubtul platformei. Multe platforme aveau senzori pe coloane și detectori de mișcare la suprafața mării. Cel mai sigur mod de a pătrunde în zona era evitarea coloanelor și intrarea pe sub detectorii de mișcare. Odată plasate încărcăturile explozive, echipajului de pe platformă i-ar fi realmente imposibil să ajungă la ele la timp.

Harponierul purta o arbaletă și ochelari pentru vedere nocturnă. Avea să folosească arma pentru a arunca pachetele cu exploziv în jurul pilonilor de susținere de sub platforma. Harponierul adusese cu el doar o duzină de tuburi explozive. Învățase cu mult timp în urmă că șiretlicul prin care poți distruge ceva mare nu e neapărat să-l lovești cu ceva la fel de mare. În confruntarea corp la corp, poți înlătura un dușman cu un croșeu puternic. Îl poți dezechilibra mai rapid, mai eficient și având mai mult control asupra lui, dacă îi apeși gâtul cu un deget, chiar sub laringe, deasupra claviculei. Dacă agăți pe cineva cu laba piciorului de partea din spatele genunchiului și apoi îi tragi brusc piciorul în jos, îl dobori mai repede decât dacă l-ai lovi cu o bâță de baseball. În plus, pentru a anihila un atac cu o bâță, trebuie

doar să te apropii mai mult de agresor.

Platformele de petrol iraniene din Marea Caspică sunt în marea majoritate platforme semisubmersibile. Ele sunt susținute de patru piloni groși, cu pontoane masive aflate sub apă. În partea superioară a pilonilor se afla o platformă. Coloana de foraj – componenta aflată sub apă include mecanismul de forare – coboară din brațul macaralei rotative, care este montată pe platformă. Pentru a distruge o asemenea platformă, nu se acționează asupra pilonilor, ci asupra centrului platformei. Odată realizat acest lucru, greutatea structurilor aflate în partea de sus va finaliza totul. Echipa Harponierului reușise să obțină copii ale schițelor platformei petroliere. El știa cu exactitate unde să plaseze explozibilul.

Bărbații ajunseră în punctul sensibil al platformei, fără nici un incident. Deși în apă era întuneric, pe cei mai înalți montanți ai platformei se proiecta prima licărire a zilei. Când Harponierul identifică ținta, doi oameni umflară pluta, în timp ce alți doi fixară o pereche de tuburi cu exploziv sub vârfurile a trei săgeți.

Tuburile, lungi de treizeci de centimetri, erau lipite cu atenție pe săgeți. Această configurație permitea sulitei să încapă pe gura țevii. De asemenea, nu dădea voie tuburilor cu exploziv să strice echilibrul săgeții. Deși ar fi fost mai simplu că mecanismul să fie asamblat în barcă, Harponierul dorise că pachetele cu exploziv să fie cât mai uscate posibil. Chiar dacă umezeala nu dăuna cu nimic explozibilului, folia umedă se încălzea mai greu la soare. Aceste pachete aveau să fie expuse luminii solare pentru doar jumătate de oră. Trebuia să se asigure că erau destul de uscate – și, prin urmare, destul de fierbinți – pentru a exploda în acest interval de timp.

Pluta avea formă hexagonală și încăpeau pe ea șase oameni. Harponierul nu o folosea din acest motiv, ci pentru că voia o suprafață mai mare pentru stabilitate. Plutele mai mari nu simțeau valurile mici. Asta era foarte important pentru clipa când avea să se lase pe spate și să tragă. Înlăturase învelișul de protecție pentru a o face mai ușoară. Renunțase și la cutia de transport în care fusese adusă. Harponierul urcă pe plută, în timp ce ceilalți stăteau pe margini pentru a o echilibra și mai mult.

Arbaleta era confecționată din oțel inoxidabil și era vopsită în negru mai, pentru a nu reflecta lumina soarelui. Arma era compusă dintr-un tub negru, lung de un metru și un mâner

galben cu un trăgaci în capăt. Doar treizeci de centimetri din săgeata depășeau marginea tubului. În mod normal, de săgeată era atașată o bucată de gută, pentru că prada să fie trasă înapoi la vânător. Harponierul o scosese de la fiecare săgeată, pe când era încă în barcă.

Sub platforma se aflau niște amortizoare acustice, groase de cincisprezece centimetri, localizate la 15 metri sub nivelul mării. Tampoanele tari de cauciuc fuseseră puse acolo pentru a estompa zgomotele din timpul funcționării. Această măsură fusese luată pentru ca oamenii care locuiau pe platformă să aibă parte de cât mai puțină poluare fonică. Harponierul își alesese țintele de pe schițe. Urma să tragă două săgeți. Prima avea să pătrundă în zona tampoanelor de cauciuc de sub macara, în partea de nord-est a acesteia. Macaraua era amplasată în colțul sud-vestic al rampei. După explozie, macaraua urma să se prăbușească peste centrul platformei. O a doua săgeată urma să fie trasă în platformă, în dreptul punctului de impact al centrului de greutate al macaralei. A doua explozie și impactul produs de prăbușirea macaralei aveau să distrugă platforma, care urma să se prăbușească în interior. Totul va aluneca apoi spre centru și va cădea în mare.

Harponierul nu va avea nevoie și de o a treia săgeată pentru a distruge platforma, deși nu le spusese oamenilor lui acest lucru.

Teroristul își puse ochelarii de vedere nocturnă și se întinse pe spate. Arma avea un recul extraordinar, echivalând cu cel al unei puști de vânătoare de calibrul 12. Avea să fie o izbitură destul de puternică. Dar umărul lui va face față. Ochi și trase. Se auzi un sunet ca o tuse metalică și săgeata zbură prin întuneric.

Lovi ținta cu un zgomot aproape imperceptibil. Harponierul se re poziționează rapid pentru cea de-a doua săgeată. Și aceasta își lovește ținta. Le spuse oamenilor să se retragă. Imediat ce bărbații se cufundară sub apă, Harponierul trase bandă cu care erau fixate tuburile pe săgeată, lua una din gențile cu echipament și strecură tuburile cu exploziv gelificat înăuntru. Apoi alunecă în apă și își urma oamenii înapoi spre ambarcațiune.

Odată ajunși pe vas, aruncară rămășițele lui Serghei Cerkasov în mare. Arseseră cadavrul pe drum. Avea să pară că ar fi fost ucis în timpul exploziei. Fotografii făcute din avion fuseseră deja plasate în buzunarul lui. După câte știau iranienii aflați la bord, rușii și azerii urmau să fie acuzați de atac.

Harponierul știa altceva.

Imediat ce-l aruncară pe Cerkasov în apă, ambarcațiunea plecă. Erau aproape la limita de vizibilitate, când platforma petrolieră exploda.

Harponierul privi printr-un binoclu cu putere foarte mare de mărire. Văzu norul de fum roșiatic de sub platforma. Văzu turnul clătinându-se, apoi rotindu-se ușor în picajul spre centru. Puțin mai târziu, detunătura primei explozii se auzi și pe ambarcațiune.

Toți iranienii de pe punte aplaudară. Lucru ciudat, se gândi Harponierul. Chiar dacă erau convinși că făceau acest lucru pentru binele națiunii, se bucurau totuși de moartea a cel puțin o sută de compatrioți.

Cu puțin înainte ca macaraua să izbească platforma, sari în aer și al doilea tub cu exploziv. Harponierul le poziționase pe cele două astfel încât să explodeze aproape în același timp. Asta pentru a nu permite macaralei în cădere să lovească săgeata înfiptă sub ea și s-o arunce în apă înainte de a exploda începu să se formeze un al doilea nor de fum roșiatic și gălbui, care se turti însă imediat, când macaraua lovi platforma. Lovitura provoca un scrâșnet abia auzit. Resturi metalice zburau pe cerul dimineții, alungând pescărușii din depărtare.

Întreaga platforma se clătina. Priveliștea îi amintea Harponierului de o scenă văzută în copilărie. În timpul unei furtuni, un plop fusese despicat și căzuse peste liniile de înalta tensiune. Le lovise, ricoșase, apoi le lovise din nou. Pentru o clipă, liniile rămăseseră nemișcate, apoi se îndoiseră și se desprinseseră de stâlpi în toate părțile. Așa se întâmplase și aici. După ce fu izbită de macara, rampa nu se mișca pentru un timp. Apoi, încet, oțelul și betonul se îndoiră acolo unde le slăbise cea de-a doua explozie. Platforma se înclină spre interior. Magazii, macarale, rezervoare și chiar elicopterul începură să alunece spre cuta creată. Greutatea lor cauza o tensiune și mai mare. Harponierul auzi ciocnirile îngrozitoare din depanare, văzu fumul și bucățile sfărâmate de lemn și metal zburând prin aer.

Apoi se întâmpla. Greutatea suplimentară era prea mare pentru a putea fi suportată de platformă. Aceasta pocni și arunca tot în mare. Ambarcațiunea era acum prea departe pentru ca Harponierul să priceapă tot ce se întâmplase. Prăbușirea arata de la distanță că o cascadă, mai ales când potopul de resturi

albe și argintii lovi apa provocând valuri și stropi.

Platforma dispărea de pe fața pământului, iar Harponierul mai putu să zărească doar o sferă mare de ceață în lumina dimineții.

Se întoarse, bucurându-se de felicitările echipei. Îl tratau ca pe un erou al unei echipe de fotbal, dar el se simțea mai degrabă artist. Folosindu-se de explozibil și de o pânză de oțel și beton, Harponierul crease dezastrul perfect.

Coborî să se spele. Mereu simțea nevoia să se spele după ce crea. Era un act simbolic de ducere la bun sfârșit a unei opere și de pregătire a celei ce urma, care avea să se urmeze curând. Foarte curând.

Când ambarcațiunea ajunsese la docuri, Harponierul le spuse membrilor echipei că vrea să acosteze. Le zise iranienilor că vrea să se asigure că poliția azeră nu aflase deja despre explozie. Dacă s-ar fi întâmplat asta, era posibil ca poliția să verifice ambarcațiunile care soseau. Ar fi căutat potențiali teroriști și martori oculari ai exploziei.

Membrii echipei se gândiră că era o idee bună.

Harponierul le spuse că dacă nu se va întoarce în cinci minute, ar face bine să părăsească docul și să dispară în larg. Le mai zise că dacă poliția vorbea cu oamenii, împiedicându-i să plece din zonă, va găsi el o soluție ca să îi evite.

Echipajul fu de acord. Harponierul coborî pe uscat.

Șase minute mai târziu, în port avu loc o explozie masivă. Harponierul înfipsese un detonator cu ceas într-unul dintre tuburile cu exploziv. Îi reglase timpul de explozie și îl lăsase sub unul dintre paturi. Încă mai erau dovezi legate de atac pe ambarcațiune. Avea să dureze un timp, dar până la urmă autoritățile vor găsi urme de exploziv gelificat în barcă și pe platformă și vor ajunge la concluzia că iranienii, ajutați de un terorist rus, își atacaseră propria instalație. Bineînțeles că iranienii vor nega, iar tensiunile vor crește și mai mult. Statele Unite vor bănuî că rușii și iranienii se aliaseră pentru a pune stăpânire pe puțurile petroliere din Marea Caspică. Urmările nu puteau fi evitate.

Harponierul urca în duba revopsită și plecă din port. Acolo nu era urmă de poliție. Nu încă. La această oră, poliția din Baku era implicată în special în dirijarea traficului și în investigarea accidentelor. În plus. Nimic nu indică faptul că o ambarcațiune atacase platforma sau ca aceasta sosise în Baku. Totul avea să

se întâmpla mai târziu, când îl vor găsi pe rus, când americanii vor trimite fotografiile din satelit ale regiunii.

Harponierul se îndrepta spre centrul vechi al orașului. Acolo, o lua pe Inshaatchilar Prospekt, către hotelurile de pe Bakihanov Kuchasi. Cu două zile în urma închirierii o cameră de hotel pe un nume fictiv. Era Ivan Ganiev, consultant în telecomunicații. Alesese cu mare grijă numele și profesia. Dacă l-ar opri vreodată vameșii sau poliția, le-ar putea explica de ce călătorea cu echipament de înaltă tehnologie asupra sa. Faptul că era rus prezenta un alt avantaj, în special aici. Asta l-ar ajuta să părăsească țara la timpul potrivit.

Lăsase în camera haine, echipament și bani și un semn cu „Nu deranjați” agățat de ușă. Urma să se spele, să-și vopsească părul și să tragă un somn bun. Când se va trezi, își va aplica o mustața falsă, lentile de contact și va suna un taxi care să îl ducă la gară. Un șofer de taxi era întotdeauna un ostatic la îndemână, în cazul în care era descoperit sau înconjurat. Avea să-și folosească pașaportul fals pentru a părăsi orașul.

Parcă duba pe o alee aproape de spital. Apoi scoase din buzunar un pachet de ață dentară. Se frecă cu putere între doi dinți, până când gura i se umplu de sânge. După aceea scuipa pe jos, pe bord și pe banchetă. Era cel mai rapid mod de a lua sânge. Și nici nu lăsa cicatrice, în caz că cineva îl oprea și îl verifica dacă e rănit. Nu avea nevoie de mult sânge. Doar de urme pe care să le găsească oamenii legii. După ce termină, strecura un microcip de plastic în rezervorul de benzină, apoi puse capacul la loc.

După ce se îmbracă în dubă, Harponierul luă rucsacul cu telefonul Zed-4 și plecă. Autoritățile aveau să găsească, odată cu vehiculul și dovezi legate de iranienii de pe ambarcațiune.

Acestea includeau amprente pe volan, în torpeda și pe mâner. Aveau să presupună că unul sau mai mulți oameni scăpaseră. Iar sângele sugera că erau răniți. Poliția avea să piardă timp căutând prin fișele spitalelor un posibil făptaș.

Harponierul se va întoarce la Moscova. Apoi va părăsi Rusia și își va oferi o vacanță. Poate într-o țară în care nu comiseseră niciodată acte de terorism. Undeva unde nu îl caută nimeni.

Undeva unde se va relaxa și va citi presa.

Și se va bucura încă o dată de impactul pe care arta să îl avusese asupra lumii întregi.

31

Washington, D.C.

Luni, 11.11 p.m.

Paul Hood era îngrijorat, tulburat și obosit.

Bob Herbert tocmai vorbise cu Stephen Viens din cadrul Biroului Național de Recunoaștere. Viens lucrase până târziu pentru a pune la punct hârțiile care se adunaseră în absența sa. În timp ce Viens se afla acolo, un satelit NRO înregistrase o explozie în Marea Caspică. Viens îl sunase pe Herbert, care vru să știe dacă se întâmplase ceva neobișnuit în zonă. Apoi Herbert îl apelase pe Paul Hood.

— Potrivit datelor noastre, coordonatele exploziei se potrivesc cu cele ale platformei petroliere iraniene Majidi-2, zise Herbert.

— Se poate să fi fost un accident? întreba Hood.

— Verificăm chiar acum, răspunse Herbert. Avem niște semnale radio destul de slabe venind dinspre platformă, ceea ce înseamnă că ar putea exista supraviețuitori.

— Ar putea?

— Multe platforme au balize automate pentru a trimite semnale către ambarcațiunile de salvare, adăuga Herbert. Poate că asta auzim. Sunetele se tot întrerup, așa că nu putem spune dacă e vorba de o înregistrare.

— Am înțeles, zise Hood. Bob, nu am o presimțire bună despre ce se întâmplă. Fenwick se duce la misiunea iraniană, apoi este atacată o platformă petrolieră iraniană.

— Știu, spuse Herbert. Am încercat să-l sun, dar nu a răspuns nimeni. Mă întreb dacă NSA era la curent cu atacul și dacă Fenwick a furnizat informații misiunii iraniene din New York.

— Dacă Fenwick avea informații, n-ar fi încercat Iranul să împiedice atacul? întrebă Hood.

— Nu neapărat, îi spuse Herbert lui Hood. Teheranul caută cu disperare un motiv care să justifice o prezență militară mai puternică în Marea Caspică. Un atac din partea Azerbaidjanului ar putea să le ofere temeiul. E ca atunci când istoricii au spus că Franklin Roosevelt a permis atacul de la Pearl Harbor pentru a

oferi americanilor un motiv să intre în cel de-al Doilea Război Mondial.

— Și atunci ce rost are toată manipularea asta cu președintele? întrebă Hood.

— Pentru a putea nega în mod plauzibil? încercă Herbert. Președintele a tot primit informații greșite.

— Da, dar Jack Fenwick nu ar întreprinde o acțiune de o asemenea anvergură de unul singur, zise Hood.

— De ce nu? întreba Herbert. Ollie North a condus o superoperațiune în timpul episodului Iran-Contra...

— Un ofițer ar putea avea curajul să facă așa ceva, dar nu și Jack Fenwick, zise Hood. M-am uitat prin dosarul lui. Tipul este domnul Susținător-de-Sisteme însuși. A instituit sisteme de rezervă pentru sistemele de rezervă ale NSA. A convins Congresul să-i umfle bugetul cu cincisprezece la sută pentru anul viitor. CIA a obținut o mărire de doar opt la sută, iar noi am primit șase.

— Impresionant.

— Mda, admise Hood. Și chiar nu mi se pare genul de om care să riște într-o asemenea măsură. Nu fără sprijin.

— Și? Replica Herbert. Poate că îl are.

„La naiba, își spuse Hood, poate chiar îl are.”

— Gândește-te puțin, continua Herbert. A obținut de două ori mai mulți bani decât oricine altcineva. Cine are o astfel de influență în Congres? Cu siguranța nu președintele Lawrence. Nu e destul de conservator pentru comisia de buget.

— Corect, fu de acord Hood. Bob, vezi dacă Matt poate să intre în lista de apeluri și în calendarul lui Fenwick. Vezi cu cine ar fi putut vorbi și cu cine s-a întâlnit în ultimele zile și săptămâni.

— Sigur, zise el. Dar va fi greu să tragem o concluzie. Directorul NSA se întâlnește practic cu toată lumea.

— Exact, încuviința Hood.

— Nu mai înțeleg.

— Dacă Fenwick participa la o operațiune secretă, probabil că nu se întâlnește cu echipa lui la birou. Poate ca, dacă vedem cu cine nu s-a mai întâlnit în mod oficial, ne putem da seama pe cine a văzut în taină.

— Bună treabă. Paul, zise Herbert. Nu m-aș fi gândit la așa ceva.

— Dar nu asta mă îngrijorează, continua Hood.

Telefonul scoase un țuit.

— Scuză-mă, Bob. Vrei să îl informezi și pe Mike despre ceea ce am discutat?

— Sigur, răspunse Herbert.

Hood trecu pe altă linie. La celălalt capăt al firului era Serghei Orlov.

— Paul, zise Orlov. Vești bune. Omul tău e la noi.

— Cum adică? Întreba Hood. Agentul rus trebuia doar să îl supravegheze.

— Agentul nostru a ajuns la timp ca să îl salveze, să nu i se întâmple ce au pățit colegii lui, adăugă Orlov. Asasinul a fost eliminat și lăsat în salonul de spital. Omul tău a fost dus din spital către altă locație. Acum se afla acolo.

— Domnule general, nu știu ce să spun, îi zise Hood. Vă mulțumesc.

— Un mulțumesc e de ajuns, continua Orlov. Dar acum ce facem? Ne poate ajuta să-l găsim pe Harponier?

— Sper, îi zise Hood. Harponierul trebuie să fie încă acolo. Altfel nu ar fi fost nevoit să îi atragă pe acești oameni afară pentru a-i ucide. Domnule general, ați auzit ce s-a întâmplat în Marea Caspică?

— Da. A fost distrusă o platformă petrolieră iraniană. Probabil că azerii vor fi învinuiți, chiar dacă au făcut-o ei sau nu. Ai și alte informații despre asta?

— Încă nu, răspunse Hood. Dar agentul pe care l-ați salvat ar putea avea. Trebuie să știm dacă Harponierul e în spatele acestui atac. Puteți aranja ca agentul american să mă sune aici?

— Da, îi confirma Orlov.

Hood îi mulțumi și îi spuse că va aștepta lângă telefon.

Orlov avea dreptate. Suspiciunea va cădea asupra Azerbaidjanului. Ei se opuneau prezenței Iranului în acea regiune a mării. Ei ar fi avut cel mai mult de câștigat. Dar Harponierul lucrase cel mai mult pentru națiunile din Orientul Mijlociu. Dacă nu era Azerbaidjanul în spatele atacului? Dacă era vorba de o altă țară care voia să pară astfel?

Hood reveni la telefon cu Herbert. Intră în legătură și cu Mike Rodgers și îi puse pe amândoi la curent. După ce termină, urmă o scurtă tăcere.

— Sincer vorbind, sunt derutat, zise Herbert. Avem nevoie de mai multe informații.

— De acord, spuse Hood. Dar poate că avem mai multe informații decât credem.

— Ce vrei să spui? întrebă Herbert.

— Adică știm că NSA lucrează cu Iranul, adăugă Hood. Știm că NSA nu l-a informat pe președinte. Avem un terorist care lucrează cu Iranul și elimină agenți CIA în Azerbaidjan. Avem un atac asupra unei instalații petroliere iraniene pe coasta Azerbaidjanului. Avem o grămadă de informații aici. Poate că nu le interpretăm cum trebuie.

— Paul, știm cine, din CIA, a aflat pentru prima dată ca Harponierul era în Baku? întrebă Rodgers.

— Nu, răspunse Hood. Bună întrebare.

— O să pun pe cineva să descopere imediat, zise Herbert.

Hood și Rodgers așteptară în timp ce Herbert dădu telefon.

Hood încerca să-și dea seama ce se întâmpla, dar tot nu se lega nimic. „Îngrijorat, tulburat și obosit.” Era o combinație proastă, în special pentru un bărbat de patruzeci de ani. Obişnuia să stea treaz nopțile fără nici o problemă. Nu și acum.

Herbert reveni pe fir.

— Am pus pe cineva să sune în biroul directorului. Cod Roșu-l, spuse el. Vom avea în curând informația.

Codul Roșu-l însemna o urgență de interes național. În ciuda competiției dintre agenții, cererile sub acest cod nu erau respinse de obicei.

— Mulțumesc, zise Hood.

— Paul, știi povestea despre Omul-Care-Nu-a-Existat-Nici-o-dată? întrebă Rodgers.

— Povestea din timpul celui de-al Doilea Război Mondial? Am citit cartea în liceu, răspunse Hood. El făcea parte din campania de dezinformare din timpul războiului.

— Așa este, zise Rodgers. O grupare britanică de informații a luat trupul unui om fără adăpost, i-a creat o identitate falsă și a plasat asupra lui hârtii care lăsausă se înțeleagă că aliații vor invada Grecia și nu Sicilia. Trupul a fost pus undeva unde să fie găsit de nemți. Astfel, forțele Axei au putut fi deviate din Sicilia. Spun asta pentru că, în timpul operațiunii, personajul-cheie a fost un general britanic pe nume Howard Tower. Personaj-cheie, în sensul că și el a primit informații greșite.

— Cu ce scop? întrebă Hood.

— Comunicatele generalului Tower erau interceptate de

nemți, spuse Rodgers. Serviciile secrete britanice au avut grijă de asta.

— Îmi scapă ceva aici, zise Herbert. De ce vorbim de cel de-al Doilea Război Mondial?

— Când Tower a aflat ce s-a întâmplat și-a pus un pistol la tâmpla și a tras, continua Rodgers.

— Pentru că fusese folosit? întreba Hood.

— Nu, îl lămurii Rodgers, pentru că a crezut că eșuase.

— Tot nu pricep, recunoscă Herbert.

— Paul, ai zis că președintele era destul de supărat când ai vorbit cu el, continua Rodgers. Și, când te-ai întâlnit cu Prima Doamnă, ți l-a descris ca și cum ar fi avut o cădere nervoasă.

— Corect, îi confirma Hood.

— Asta poate să nu însemne nimic, zise Herbert. E președintele Statelor Unite. Munca asta îi îmbătrânește pe oameni.

— Stai puțin, Bob. Mike vrea să spună ceva, adăugă Hood.

Hood simțea un nod în stomac. Și devenea din ce în ce mai supărat, pe măsură ce se gândea la asta.

— Președintele nu părea obosit când l-am văzut. Părea tulburat, spuse el.

— Nu mă surprinde asta, continua Herbert. Nu era la curent cu situația și aparent făcuse un pas greșit în privința Națiunilor Unite. Era stânjenit.

— Dar ar mai fi ceva, îi zise Hood. Exista un impact psihologic cumulativ al dezinformării. Și dacă nevoia unei eventuale negări plauzibile și confuzia birocratică nu sunt adevăratele motive pentru care președintele a fost indus în eroare? Dacă e un alt motiv?

— Cum ar fi? întrebă Herbert.

— Dacă dezinformarea nu e un scop, ci un mijloc? zise Hood. Dacă cineva încearcă să-l convingă pe Lawrence că își pierde mințile?

— Vrei să spui: dacă cineva încearcă să îl pună pe o pistă falsă pe președintele Statelor Unite?! exclamă Herbert.

— Da, răspunse Hood.

— Ei bine, o să îmi ia mult timp să cred asta, zise Herbert. În primul rând, oricine ar încerca așa ceva nu ar scăpa ușor. Sunt prea mulți oameni în jurul președintelui...

— Bob, deja am fost de acord că Jack Fenwick nu ar fi făcut,

nu ar fi putut face una ca asta de unul singur, continua Hood.

— Da, dar ca să reușească ar avea nevoie de o mică armată de oameni foarte apropiați președintelui, spuse Herbert.

— De cine? întrebă Hood. De șeful de cabinet?

— Pentru început, zise Herbert. Are acces la majoritatea informațiilor pe care le primește președintele.

— De acord, spuse Hood. Gabie se află deja pe lista mea de suspecti. Altceineva? Cine ar fi indispensabil pentru funcționarea unui astfel de plan?

Înainte ca Herbert să răspundă, telefonul mai primi un apel. Răspunse și reveni pe fir în mai puțin de un minut.

— Nu-mi zice: „Ți-am spus eu”, adăugă Herbert.

— De ce? întreba Hood.

— Un oficial CIA de rang înalt din Washington a primit informația despre Harponier de la NSA, le zise Herbert NSA nu avea pe nimeni în Baku, așa că au anunțat CIA. CIA l-a trimis pe David Battat.

— Pe care Harponierul știa exact unde să-l găsească, adăugă Rodgers. Și în loc să îl ucidă, Harponierul l-a otrăvit. Apoi Battat a fost folosit ca să îi aducă pe Moore și pe Thomas la spital.

— Așa se pare, confirma Herbert.

— Paul, acum câteva momente ai întrebat ceva, zise Rodgers. Voi să știi cine ar mai fi necesar pentru o operațiune psihologică orchestrată împotriva președintelui. E o întrebare bună, dar nu e prima la care trebuie să răspundem.

— Nu? întreba Hood. Dar care?

— Cine ar beneficia cel mai mult de pe urma incapacității mentale a președintelui? întreba Rodgers. Și în același timp, cine ar avea poziția perfectă pentru a instrumenta o dezinformare?

Stomacul lui Hood începu să facă gălăgie acum. Răspunsul era evident.

Vicepreședintele Statelor Unite.

Washington, D.C.
Luni, 11.24 p.m.

Vicepreședintele Charles Cotten se afla în camera de zi de la parterul reședinței sale. Vila era situată pe Massachusetts Avenue, pe întinsele domenii ale Observatorului Naval al Statelor Unite. Era un drum de douăzeci de minute de aici și până la cele două birouri ale vicepreședintelui: unul la Casa Alba și celălalt în vecinătatea vechii clădiri a biroului executiv. Până la catedrala națională drumul era și mai scurt. În ultima vreme, Cotten petrecuse la catedrală mai mult timp decât de obicei.

Rugându-se.

O consilieră bătu la ușă și intră. Femeia îi spuse vicepreședintelui că mașina era pregătită. Acesta îi mulțumi și se ridică din fotoliul de piele. Leși pe holul întunecat, cu lambriuri din lemn și se îndreptă spre ușa de la intrare. La etaj dormeau soția și copiii lui.

„Soția și copiii mei.” Cotten nu-și imaginase niciodată că aceste cuvinte aveau să facă parte din viața lui. Pe vremea când era senator de New York, Cotten era un adevărat Don Juan, o parteneră nouă, superbă, pentru fiecare funcție. Presa le numea pe aceste tinere „Cotten Candy”¹¹. Se glumea mult pe seama escapadelor lui Cotten. Apoi a întâlnit-o pe Marsha Amell la o acțiune de strângere de fonduri, la Muzeul de Artă Modernă din Manhattan. Marsha avea douăzeci și șapte de ani, fiind cu unsprezece ani mai tânără decât el. Era pictoriță și istoric de artă. Povestea unui grup de vizitatori despre arta de la sfârșitul secolului al XX-lea și despre modul în care lucrările artiștilor comerciali precum Frank Frazetta, James Bama și Rich Corben defineau o nouă viziune americană: forța conturului și a chipului uman, îmbinată cu imagini din vis și fantezie. Cotten a fost hipnotizat de vocea tinerei, de ideile ei și de viziunea optimistă și plină de viață pe care o avea asupra Americii.

S-au căsătorit patru luni mai târziu.

¹¹ Joc de cuvinte: în engleza, cotton candy – vata de zahăr (n.tr.).

Timp de aproape zece ani, Marsha și gemenele lor fuseseră temelia vieții lui Charles Cotten. Erau centrul, inima lui și se gândea întotdeauna la viitorul lor.

Ele erau motivul pentru care vicepreședintele concepuse acest plan. Cu scopul de a salva America pentru familia lui.

De fapt, Statele Unite erau în pericol. Nu numai din cauza atacurilor teroriste, deși acestea deveneau din ce în ce mai mult o amenințare reală. Statele Unite se aflau în pericol pentru că erau pe punctul de a deveni lipsite de importanță. Armata americană putea distruge lumea și nu o singură dată. Dar celelalte națiuni știau că americanii nu ar face așa ceva niciodată, prin urmare, nu se temeau de ei. SUA aveau o economie relativ puternică. Dar aceasta era situația și în multe alte națiuni și alianțe. Eurodolarul era puternic, iar noua Ligă Sud-Americană și monedă SAL aveau din ce în ce mai multă putere și influență. America Centrală și Mexicul vorbeau despre o nouă confederație. Canada era tentată să se alăture economiei europene. Aceste uniuni, aceste națiuni nu se confruntau cu genul de suspiciune și indignare de care America avea parte peste tot în lume. Motivul? America era un colos pe care toată lumea îl voia îngenunchiat. Nu distrus; aveau prea multă nevoie de el în politica internațională. „Pur și simplu voiau să fim smeriți și umiliți. Eram niște asasini intriganți, care se amestecau în treburile dușmanilor și un Big Brother prea greu de suportat pentru presupușii aliați.”

Aceste probleme nu frământau celelalte națiuni în perioada crizelor internaționale sau a războaielor mondiale. Era în regulă să invadezi Franța pentru a-i scapa pe francezi de Hitler. Dar nu mai era bine să zbori deasupra Franței pentru a bombarda Libia, patria unui alt tiran. Era în regulă să menții trupe în Arabia Saudită pentru a proteja națiunea de Saddam Hussein. Dar nu era bine să zbori cu avioane cu reacție din Riad, pentru a proteja trupele americane din regiune.

Americanii nu erau respectați și nu se temea nimeni de ei. Situația trebuia să se schimbe. Și trebuia să se întâmple asta cu mult înainte ca Michael Lawrence să plece de la Casa Albă, peste trei ani, când i se termina mandatul. Ar fi prea târziu.

Cauza problemei nu fusese Michael Lawrence. El era pur și simplu ultimul purtător al torței izolaționismului arogant. Când era în Senat, Cotten simțise că era nevoie de o națiune

americană mai bine integrată în lume. Cea pe care o descrisese Teddy Roosevelt. Cea care deținea puterea și căreia nu îi era teamă să o folosească. Dar și cea care știa să discute cu blândețe. O națiune care știa să folosească și să-și exercite diplomația și presiunea economică. Una care avea fermitatea să apeleze la asasinat discrete și la șantaj, în loc să poarte minirăzboaie foarte cunoscute și îndelung dezaprobat.

Când senatorului i se propusese să se alăture candidatului la președinție Michael Lawrence, Cotten acceptase. Publicului îi plăceau stilul și sloganul lui Lawrence: „Eu sunt pentru oameni”, percepția lui, ca om care revenise din jungla politică pentru a-și servi concetățenii. Dar își dorise să echilibreze atitudinea sa relativ deschisă și independentă, lucrând cu cineva care știa cum să se descurce cu secretele Congresului și cu diversele aspecte ale puterilor străine.

Cotten parași vila și intră în mașina. Șoferul îi închise ușa. Porniră prin noaptea liniștită, întunecată. Vicepreședintele stătea ca pe ghimpi. Nu avea să îi placă ce urmau să facă el și aliații lui. Își aminti de prima dată când îi abordase pe ei și pe alții, individual. Aparent, comentariile obișnuite erau lăsate la o parte. Dacă erau ignorate, renunța la subiectul respectiv. Dacă nu, venea cu observații și mai clare. Cotten asemănase situația cu cea a unui bărbat însurat care îi cere unei femei să aibă o aventură cu el. Dacă mergea prea departe cu persoană nepotrivită, totul putea fi pierdut.

Toți se implicaseră din același motiv: patriotismul. Crearea unei națiuni americane care mai degrabă să conducă lumea decât să acționeze împotriva ei. O națiune care să răsplătească pacea cu prosperitate și să pedepsească instigatorii la război nu cu credibilitate și lovituri publice, ci cu o moarte liniștită, de durată. Lawrence nu voia să depășească bariera dintre războiul legal și crima ilegală, chiar dacă astfel ar fi fost salvate vieți. Însă, la începutul secolului al XXI-lea, nu era timp de luptă. Aducea nenorocire pe termen scurt și ura pentru multă vreme. Lumea devenise prea mică, prea aglomerată pentru bombe. Oricât de neplăcut ar fi fost, o schimbare trebuia să se producă. Pentru națiune și de dragul copiilor ei. De dragul copiilor lui.

Mașina înainta repede pe străzile părăsite. Washingtonul era întotdeauna pustiu noaptea. Numai spionii și complotiștii mai erau treji. Era ciudat să se gândească la el în acești termeni.

Fusea mereu o persoană care mergea direct la subiect. Dacă erai pasionat de ceva, vorbeai cu îndrăzneală. Dacă nu erai pasionat, poate că nu merita să faci nimic. Dar aici lucrurile stăteau altfel. Această operațiune trebuia să fie ținută secretă. Să existe numai pentru aceia care se implicau activ în planuirea și în executarea ei.

Asta era, își spuse Cotten, ultima fază a operațiunii. Conform oamenilor președintelui, anunțarea unei inițiative a serviciilor secrete cu privire la Națiunile Unite care nu exista îl zăpăcise serios pe Lawrence. Îl zdruncinase mai mult decât celelalte știri false pe care i le furnizaseră Fenwick și Gabie, fără să recunoască ulterior – de obicei în timpul unei ședințe a Cabinetului său al unei întâlniri în Biroul Oval.

— Nu, domnule președinte, îi spunea Cotten cu blândețe, aparent stânjenit de confuzia președintelui. Nu a existat niciodată un raport al Pentagonului, cum că între Rusia și China au avut loc schimburi de focuri de artilerie pe râul Amur. Domnule, nu știam că directorul FBI amenințase cu demisia. Când s-a întâmplat asta? Domnule președinte, nu vă aduceți aminte? Ne-am înțeles că domnul Fenwick să împărtășească aceste informații cu Iranul.

Problema comunicării informațiilor către Iran fusese importantă pentru ultima etapă a operațiunii. Jack Fenwick îi spusese ambasadorului iranian că, potrivit surselor de informații ale Statelor Unite, se aștepta un atac din partea Azerbaidjanului. Nu erau siguri care era ținta, dar probabil era vorba de un atac terorist în inima Teheranului. Fenwick asigurase Iranul că, dacă va răspunde cu aceeași monedă. Statele Unite nu se vor amesteca. Națiunea americană voia să dezvolte legături mai strânse cu Republica Islamica Iran și nu să stea în calea acțiunilor sale de autoapărare.

Desigur, Lawrence va fi obligat să se comporte într-o manieră mai puțin potrivită. Și când își va da seama unde a ajuns națiunea din cauza percepțiilor sale greșite, va fi forțat să demisioneze.

Faptul că Lawrence nu știuse nimic despre întâlnire era irelevant. La întâlnirea din această seară cu așa-zisul grup „Eyes Only”¹² – Gabie, Fenwick și vicepreședintele – îl vor convinge pe

¹² Strict secret – mod de clasificare a unor documente și informații în sistemul american, (n.tr.).

președinte că fusese informat corect. Îi vor arăta note oficiale pe care le văzuse și le semnase. Îi vor arăta calendarul pe care secretara îl ținea pe computer. Reuniunea fusese adăugată după plecarea acesteia. Apoi vor vorbi imediat despre criza curentă. Vor avea încredere și președintele va acționa. Până dimineața, Michael Lawrence se va înscrie, în mod public, într-o confruntare cu două dintre cele mai nestatornice națiuni de pe planetă.

În dimineața următoare, cu ajutorul unor surse NSA, a căror identitate nu putea fi făcută publică, *Washington Post* va avea pe prima pagină un articol despre sănătatea mentală a președintelui. Deși ziarul va pune accent pe eșecul cu Națiunile Unite, va conține și detalii exclusive despre unele dintre erorile din ce în ce mai dramatice și confirmate ale președintelui. Națiunea nu va tolera instabilitatea comandantului suprem. Mai ales în condițiile în care se afla pe punctul de a trimite țara la război.

După aceea, lucrurile aveau să se întâmple foarte rapid. Nu exista nici o prevedere constituțională care să vorbească despre o posibilă „învoire” a președintelui. Și nu exista nici un leac rapid pentru boli mentale. Lawrence va fi forțat să demisioneze, dacă nu din cauza presiunii publice, atunci ca urmare a unei legi a Congresului. Cotten va deveni președinte, iar armata Statelor Unite se va retrage imediat din Marea Caspică, pentru a evita o confruntare cu Iranul și cu Rusia în schimb, prin operațiuni ale serviciilor de informații, vor demonstra că Iranul condusesse de la început întreaga intervenție. Teheranul va protesta, dar credibilitatea guvernului va fi pusă serios la îndoială Atunci, prin manevre diplomatice. Statele Unite vor găsi o cale pentru a-i încuraja pe moderații din Iran să câștige mai multă putere. Între timp, scutit de o înfruntare cu Iranul și cu Rusia Azerbaidjanul va rămâne dator Americii.

După ce va dispărea amenințarea războiului, președintele Cotten se va asigura de altceva. Va avea grijă ca Azerbaidjanul și America să împartă rezervele de petrol din Marea Caspică. Orientul Mijlociu nu va mai ține vreodată Statele Unite ostatece. Nici în ambasade, nici la pompele de petrol.

Cu ordinea restabilită și cu influența și credibilitatea națiunii americane aflate pe cele mai înalte culmi, președintele Charles Cotten își va îndrepta atenția spre națiunile lumii. Acestea vor fi invitate să se alăture Statelor Unite într-o trainică pace și

prosperitate. Când popoarele vor simți gustul libertății și al răsplătei economice pentru prima dată, își vor îndepărta guvernele de la putere. La un moment dat, chiar și China le va urma modelul. Trebuia să facă asta. Oamenii erau lacomi, iar vechii comuniști nu aveau să trăiască la nesfârșit. Dacă Statele Unite nu îl mai provoca, oferind guvernului un dușman public, Beijingul va slăbi și se va transforma.

Aceasta era lumea pe care Charles Cotten o dorea pentru America. Era lumea pe care o dorea pentru propriii copii. Se gândise ani de zile la asta. Muncise pentru a reuși să pună planul pe picioare. Se rugase pentru ea.

Și, foarte curând, avea să izbutească.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 8.09 a.m.***

David Battat stătea întins pe patul dublu și tare din garsonieră mică, sărăcăcios mobilată. În stânga lui era o fereastră. Deși storurile erau trase, încăperea era luminată de razele ce pătrundeau printre jaluzele.

Battat tremura, dar era cu simțurile ascuțite. Răpitoarea, gazda sau salvatoarea lui – încă nu se hotărâse ce era – se afla în mica bucătărie din dreapta. Prepara niște ouă cu cârnați și un ceai, când sună telefonul.

Battat spera ca discuția să fie scurtă. Mâncarea mirosea bine, dar gândul la ceai era și mai îmbietor. Avea nevoie să se încălzească. Să facă ceva pentru a se opri din tremurat. Se simțea de parcă avea gripă. Era slăbit, vedea și auzea totul ca prin vis. Iar capul și pieptul îi erau parcă strânse într-o menghină. Se simțea mai rău ca niciodată. După un ceai și ceva mâncare, spera să se poată concentra puțin mai bine, să încerce să priceapă ce se întâmplase la spital.

Femeia se apropie de pat. Ținea în mână telefonul. Era înalta de aproape un metru optzeci și avea o față slabă, cu tenul închis la culoare, încadrata de un păr negru și des, lung până la umeri. Avea pomeți pronunțați și ochi albaștri. Battat ar fi pariat că avea sânge lituanian. Ea îi dădu receptorul.

— Cineva dorește să vorbească acum cu tine, spuse ea cu o voce groasă, cu accent englezesc.

— Mulțumesc, răspunse Battat.

Chiar și vocea lui semăna cu un bombănit slab. Lua telefonul fără fir. Nu se obosi să întrebe cine era. Avea să afle în curând.

— Alo?

— David Battat? întreba interlocutorul.

— Da...

— David, sunt Paul Hood, directorul Centrului de Comandă.

— Paul Hood?

Battat era tulburat. Centrul de Comandă îl găsise aici și îl sună

acum să îl întrebe despre... acel lucru?

— Domnule, îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, zise Battat, dar nu am știut că Annabelle Hampton lucra pentru...

— Nu e vorba de atacul de la Națiunile Unite, îl întrerupse Hood. David, ascultă-mă. Avem motive să credem că NSA v-a întins o cursă ție și colegilor tăi.

Lui Battat îi trebui un moment să priceapă ce îi spusese Hood.

— Ne-au întins o cursă ca să ne omoare? De ce?

— Nu-ți pot răspunde acum, replică Hood. Important e că, pentru moment, ești în siguranța.

Tânăra sosi cu o ceașcă de ceai. O așeză pe noptiera de lângă pat. Battat se ridica în capul oaselor, sprijinindu-se pe un cot. Ea îl ajută, luându-l cu putere de braț și ridicându-l, practic, din pat.

— Vreau să știu ceva, continua Hood. Dacă îl putem localiza pe Harponier, te simți în stare să ne ajuți să îl eliminăm?

— Dacă o să am vreo ocazie să-l prind pe Harponier, nu o să ezit, spuse Battat.

Se simțea mai puternic doar gândindu-se la asta.

— Bine, îi zise Hood. Lucrăm cu o agenție rusă de informații. Nu știu când o să mai avem vești. Dar când se va întâmpla asta, o să vă anunț, pe tine și pe tovarășa ta.

Battat o privi pe tânăra. Stătea în bucătărie, așezând ouă cu lingura pe două farfurii. Ultima dată când fusese el în misiune, rușii erau dușmanul. Acum se aflau într-o situație ciudată.

— Înainte să închid, mai ai ceva să îmi spui despre Harponier? Întrebă Hood. Ceva ce ai văzut sau auzit în timp ce îl căutai? Ceva ce a spus Moore sau Thomas?

— Nu, răspunse Battat, sorbind din ceai. Era mai tare decât îl bea el de obicei. Era ca o injecție cu adrenalina. Tot ce știu este ca cineva m-a sugrumat de la spate. În următoarea clipă eram la pământ. Cât despre Moore și Thomas, erau la fel de debusolați ca și mine.

— De ce?

— Pentru că Harponierul m-a lăsat în viața, zise Battat.

— Presupunând că a fost vorba de el, adaugă Hood. Ascultă. Folosește timpul pe care îl mai ai ca să te odihnești. Nu știm unde ar putea apărea Harponierul sau cât timp mai ai ca să ajungi la el. Dar trebuie să fii pregătit să acționezi.

— O să fiu, răspunse Battat.

Hood îi mulțumi și închise. Battat puse telefonul pe noptieră.

Apoi mai luă o înghițitura de ceai. Încă se simțea slăbit, dar tremura mai puțin ca înainte.

Tânăra sosi cu o farfurie pentru el. Battat o privi cum îi așeza farfuria pe picioare și cum puneă un șervet și tacâmuri pe noptieră. Părea obosită.

— Numele meu este David Battat, zise el.

— Știu, răspuse ea.

— Și tu ești... se grăbi el.

— În Baku, sunt Odette Kolker, spuse ea.

Tânăra vorbea cu hotărâre în glas. Asta îi arăta două lucruri. În primul rând ca sigur nu era un cetățean azer recrutat de ruși. Și apoi, ca Battat nu avea să afle numele ei adevărat. Cel puțin nu de la ea.

— Încântat de cunoștința, zise Battat, întinzând mâna. Sunt extrem de recunoscător pentru tot ce ai făcut.

— N-ai pentru ce, răspuse ea.

Tânăra îi strânse mâna lui Battat cu fermitate, dar fără chef. În timpul acesta, Battat observa câteva pete mici de sânge pe mâneca bluzei ei alburii de polițista. Nu avea răni pe mâna sau pe braț. Sângele nu părea a fi al ei.

— Chiar ești polițista? întreba Battat.

— Da, replică ea.

— Erai în tura de noapte?

— Nu. Am fost chemată. Și nu mi se considera ore suplimentare, adăugă ea, zâmbind ușor.

Battat sorbi iar din ceai și zâmbi și el.

— Îmi pare rău că te-au trezit, zise el, apoi mută farfuria pe noptieră și dădu cuvertura la o parte. Nu ar trebui să îți ocup patul...

— Nu-i nimic, spuse ea. Sunt așteptată la munca în mai puțin de o oră. În plus, sunt obișnuită să am musafiri neașteptați.

— Riscurile meseriei, adăugă el.

— Da, observa Odette. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mănânc. Ar trebui să faci și tu la fel. Mănâncă și apoi odihnește-te.

— Așa voi face, îi promise Banat.

— Vrei sare sau altceva?

— Nu, mulțumesc, răspuse el.

Odette se întoarse și se îndreptă încet spre mica bucătărie.

Cu mai puțin de o oră în urmă, omorâse un om. Acum îi servea

micul dejun lui Battat. Era o situație ciudată. Într-adevăr, foarte ciudată.

Washington, D.C.**Mărți, 12.10 a.m.**

— Alo, Paul.

La celălalt capăt al firului, vocea lui Sharon era răgușită și rece. Hood arunca o privire spre ceasul de la computer.

— Bună, zise el cu prudența. S-a întâmplat ceva?

— Nu chiar, replică ea. Tocmai m-am întors de la spital.

— Ce s-a întâmplat?

— Pe scurt, acum vreo oră și jumătate Harleigh a avut o criză, spuse ea. Am chemat salvarea, n-am știut ce altceva să fac.

— Ai procedat foarte bine, zise Hood. Cum se simte?

— Doctorul Basralian a sedat-o și acum doarme, continua Sharon.

— Care crede el că e problema? Întreba Hood. E ceva fizic...?

— Nu e sigur. Îi vor face analize mâine-dimineața. Doctorul a spus că, uneori, o întâmplare traumatizantă poate avea repercusiuni fizice. Poate cauza hipertiroidie sau poate crea un surplus de adrenalină. Oricum, nu te-am sunat să îți lași treaba și să mergi să o vezi. Am vrut să știi doar.

— Mulțumesc, zise Hood. O să trec pe acolo cât de curând.

— Nu e nevoie, îi spuse Sharon. Situația s-a liniștit. Te anunț eu dacă e vreo schimbare.

— Bine, dacă așa vrei.

— Da, vreau doar o pauză. Ia zi, Paul, e vreo problemă? Întreba Sharon.

— În legătură cu ce?

— Cu lumea, zise ea.

— Întotdeauna, îi răspunse Hood.

— Am încercat mai întâi la motel, îi spuse Sharon. Cum nu te-am găsit acolo, m-am gândit că stingi vreun incendiu pe undeva.

Hood nu prea știa cum să ia această observație. Încerca să nu-i găsească vreun sens.

— E o problemă în Orientul Mijlociu, zise el. Ar putea fi grav.

— Atunci nu te rețin, adăugă Sharon. Doar să nu te sinucizi.

Paul. Nu mai ești un copil. Ai nevoie de somn. Și copiii au nevoie de tine.

— O să am grijă de mine, făgădui el.

Sharon închise. Când Hood și soția lui erau împreună, Sharon era frustrată și furioasă ori de câte ori el lucra până târziu. Acum că erau despărțiți, era calmă și îngrijorată. Sau poate se abținea de dragul lui Harleigh. Oricare ar fi fost motivul, familia Hood avea parte de vremuri foarte triste.

Dar Hood nu avea timp să se gândească la astfel de nedreptăți sau chiar la starea fiicei lui. După ce închise, sună imediat telefonul. Apelul venea de la o altă soție îngrijorată.

Soția președintelui.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 8.30 a.m.

Generalul Orlov era mândru ca agentul său reușise să îl salveze pe american. Mândru, dar nu surprins.

Odette - Natalia Basov - lucra cu el de trei ani. Femeia, în vârsta de treizeci și doi de ani, era o fostă expertă în decriptare, care își începuse cariera în GRU, informațiile militare sovietice. Soțul ei, Viktor, fusese ofițer în Spetsnaz, forțele speciale rusești. După ce Viktor fusese ucis într-o misiune din Cecenia, Basov devenise foarte deprimată. Nu mai voia să stea în spatele unui birou. Pentru că GRU se restructura și aveau loc reduceri de efective, Basov fusese trimisă la Orlov. Generalul se bucurase să o trimită pe teren. Nu numai ca Basov era pricepută în domeniul informațiilor electronice, dar soțul ei o învățase tehnici de autoapărare din *sistema*, stilul artelor marțiale mortale din Spetsnaz. Orlov însuși îi studiasse fundamentele, ca un mod de a rămâne mereu în forma *Sistema* nu se baza pe mișcări practice sau pe forța fizică. Te învăța că, în timpul unui atac, propria mișcare defensivă arăta cum ar trebui să fie contraatacul. Dacă erai lovit în partea dreaptă a pieptului, fereai instinctiv partea dreaptă pentru a evita impactul. Prin urmare, partea stângă venea automat în față. Astfel, puteai ataca cu brațul stâng. Și nu era vorba de o singură izbitură, ci de trei. Poate un pumn în bărbie, un cot în falca și o lovitură laterală cu dosul mâinii, toate într-o succesiune rapidă. În tot acest timp, te poziționeai pentru a declanșa următoarea serie. De obicei, adversarul nu avea mai mult de o primă șansa pentru a lovi. Dacă erau mai mulți adversari, erau prea ocupați să își evite camarazii în cădere pentru a putea interveni.

Basov stăpânea bine acest stil. Și se dovedise a fi foarte valoroasă în Azerbaidjan. Oamenii lui Orlov îi creaseră o identitate falsă și obținuse un loc de muncă la poliție. Asta îi permitea să supravegheze și să interogheze oameni, alți ofițeri, gărzi și paznici de noapte la fabrici și la baze militare, pentru a

afla ce se întâmpla cu puterea și cu armata din Baku. Faptul că era o femeie frumoasă îi făcea pe bărbați mai dornici să îi vorbească, în special în baruri. Și să o subestimeze.

Basov îi spusese că ea și oaspetele ei erau în siguranță, dar nu asta îl preocupa pe Orlov acum, ci cum să îl găsească pe Harponier. Basov îl informase că Poliția din Baku vorbea despre o explozie în port. O ambarcațiune explodase, omorând pe toată lumea aflată la bord. Orlov putea să parieze că aceasta îi aparținuse Harponierului. Era stilul lui – să distrugă toate dovezile, precum și pe unii sau pe toți colaboratorii săi. Cei uciși aveau probabil să fie învinuiți de atacul de pe platforma Orlov se întrebă cine erau aceștia. Azeri? Irakieni? Ruși? Pentru o astfel de misiune putea să recruteze pe oricine. Atâta vreme cât nu știa ce se întâmpla de obicei cu cei pe care îi angaja el.

Cei mai mulți dintre oamenii lui Orlov începură să sosească la opt și jumătate. Generalul lăsase un e-mail pentru cei doi membri-cheie ai echipei sale de agenți de informații, Boris și Piotr, spunându-le să vină la el cât mai curând posibil. Dacă Harponierul fusese responsabil de atacul din Marea Caspică, probabil că nu va încerca să părăsească imediat Baku. În trecut, Harponierul se pare că aștepta o zi sau două după atac. Și când plecă, în sfârșit, trecea adesea prin Moscova. Nimeni nu știa de ce. Din nefericire, până când autoritățile aflau că era în oraș, dispărea. Generalul Orlov nu voia ca istoria să se repete. Problema era cum putea fi găsit. Însă Paul Hood poate că le dăduse, fără să vrea, un indiciu.

Boris Grosky era un om ursuz, cărunt, un veteran al serviciilor secrete, care pierduse Războiul Rece. Piotr Korsov era un nou-venit înflăcărat, care studiasse la Technion în Haifa, Israel. Era foarte încântat să lucreze într-un domeniu care îi plăcea și pentru un om care îi sprijinise pe inițiatorii călătoriilor în spațiu. Cei doi intrară în biroul fără ferestre, la un minut unul după celălalt. Se așezară pe canapeaua din fața biroului lui Orlov, Boris bând ceai și Korsov stând cu un laptop pe genunchi.

Orlov îi puse la curent cu situația. Grosky deveni vizibil interesat, când generalul menționa faptul că NSA și CIA ar putea fi implicate în operațiunea de la Marea Caspică.

— Vreau să știu un lucru, zise Orlov. Am mai interceptat convorbirile de pe telefoane mobile dintre agenții serviciilor de informații americane și înainte. Am trecut de multe dintre liniile

lor sigure.

— Am trecut de majoritatea, completă Grosky.

— Încearcă să ne țină departe prin modificarea semnalului în fiecare secundă, spuse Orlov. Toate salturile de frecvență se încadrează în limita a câțiva megahertzi, în partea superioară a benzii de frecvență. Știm cum să ocolim cele mai multe dintre aceste salturi.

— Cea mai dificilă este decodarea acestor mesaje, care sunt cifrate electronic, adăugă Grosky. Agențiile americane folosesc coduri foarte complexe. Computerele noastre nu reușesc întotdeauna să decodeze apelurile.

— Cei care apelează folosesc de obicei aceleași semnale, aceleași șabloane? îl întreba Orlov pe Korsov.

— De obicei, răspunse Korsov. Altfel, s-ar produce interferențe. Cei care apelează s-ar tot încurca unii cu alții.

— Se păstrează arhive ale apelurilor? întreba Orlov.

— Convorbirile? întreba Grosky. Da, tot lucrăm la ele, încercăm să decodăm...

— Semnalele, vreau să spun, îl întrerupse Orlov.

— Sigur că da, răspunse Grosky. Le trimitem la Laika, pentru a continua supravegherea lor.

Laika era satelitul de observație al Centrului de Comandă rus. Numit Laika, în amintirea cățelușei din perioada de pionierat a zborurilor spațiale sovietice, satelitul era situat pe o orbită geostaționară, deasupra Washingtonului. Putea să intercepteze semnale din Statele Unite, din întreaga Europă și din unele părți ale Asiei.

— Deci, dacă Harponierul a luat legătura cu o unitate de informații din Washington, e posibil ca noi să fi preluat, dacă nu conținutul, atunci semnalul, zise Orlov.

— Așa e, încuviință Korsov.

— Foarte bine, adăugă Orlov. Verifică arhivele computerului din ultimele două săptămâni. Caută convorbirile dintre Azerbaidjan și Agenția Națională de Securitate din Washington. Adu-mi toate informațiile pe care le găsești.

— Chiar dacă nu le-am decriptat, zise Korsov.

— Da, replica Orlov. Vreau să știu cu exactitate de unde a putut suna Harponierul sau oamenii lui.

— Și când veți afla, ce veți face? întreba Grosky.

— Voi suna la Centrul de Comandă american și le voi cere să

caute orice imagine din satelit pe care o au din regiune, răspunse Orlov. Harponierul trebuie să fi mutat explozibilul și personalul pe poziții. Dacă putem stabili cu precizie locația, poate că există și o dovadă fotografică...

— Și indicii despre unde s-ar putea afla el, adăugă Grosky.
Orlov încuviința din cap.

— O să vă obținem această informație cât de curând posibil, spuse Korsov cu înverșunare. Dacă l-am prinde pe monstrul ăla, am da lovitura.

— Așa ar fi, aprobă Orlov.

Cei doi pleacă. Orlov îl sună pe Paul Hood pentru a-i spune noutățile.

Prinderea Harponierului ar fi cea mai mare realizare a carierei sale. Dar mai mult decât atât, se întreba dacă această strânsă colaborare dintre Centrele de Comandă ar putea deveni ceva obișnuit. Dacă încrederea și contribuția fiecăruia puteau duce la mai puțină suspiciune și la întărirea securității internaționale.

Asta ar fi adevărata lovitură.

Washington, D.C.**Mărți, 12.30 a.m.**

— Paul, îmi pare bine că te-am găsit, spuse Megan Lawrence. Cred că trebuie să vii aici. S-a întâmplat ceva.

Vocea Primei Doamne era sigură la telefon, însă Hood o cunoștea destul de bine ca să știe că glasul ei interior spunea, de fapt, „trebuie să fiu tare”. Mai auzise vocea asta în timpul campaniei electorale, când presa puneă întrebări incomode despre un avort pe care ea îl făcuse înainte de a-l întâlni pe președinte. Când era mai tână, Megan găsea în sine această tărie. N-ar fi cedat decât dacă ar fi fost convinsă că este în siguranță.

— Spune-mi, îi ceru Hood.

Avea nevoie de propriile resurse emoționale și psihologice pentru a face fata problemei Primei Doamne. Apelul de la Sharon îl zdruncinase puțin.

— Tocmai ne duseserăm la culcare, când Michael a primit un telefon de la Jack Fenwick. Ceea ce a spus Fenwick l-a speriat foarte tare pe soțul meu. Deși vocea lui era calmă cât au vorbit și chiar și după aceea, i-am văzut privirea aceea.

— Ce fel de privire? Întreba Hood.

— E greu de descris, răspunse ea.

— Era prudența, înspăimântată, nesigură? Încerca Hood.

— Toate la un loc, replica Megan.

Hood înțelese. Asta era ceea ce văzuse în Biroul Oval.

— Unde este președintele acum? Întreba el.

— A coborât să se întâlnească cu Fenwick, cu vicepreședintele și cu Gabie Roșcatul.

— A spus care era motivul întâlnirii? Întreba el.

— Nu. Dar mi-a spus să nu îl aștept, preciză ea.

Era probabil vorba despre situația din Marea Caspică. Ceva din Hood, o mică parte ce refuza să creadă în conspirații, îi spunea că poate nu era nimic îngrijorător. Pe de alta parte, președintele se întâlnea cu persoane care îl mai dezinformaseră și înainte.

Poate că asta văzuse Megan în expresia feței soțului ei. Teama că acest lucru s-ar putea întâmpla din nou.

— Paul, indiferent ce se întâmplă, cred că Michael are acum nevoie de prieteni lângă el, relua Megan. Ar trebui să fie cu oameni pe care îi cunoaște bine și în care are încredere. Nu doar cu consilieri politici.

Asistenta lui Hood, Stef Van Cleef, suna și anunța că are un apel de la generalul Orlov. Hood îi spuse că va prelua apelul în câteva momente și o rugă să ceară scuze generalului pentru întârziere.

— Megan, nu te contrazic, spuse Hood. Dar nu pot să-mi fac pur și simplu apariția la o întrevedere în Biroul Oval.

— Dar tu ai acces permanent aici, replică ea.

— În aripa de vest, nu în Biroul Oval, îi reaminti el.

Hood făcu o pauză. Privirea sa era ațintită la becul ce clipea pe telefon. Poate că nu trebuia să aștepte să fie invitat.

— Paul?

— Sunt aici, o liniști Hood. Megan, ascultă-mă. O să preiau un apel și apoi o să vin la Casa Alba. Te voi suna pe linia privată și o să îți spun ce vom face în continuare.

— De acord, răspunse Megan. Mulțumesc.

Hood închise și prelua apelul lui Orlov. Generalul rus îl informa despre planul de a-l localiza pe Harponier. Îi spuse de asemenea despre distrugerea bărcii din port. Bănuia că oficialii azeri vor găsi cadavre în apă, fie mercenarii Harponierului, fie persoane care fuseseră obligate să joace rolul acestora.

Hood îi mulțumi lui Orlov și îl informă că va beneficia de întregul sprijin al Centrului de Comandă. Mai preciza că va fi plecat pentru o vreme din birou și că generalul îl poate contacta pe Mike Rodgers pentru alte noutăți. Imediat după ce închise, îi convoca pe Robert și pe Rodgers, de pe telefonul sau mobil. Îi puse la curent cu noutățile în timp ce se îndrepta rapid spre locul de parcare.

— Vrei să-l informez pe președinte că vii? vru să știe Rodgers.

— Nu, ceru Hood. Nu vreau să îi dau lui Fenwick motive să termine întrevederea mai devreme.

— Dar în acest caz le vei da lui Fenwick și oamenilor săi mai mult timp să reacționeze, sublinie Rodgers.

— Va trebui să ne asumăm riscul, spuse Hood. Dacă Fenwick și Gabie încearcă să facă un final de partidă, vreau să le dau

ocazia să se expună. Poate reușim să îi prindem asupra faptului.

— Tot cred că e riscant, replică Rodgers. Fenwick îl va forța pe președinte să ia decizii înainte de consultarea celorlalți consilieri.

— Așa se poate explica de ce s-a procedat în acest fel, la această oră, sublinie Herbert. Dacă este vorba despre un complot, a fost conceput să se desfășoare în miez de noapte.

— Dacă situația asta este legată de problema caspică, președintele va trebui să reacționeze rapid, continuă Rodgers.

— Mike, Bob, sunt de acord cu ce spuneți, le confirmă Hood. Dar nici nu vreau să le dau ticăloșilor ăstora posibilitatea de a discredita ceea ce am de spus, înainte de a ajunge acolo.

— Asta da întrevedere dificilă, zise Herbert. Cu adevărat dificilă. Nu ai prea multe informații despre situația externă.

— Știu, admise Hood. Să sperăm că vom avea mai multe informații peste nu prea mult timp.

— O să mă rog pentru tine. Și dacă asta nu merge, o să verific și cu ajutorul altor surse.

— Mulțumesc, răspunse Hood. Ținem legătura.

Hood gonea pe străzile goale, spre capitală. În torpedoul mașinii era o cutie de Cola. Hood o păstra acolo pentru urgențe. O luă repede și o deschise. Avea cu adevărat nevoie de cofeină. Chiar dacă era caldă, băutura îi făcu bine.

Rodgers avea dreptate. Hood își asuma un risc, deși îl avertizase pe președinte asupra lui Fenwick. Apelul redirectionat, vizita la ambasada iraniană, imposibilitatea de a comunica cu senatorul Fox și cu Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informații. Cu puțin noroc, Lawrence va fi foarte atent la datele ce i se vor prezenta. Poate că președintele va găsi timpul necesar pentru a prezenta informațiile Centrului de Comandă și a se asigura că sunt valide.

Cu toate acestea, speranțele lui Hood nu schimbau faptul că președintele era foarte stresat. Era o singură cale de a fi sigur că președintele va proceda așa. Pentru Hood, asta însemna să ajungă acolo cu noi informații. Și când va fi acolo, să-l ajute pe președinte să se descurce, indiferent ce ar putea să îi prezinte Fenwick.

Mai era însă încă un lucru pe care Hood trebuia să îl facă. Să se roage ca Mike Rodgers să nu fi avut dreptate.

Și că va ajunge la timp.

Baku, Azerbaidjan
Mărți, 09.01 a.m.

Maurice Charles se instalase într-o cameră mică din hotelul Hyatt. Camera dispunea de un pat matrimonial și un mini bar pe care era așezat un televizor. În stânga minibarului se găsea un birou, iar de Fiecare parte a patului era câte o noptieră. În colțul opus biroului fusese înghesuit un șifonier. Mai rămăsese foarte puțin spațiu, dar lui Charles îi convenea. Nu-i plăceau apartamentele. Prea mult spațiu deschis. Prea multe locuri în care se putea ascunde cineva.

Primul lucru pe care îl făcuse fusese să lege o frânghie de nailon de unul dintre picioarele biroului. Acesta era așezat lângă fereastră. Camera era situată la etajul trei al hotelului cu zece etaje. Dacă Charles ar fi fost înconjurat acolo, indiferent de motiv, ar fi fost dificil pentru polițiști să se cațere din stradă sau să coboare în rapel de pe acoperiș, fără a face zgomot. Și atunci rămânea doar ușa, ce putea fi folosită pentru a intra. Iar el era pregătit pentru situația asta. Avea asupra lui recipienti de spumă de ras, umpluți de fapt cu metanol, un lichid extrem de inflamabil. Împrăștiat pe sub ușă și aprins, lichidul ar fi ars rapid, cu flacără puternică și ar fi forțat oamenii din fața ușii să se retragă. Asta i-ar fi permis lui Charles să îi împuște pe cei ce îl așteptau dincolo de fereastră, iar apoi să utilizeze frânghia pentru a părăsi camera. Metanolul era, de asemenea și o otravă puternică. Fumul produs de lichid prin ardere era atât de periculos, încât și o expunere accidentală putea cauza orbirea.

Aprinse veioza de lângă pat și trase draperiile grele. Apoi, deschise încuietoarea ușii ce despărțea camera sa de cea vecină. Avea acum și o altă cale de scăpare în caz de nevoie. Deplasă apoi scaunul de la birou și îi sprijini spătarul sub mânerul ușii către camera de alături. I-ar fi fost ușor acum să mute rapid scaunul din acel loc, pentru a putea scăpa. Dar dacă cineva din camera alăturată ar fi încercat să deschidă ușa, ar fi crezut că este încuiată.

Măsurile de securitate îi luară mai puțin de jumătate de oră. După ce termină, Charles se așează pe pat. Merse apoi și scoase din bagaj arma de calibrul.45, pe care o așează pe podea, lângă pat. Scoase și un cuțit din buzunar, un model militar elvețian și îl așează pe noptieră. Adusese chiar și o pungă cu mai multe animale de pluș, pe care le cumpărase prima dată când sosise în Baku. Dacă ar fi fost întrebat, ar fi spus că jucăriile de pluș erau pentru fiica sa. Avea chiar și fotografii ale unei fetițe în portofel. Nu era fiica sa, dar asta nu mai conta. Deschise apoi telefonul Zed-4. Mai rămăsese un singur apel de făcut.

Trebuia să sune la duba abandonată. Microcipul pe care îl plasase în rezervorul mașinii era un detonator comandat de la distanță. Fusesse botezat „celularul kamikaze”, de către inventatorul sau taiwanez. Acest telefon nu avea decât funcția de a prelua un semnal, a-și face treaba și se dezintegra. Aparatul fusese programat să se încălzească la 63°C, atunci când primea comanda. Alte astfel de microcipuri puteau fi programate să emită sunete de înaltă frecvență, care să interfereze cu anumite semnale electrice sau chiar să deruteze câinii de urmărire. Mai existau și cipuri ce puteau fi folosite pentru a crea anomalii magnetice, ce determinau radarele sau instrumentele de navigație să o ia razna.

Acest cip urma să se topească, fără a mai lăsa vreo urmă. De asemenea, avea să incendieze rezervorul mașinii. Poliția și pompierii aveau să răspundă prompt apelului de a stinge o dubă ce ardea, salvând la timp ce mai rămânea din vehicul, precum și o parte din probele pe care el le lăsase pentru ei. Acestea includeau urme din sângele lui Charles. Temperatură ridicată urma să evapore conținutul de apă din sânge, lăsând pete clare pe mânerul de metal al ușii, pe cel al torpedoului și pe alte porțiuni din mașina care rămăseseră neatinsse de incendiu. Poliția avea să tragă concluzia că teroristul pe care îl căutau încercase să distrugă orice urmă înainte de a pleca. Vor presupune că reacția lor rapidă le permisese să salveze ceea ce n-ar fi trebuit să vadă.

Charles formă numărul „celularului kamikaze”. Așteptă până ce semnalul său parcurse distanța de 40 de kilometri în spațiu, apoi se întoarse pe o stradă, la trei clădiri distanță. Auzi doua clicuri, iar apoi veni din nou tonul de apel. Asta însemna că apelul fusese realizat. Cipul fusese programat să se deconecteze

de la apelul terminalului Zed-4, imediat ce începea să se încălzească.

Charles închise. Puse totul înapoi în rucsac, mai puțin pistolul. Așa cum presupusese, se auziră sirenele. Pompierii se opriră exact acolo unde erau așteptați. Lângă duba arzând.

Mângâiat de sentimentul de neegalat al unei munci bine făcute, Mauri ce Charles făcu ultimele pregătiri. Luă una dintre pernele de pe pat și o așeză pe podea, între pat și fereastra, chiar în fața noptierei. Se întinse pe jos și se uita în dreapta sa, spre pat. Tivul cearșafului aproape atingea podeaua. Pe sub pat și dincolo de el, putea vedea ușa principală. Dacă cineva ar fi intrat, Charles i-ar fi văzut picioarele. Asta era tot ce-i trebuia pentru a-l opri.

Charles nu își scosese nici hainele, nici pantofii, pentru eventualitatea unei plecări urgente, dar nimic nu îl deranja. Aceste momente erau cele care îi făceau cea mai mare plăcere. Când primea banii și dreptul de a se odihni.

În curând, chiar și sirenele Poliției și ale Pompierilor vor fi neputincioase în fața somnului sau adânc, binemeritat.

***Sankt Petersburg, Rusia
Marți, 931 a.m.***

La ora 9.22 dimineața, Piotr Korsov îi trimise generalului Orlov, prin e-mail, un fișier cu date. Fișierul conținea o listă cu convorbiri securizate care fuseseră interceptate între Azerbaidjan și Washington în ultimele săptămâni. Majoritatea acelor convorbiri avuseseră loc între ambasada americană și CIA sau NSA. Centrul de Comandă rus nu putuse decifra nici una dintre conversații, dar Orlov reușise totuși să le elimine din lista sa de interes. Acele convorbiri erau, mai degrabă de rutină și nu păreau a-l fi implicat pe Harponier.

În ultimele zile existaseră apeluri către NSA din Gobustan, un sat situat la sud de Baku. Toate apăruseră înainte de atacul asupra platformei petoliere. Apelurile ambasadei către Statele Unite fuseseră realizate pe o frecvență care se deosebea foarte puțin de cea a convorbirilor din Gobustan. Ceea ce însemna ca acele convorbiri fuseseră efectuate de pe telefoane securizate diferite. Într-o notă atașată fișierului, Korsov menționa că urmarea noi apeluri date de pe oricare din aceste linii.

Orlov nu era foarte încrezător. După toate probabilitățile, Harponierul nu avea să le dea vreun semn aliaților săi spunându-le că reușise. Indiferent de tabăra din care făcea parte, oricare dintre ele avea propria sursă de informații.

Simplul fapt că o comunicație prin satelit pe linie securizată avusese vreun rol în toată povestea asta îl tulbura pe Orlov. Era genul de tehnologie pe care zborurile lui în spațiu o inițiaseră – comunicațiile prin satelit. Faptul că teroriști ca Harponierul abuzaseră de acestea cu atâta îndemânare îl făcuse să se întrebe dacă această tehnologie ar fi trebuit vreodată aplicată. Era aceeași discuție cu argumente pro și contra ca și în cazul diviziunii atomului. Aceasta din urmă dusese la producerea, din belșug și în condiții relativ sigure, a energiei atomice, însă, totodată și la crearea bombei atomice. Dar Orlov nu se ocupase de afacerea aceea. Numai de aceasta.

Și atunci, se gândi Orlov, așa cum scrisese Boris Pasternak într-unul dintre romanele sale favorite. *Doctor Jivago*: „Nu-mi plac oamenii care nu au căzut sau nu s-au împiedicat niciodată. Valoarea lor nu are măsura vieții și nu este prea importantă. Viața nu și-a dezvăluit frumusețea în fața lor”. Progresul permisesse monștrilor cum era Harponierul să iasă la suprafață. În felul acesta le arata creatorilor unde se găseau imperfecțiunile.

Orlov tocmai terminase de revăzut materialul când se auzi soneria liniei sale private de interior. Era Korsov.

— Avem un semnal, îl anunță Korsov emoționat.

— Ce fel de semnal? întreba Orlov.

„Semnal” era termenul folosit de ofițerii de informații pentru orice fel de comunicații electronice.

— Același pe care l-am înregistrat ca fiind trimis din Gobustan, replica Korsov.

— Convorbirea a fost inițiată în Gobustan?

— Nu, răspunse Korsov. A fost realizată din Baku către o locație foarte apropiată. O locație care era, de asemenea, în Baku.

— Cât de apropiată? întreba Orlov.

— Cel care transmitea și cel care primea se aflau la mai puțin de patru sute de metri unul de celălalt. Nu putem măsura distanțe mai mici de atât.

— Poate că Harponierul își sună complicități care au o altă linie securizată, sugera Orlov.

— Nu sunt de acord, replică Korsov. Convorbirea n-a durat decât trei secunde. După părerea noastră, nu a existat comunicare verbală.

— Ce s-a transmis?

— Doar un simplu semnal, răspunse Korsov. Am introdus datele cartografice în computer. Grosky suprapune semnalul acum și încearcă stabilească locația exactă.

— Foarte bine, spuse Orlov. Dați-mi de știre imediat ce o găsiți.

De îndată ce închise, Orlov îl sună pe Mike Rodgers pentru a-l informa despre aparenta legătură dintre NSA și Harponier și despre posibila locație a Harponierului. Apoi o apelă pe Odette. El speră ca americanul pe care ea îl salvase să fie gata să acționeze. Orlov nu voia s-o trimită pe Odette să-i facă față Harponierului singură, dar avea s-o facă dacă trebuia. Pentru că

nu dorea să-l piardă pe Harponier.

În timp ce Orlov tasta numărul lui Odette, începu să se simtă optimist și plin de speranță. Tehnologia la implementarea căreia în spațiu contribuise și el era o sabie cu două tăișuri. Harponierul folosea o comunicație prin satelit pe linie securizată ca să distrugă vieți. Acum, cu puțin noroc, acea comunicație va avea o utilizare neașteptată.

Aceea de a-l găsi pe Harponier și de a ajuta la distrugerea lui.

Teheran, Iran
Mărți, 10.07 a.m.

Șeful Consiliului Suprem de Apărare al Forțelor Armate ale Republicii Islamice Iran fusese sunat acasă cu puțin timp după ivirea zorilor. Teheranul menținea posturi de ascultare pe multe dintre platformele lor petroliere din Marea Caspică. De acolo, se ascultau, în secret, cu mijloace electronice, navele străine și locațiile militare de-a lungul coastei Marii Caspice. Fiecare post emitea un semnal la cinci minute pentru a indica faptul că aparatele erau în funcțiune. Tăcerea bruscă a postului patru fusese primul indiciu pentru toți cei din Teheran că se întâmpla ceva rău în zona Mării Caspice.

Un avion F-14 Tomcat, de la baza aeriană Doshan Tapeh din afara Teheranului, fusese trimis imediat în recunoaștere. Aparatul Tomcat era unul dintre cele zece rămase dintre cele șaptezeci și șapte care făcuseră parte din sofisticatele forțele armate ale șahului. Avionul de vânătoare confirmă că platforma petrolieră fusese distrusă. Experți în operațiuni de salvare și ingineri militari fură parașutați imediat în regiune dintr-un avion de transport Kawasaki C-1. În timp ce nave de salvare aparținând cartierului general al flotei din Marea Caspică, situat în Bandar-e Anzelli, se deplasară în grabă spre locația incidentului, inginerii găsiră urmele incendiului de pe platformă, ce dovedeau existența unor explozivi de mare putere. Faptul că partea de jos fusese lovită sugera un atac submarin care scăpase cumva de detectarea sonarului. La ora 9.30 dimineața, experții în operațiuni de salvare găsiră încă ceva. Corpul teroristului Serghei Cerkasov.

Raportul produsese o adevărată agitație printre ofițerii din cadrul Consiliului Suprem de Apărare al Forțelor Armate iraniene, adesea nemulțumiți, ca și pe ministrul Corpului Gardienilor Revoluției Islamice, ministrul afacerilor externe, ministrul afacerilor interne și ministrul informațiilor. Moderații se alăturaseră extremiștilor și, până la ora 10 dimineața, ordinul

fusesse dat: forțele armate ale Republicii Islamice Iran urmau să apere interesele iraniene în zona Mării Caspice, cu orice preț.

Pe mare, primă măsură de urgență fusese aceea de a organiza apărarea antisubmarin. Aceasta fusese inițiată de aviația antisubmarin și de elicoptere. De asemenea, fuseseră mobilizate în regiune batalioane de infanterie marină. Al doilea val avea să fie constituit din distrugătoare și fregate, care urmau să fie poziționate în jurul platformelor petroliere rămase. Rachetele Silkworm, produse în China erau trimise de urgență către forțele ce apărau zona Mării Caspice.

Avioane dotate cu rachetele de fabricație chineză Shenyang F-6 începeau patruleări regulate pornind de la bazele aeriene de la Doshan Tapeh și Mehrabad. Trei unități de rachete sol-aer, localizate în regiune, intrară de asemenea în alertă maximă în același timp, ambasadelor iraniene de la Moscova și Baku li se ordonă să anunțe oficial guvernele rus și azer ca, în timp ce atacul asupra platformei era în curs de investigare, orice altă acțiune împotriva intereselor iraniene va fi considerată o declarație de război a respectivelor guverne. Diplomații iranieni au fost informați de ambele guverne că nu avuseseră nici un amestec în atacul împotriva infrastructurii petroliere iraniene. Reprezentanți de la Moscova și Baku precizară ca prezența militară iraniană crescută în zona nu era bine-venită. Ambele națiuni anunțară că forțele lor navale și aeriene vor intra în alertă și își vor suplimenta efectivele în regiune.

Până către sfârșitul dimineții, apele care însemnaseră viața pentru pescarii și petroliștii din regiune cu o noapte înainte erau pline de altceva acum.

De promisiunea morții.

Washington, D.C.
Mărți, 1.33 a.m.

Mike Rodgers era în birou când suna generalul Orlov. După ce asculta tot ce avu de spus rusul, Rodgers îl sună imediat pe Paul Hood în mașina și îi aduse la cunoștința noile informații despre Harponier.

— Cât de sigur este generalul Orlov despre legătura dintre NSA și Harponier? întrebă Hood.

— I-am pus întrebarea aceasta, îi răspunse Rodgers lui Hood. Orlov a spus că este foarte sigur de acest lucru. Deși nu cred că președintele va acorda prea mult credit părerilor unui general rus.

— Și mai ales dacă mai mulți dintre cei mai apropiați consilieri ai președintelui combat acele informații, adăuga Hood.

— Paul, dacă Orlov are dreptate, va trebui să facem mai mult decât să-i spunem președintelui, spuse Rodgers. Va trebui să aibă loc o curățenie masivă în cadrul NSA. Nu putem tolera agenții de informații americane care angajează teroriști în stare să atace interesele americane și să curme viețile americanilor.

— Nu cumva am făcut același lucru și cu specialiștii în rachete după cel de-al Doilea Război Mondial? întreba Hood.

— Sintagma-cheie este „după cel de-al Doilea Război Mondial” replică Rodgers. Nu am angajat oamenii de știință germani să lucreze pentru noi în timp ce ei construiau încă rachete pentru atacurile asupra Mării Britanii.

— Bună remarcă, aprecie Hood.

— Paul, ăsta este tipul care a contribuit la uciderea soției lui Bob Herbert, spuse Rodgers. Dacă informațiile lui Orlov sunt adevărate, NSA va trebui să fie trasă la răspundere pentru ce s-a întâmplat.

— Înțeleg, fu de acord Hood. Uite ce e, voi ajunge în curând la Casa Albă. Încearcă să-mi găsești orice fel de dovezi. Vezi dacă Bob poate să găsească interceptări de comunicații care să justifice ceea ce pretinde Orlov.

— Lucrează la asta chiar acum, răspunse Rodgers.

Hood închise telefonul și Rodgers se ridica de pe scaun. Își turna cafea din recipientul care stătea într-un cărucior situat în partea din spate a biroului său. Era un cărucior din aluminiu, din anii 1950. Îl cumpărase cu zece ani în urmă în timpul unei vânzări de obiecte ce avusese loc în garajul Pentagonului. Se întreba dacă nu cumva, undeva, în structura lui moleculară nu persistau încă amintirile unor crize trecute. Discuții și decizii în legătura cu Coreea, Războiul Rece, Vietnam.

„Sau erau doar dispute despre al cui rând era să mai servească niște cafea și prăjituri?” se întreba Rodgers. Și momentele de repaus făceau, de asemenea, parte din război. Ele permiteau celor care luau deciziile să-și tragă sufletul. Să iasă din lumea considerațiilor teoretice pentru a reveni în cea reală. Le reamintea că discutau despre viețile oamenilor, nu doar despre statistici.

După ce se așează din nou, Rodgers începu să studieze dosarele oficialilor aflați în conducerea NSA. Căuta oameni care avuseseră legături mai vechi cu Jack Fenwick sau care investigaseră vreodată grupări teroriste din Orientul Mijlociu. NSA nu l-ar fi putut contacta pe Harponier decât dacă cineva din vreuna dintre aceste grupări ar fi dat o mână de ajutor. Dacă se dovedea că Orlov avea dreptate, Rodgers dorea să fie gata cu lista. O listă cu americani colaboratori ai unui om care omorâse femei și bărbați americani, soldați și civili.

Voia să fie gata de răzbunare.

Washington, D.C.
Marti, 1.34 a.m.

Casa Alba este un monument vechi aflat într-o continuă nevoie de restaurări. Pe coloanele sudice se scorojește vopseaua, iar la terasele de la etajul trei se crapă lemnul.

Dar în aripa de vest, mai ales în Biroul Oval, plutește un aer de renaștere continuă. Pentru cei din afară, o mare parte din atracția Biroului Oval este de dată de ideea de putere. Cei din interior știu însă ca orice moment al zilei poate aduce o nouă dramă majoră. Chiar dacă este neînsemnata, orice situație, cum ar fi o manevră prudentă împotriva unui rival politic sau mobilizarea forțelor pentru o ofensivă majoră și posibile pierderi, începe, se dezvoltă și se finalizează. Pentru cineva care încearcă să fie tot timpul cu un pas înaintea adversarului său să extrapoleze rezultatele pe termen lung și scurt ale unor discuții de taină. Biroul Oval este provocarea supremă. El poate șterge tabela de marcaj la interval de doar câteva minute și poate oferi noi provocări cu noi reguli. Unii dintre președinți sunt îmbătrâniți și epuizați de acest proces. Alți președinți profita din plin de acest lucru.

Era o vreme, până nu demult, când Michael Lawrence se simțea foarte motivat de problemele biroului. Nu-l îngrijorau deloc crizele, nici măcar acelea care presupuneau acțiuni militare rapide și posibile pierderi. Făcea parte din fișa postului sau.

Sarcina unui președinte era aceea de a face astfel încât pierderile cauzate de agresiunile inevitabile să fie cât mai mici.

Dar ceva se schimbase în ultimele zile. Lawrence simțise întotdeauna că, indiferent cât de stresante erau situațiile, cel puțin le putea controla. Era în stare să prezideze ședințele cu încredere. În ultima vreme însă, nu mai era cazul. Îi era greu să se și concentreze.

Lawrence lucrase cu Jack Fenwick și cu Gabie Roșcatul timp de mulți ani. Erau prieteni vechi ai vicepreședintelui, iar Lawrence

avea încredere în Jack Cotten. Avea încredere în judecata lui. Altfel, Lawrence nu l-ar fi ales ca partener de cursă. Ca vicepreședinte, Cotten fusese implicat în activitățile NSA mai mult decât oricare altul. Așa dorise Lawrence. Ani de zile, CIA, FBI și informațiile militare avuseseră propriile agende. Executivul avea nevoie de ochii și de urechile proprii în afara țării. Mai mult sau mai puțin, Lawrence și Cotten abilitaseră NSA să acționeze în această direcție. Militarii încă puteau folosi mijloacele aparținând NSA dedicate coordonării centralizate și controlului funcțiilor tehnice și comunicațiilor serviciilor de informații ale guvernului Statelor Unite. Rolul său fusese extins în mod tacit pentru a crește gradul de relevanță și detaliu al informațiilor care ajungeau direct la președinte. Sau, mai degrabă, la Fenwick și la vicepreședinte, iar apoi la președinte.

Lawrence privea pierdut laptopul de pe birou. Jack Fenwick vorbea despre Iran. Se descărcau rapid niște date primite de la NSA. Fenwick nu avea decât puține fapte și foarte multe supoziții. Și el era în impas. Părea să meargă într-o direcție, deși nu știa încă prea bine unde.

Între timp, Lawrence își simțea ochii injectați și vederea împăienjenită. Îi era foarte greu să se concentreze. Era obosit, dar în același timp, preocupat. Nu știa pe cine să creadă și, mai ales, ce să creadă. Oare datele de la NSA erau adevărate sau false? Oare informațiile lui Fenwick erau corecte sau fabricate?

Paul Hood îl bănuia pe Fenwick de înșelătorie. Hood părea să aibă dovada acestui lucru. Dar dacă dovezile lui Hood nu erau de încredere? El trecea prin niște momente destul de dificile. Demisionase de la Centrul de Comandă, apoi se întorsese. Trecuse prin momentul critic al acelei violente crize a ostaticilor din sediul ONU. Fiica lui suferea din cauza unui caz extrem de stres posttraumatic. Hood era, de asemenea, în toiul unui proces de divorț.

Președintele se întreba ce s-ar întâmpla dacă Hood ar avea inițiativa și nu Fenwick. Când sosise la Casa Albă, Fenwick recunoscuse că fusese în vizita la misiunea iraniană. Recunoscuse sincer. Dar insistase asupra faptului că președintele fusese informat. Lucru confirmat de agenda de pe computerul președintelui, în ceea ce privește convorbirea legată de inițiativa ONU, Fenwick insistă că nu fusese inițiată de el. Spuse că NSA va investiga acest lucru. Oare ar fi putut fi realizată de Hood?

— Domnule președinte? rosti Fenwick.

Acesta își îndreptă privirea către Fenwick. Consilierul pe probleme de securitate națională stătea într-un fotoliu în stânga biroului. Gabie stătea în dreapta, iar vicepreședintele stătea în centru.

— Da, Jack? răspunse președintele.

— Vă simțiți bine, domnule? întreba Fenwick.

— Da, replică Lawrence. Continuă.

Fenwick zâmbi, dădu din cap și continuă.

Președintele se îndreptă în scaun. Trebuia să se concentreze asupra problemei de față. După ce va rezolva această criză, își va programa o scurtă vacanță. Și acest lucru se va întâmpla foarte curând. Și îl va invita pe prietenul său din copilărie și totodată pe tovarășul său de golf, doctorul Edmond Leidesdorf, împreună cu soția sa. Leidesdorf era psihiatru la Walter Reed. Președintele nu dorise să-l contacteze pe cale oficială în legătura cu această problemă, fiindcă presa ar fi aflat imediat. Și odată cu vestea aceasta, cariera lui politică ar fi terminată. Însa, pe vremuri, jucaseră golf și navigaseră împreună. Ar putea vorbi la o partidă de golf sau la bordul unui vas fără a ridica suspiciuni.

— Ultimele informații demonstrează că teroristul rus Serghei Cerkasov se afla la locul exploziei, continua Fenwick. Evadase din închisoare cu trei zile înainte de atacul asupra platformei petroliere. Corpul i-a fost găsit în mare. Avea urme de arsuri grave din cauza exploziilor. De asemenea, corpul nu se umflase aproape deloc. Asta înseamnă că nu a stat în apă multă vreme.

— Azerii dețin aceste informații? întreba președintele.

— Bănuim că da, replica Fenwick. Nava de patrulare iraniana care l-a găsit pe Cerkasov a transmis către țărm pe un canal necodificat. Acele canale sunt de obicei monitorizate de către azeri.

— Poale că Teheranul dorea ca restul lumii să afle, sugera președintele. Acest lucru i-ar putea întoarce împotriva Rusiei.

— E posibil, fu de acord Fenwick. De asemenea, e posibil ca Cerkasov să lucreze pentru Azerbaidjan.

— A fost deținut într-o închisoare din Azerbaidjan, spuse vicepreședintele. E posibil să-l fi lăsat să scape ca să poată fi acuzat de atac.

— Care sunt șansele să se fi întâmplat așa? întreba președintele.

— Verificările prin intermediul surselor noastre din închisoare sunt în curs de desfășurare, spuse Fenwick. Dar se pare că este foarte posibil.

— Ceea ce înseamnă că, în locul unui atac care să întoarcă Iranul împotriva Rusiei, e posibil ca Azerbaidjanul să fi unit ambele națiuni împotriva lui, spuse vicepreședintele. Fenwick se aplecă în fața. Domnule președinte, mai este ceva. Credem că este posibil ca această creare a unei a unei uniuni între Rusia și Iran să fi fost, de fapt, țelului final al guvernului azer.

— De ce naiba să facă așa ceva? Întreba președintele.

— Pentru că sunt practic în război cu Iranul în regiunea Nagorno-Karabakh, spuse Fenwick. Și atât Rusia, cât și Iranul emit pretenții asupra câmpurilor petroliere din regiunea caspică.

— Azerbaidjanul n-ar avea nici o șansa împotriva nici uneia din cele două națiuni luate individual, remarca președintele. De ce să le unească?

Chiar în momentul în care rosti cuvintele, președintele își dădu seama de ce.

Ca să câștige aliați.

— Cât petrol obținem din regiune? Întreba președintele.

— Am ajuns la șaptesprezece procente anul acesta și ne propunem douăzeci de procente anul viitor, îl informa Gabie. Obținem prețuri mai bune din Baku decât din Orientul Mijlociu. A fost garantat de acordul comercial pe care l-am semnat cu Baku în martie 1993. Și ei s-au descurcat foarte bine în a susține încheierea acordului.

— La naiba! exclamă președintele. Ce știm despre ceilalți membri ai Comunității Statelor Independente? Întrebă el. Ce poziție vor adopta dacă doi dintre membri săi vor intra în război?

— Mi-am permis să cer să fie sunați toți ambasadorii noștri înainte de a veni aici, spuse vicepreședintele. Ne aflăm în procesul de a stabili exact ce rol are fiecare țara. Dar o supoziție preliminară este aceea că vor avea roluri destul de diferite. Cinci sau șase dintre republicile mai sărace și mai mici vor fi de partea Azerbaidjanului în speranța că vor forma o nouă uniune pentru a împărți banii din petrol. Cealaltă jumătate se va alătura Rusiei din cam același motiv.

— Deci, în plus, riscăm un război și mai mare, spuse președintele.

— Dar acest lucru înseamnă mult mai mult decât posibilitatea

ca noi să pierdem petrolul și să vedem cum începe un nou război, atrase atenția Fenwick. Ceea ce mă sperie este faptul că piața neagră din Iran și din Rusia va pune mâna pe dolarii de pe urma vânzărilor de petrol.

Președintele dădu energic din cap.

— O să îi convoc aici pe șefii statelor-majore.

Vicepreședintele dădu aprobator din cap.

— Trebuie să ne mișcăm repede. În zona respectivă este aproape prânzul. Evenimentele se vor succeda foarte repede, dacă ei vor avea inițiativa.

— Înțeleg, afirma președintele.

Se simțea dintr-odată plin de viață, gata să rezolve situația își privi ceasul, apoi pe Gabie.

— Roșcatule, vrei să îi anunți pe șefii de state-majore să fie aici la trei? Și trezește-l, te rog și pe secretarul de presă. Am nevoie și de el aici.

Își îndrepta privirea spre vicepreședinte.

— Va fi nevoie să alertăm Escadrila 39, la Incirlik, precum și unitățile de nave din regiune.

— Dispunem de portavioanele *Constellation* în partea de nord a Marii Arabice și de *Ronald Reagan* în Golful Persic, domnule, preciza Fenwick.

— O să declanșez starea de alertă spuse vicepreședintele.

Apoi se scuză și merse în cabinetul particular al președintelui.

Era o cameră mică, lipită de Biroul Oval, în partea de vest a acestuia Acolo se mai aflau spălătorul și salonul de servire a mesei.

— Trebuie să informăm și conducerea NATO, îi spuse președintele lui Gabie. Nu vreau să ne împiedice să acționăm, dacă așa vom decide. Și vom avea nevoie de o estimare completă a arsenalului chimic și biologic de care dispun forțele militare azere. Că să ne dăm seama cât de departe vor merge, dacă nu ne alăturăm lor.

— Am pregătit deja această estimare, domnule. Au serioase rezerve de antrax, ca și de metilcian și acetonitril, în ceea ce privește arsenalul chimic. Pentru toate acestea dispun de vectori de transport de tip rachetă sol-sol. Majoritatea rezervelor sunt dispuse în regiunea Nagorno-Karabah sau în vecinătatea acesteia. Supraveghem zona pentru a putea vedea dacă se pun în mișcare aceste arme.

Președintele dădu din cap, în timp ce interfonul începu să sune. Era Charlotte Parker, asistenta secretarei sale.

— Domnule președinte, Paul Hood ar dori să vă vadă. Spune că este foarte important.

Fenwick nu păru să reacționeze. Se întoarse spre Gabie și începu să-i vorbească în șoapta, în timp ce îi arata anumite date din laptop.

„Oare vorbesc despre Marea Caspică sau despre Hood?” se întreba președintele. Lawrence rămase un moment pe gânduri. Dacă Hood era cel care pierduse controlul – fie intenționat, fie ca urmare a factorilor externi – acestea ar fi momentul și locul potrivite pentru a afla.

— Spune-i să intre, ceru președintele.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 9.56 a.m.

— L-am localizat pe Harponier! strigă Korsov.

Orlov își ridică privirea când Korsov dădu buzna în biroul său. Tânărul ofițer de informații era urmat de Boris Grosky, care arată mai puțin trist decât îl văzuse vreodată Orlov. Nu părea fericit, dar nici supărat. Korsov ținea niște hârtii în mână.

— Unde e? întreba Orlov.

Korsov arunca pe biroul lui Orlov o hârtie scoasă la imprimantă.

Pe aceasta era o hartă și o săgeată ce arata spre o clădire. O altă săgeată indica o stradă aflată la doar câteva blocuri depărtare.

— Semnalul provenea de la un hotel din Baku, spuse Korsov. De acolo s-a dus către Suleiman Ragimov Kuchasi. E un bulevard paralel cu Bakihanov Kuchasi, unde se afla hotelul.

— Suna pe celular? întreba Orlov.

— Noi credem că nu, afirma Grosky. Monitorizăm ceea ce se emite prin stațiile poliției pentru a afla mai mult despre explozia de pe platforma petrolieră. În timp ce ascultăm, am auzit că a avut loc o explozie a unei camionete pe Suleiman Ragimov. Chiar acum se fac investigații asupra accidentului.

— Nu pare o coincidență, adăugă Korsov.

— Nu, nu pare, fu de acord Orlov.

— Să presupunem că Harponierul se afla în spatele acestor întâmplări, zise Korsov. E posibil ca el să fi vrut să vadă toate acestea din camera sa de hotel.

— Nu e neapărat necesar, atâta vreme cât poate auzi ce se întâmplă, replica Orlov. Nu, Harponierul ar fi fost îngrijorat în ceea ce privește condițiile de securitate dacă ar fi stat într-o cameră de hotel. Exista vreo posibilitate prin care să aflăm cu și mai mare precizie de unde vine semnalul?

— Nu, răspunse Korsov. A fost prea scurt, iar echipamentele noastre nu sunt suficient de sensibile pentru a determina

coordonatele în aceste condiții.

— Putem să facem rost de planul hotelului? întreba Orlov.

— Îl avem deja, spuse Korsov.

Scoase o foaie din teancul pe care îl ținea în mână și o puse lângă harta. Era imaginea unui hotel de zece etaje.

— Natașa încearcă să obțină lista cu rezervările, spuse Grosky. Făcea referire la Natașa Revsky de douăzeci și trei de ani, geniul în computere al Centrului de Comandă. Dacă va putea pătrunde în sistem, ne va furniza numele tuturor bărbaților singuri cazați în hotel.

— Să ne dea și numele femeilor singure, adăugă Orlov. Se știe că Harponierul are o mulțime de fețe.

Grosky încuviință din cap.

— Ai încredere în datele acestea? întreba Orlov.

Până atunci Korsov stătuse sprijinit de birou. Acum stătea ca un soldat, cu pieptul înainte.

— Absolut, replica el.

— Bine, încuviința Orlov. Lasă planul hotelului la mine. Ați făcut treabă bună. Vă mulțumesc.

După ce Grosky și Korsov plecară, Orlov puse mâna pe telefon. Voia să vorbească cu Odette despre hotel și mai apoi s-o trimită la locul cu pricina. Spera ca americanul își va reveni suficient cât să o poată însoți.

Harponierul nu era un om pe care să-l abordezi de unul singur.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 10.07 a.m.***

Odette Kolker spăla farfuriile de la micul dejun când sună telefonul. Era telefonul din apartament, nu celularul ei. Însemna că nu suna generalul Orlov.

Lăsă robotul să răspundă. Era căpitanul Kilar. Comandantul unității de poliție din care făcea parte nu fusese acolo când îi telefonase sergentului de serviciu pentru a-l informa că va sta acasă fiindcă e bolnavă. Kilar o suna pentru a-i spune că e un ofițer bun și muncitor și că îi dorea să se însănătoșească. Îi spuse că putea să stea oricât dorea acasă ca să-și revină.

Odette se simțea prost din cauza aceasta. Era muncitoare, într-adevăr. Și, deși Departamentul Poliției Municipale din Baku plătea destul de bine – douăzeci de mii de manatas, echivalentul a opt mii de dolari americani nu remunera și orele suplimentare. Totuși, munca pe care o făcea Odette nu era întotdeauna pentru poliție și pentru locuitorii din Baku. Timpul pe care și-l petrecea în fața computerului său pe stradă era, adesea, dedicat generalului Orlov. Baku era o zonă de acțiune pentru mulți dintre traficanții de arme și teroriștii care își desfășurau activitatea în Rusia și în fostele republici sovietice. Faptul că verifica cererile de viză, activitatea din vamă și listele cu pasageri pentru vapoare, avioane și trenuri o ajuta să dea de urma multora dintre acești oameni.

După ce lăsa deoparte niște vase, Odette se întoarse și-și privi oaspetele. Americanul adormise și respira regulat. Îi pusese un prosop rece pe cap și transpira mai puțin decât atunci când îl adusese acasă. Văzuse vânătăile de pe gâtul lui. Păreau urme de strangulare. Evident, incidentul din spital nu fusese prima dată când cineva încercase să-l ucidă. De asemenea, pe gâtul lui era o pată mică și roșie. Părea o rană provocată de o înțepătură. Se întreba dacă această boală nu era rezultatul faptului că-i fusese injectat un virus. KGB-ul și celelalte servicii de informații din estul Europei obișnuiau să facă acest lucru destul de des, folosind de

obicei viruși letali sau otravă. Toxina era distribuită în interiorul unor bile microscopice. Aceste bile erau sfere metalice îmbrăcate în zahăr, având pe suprafața lor numeroase găuri. Acestea erau injectate cu un vârf de umbrelă, un stilou sau alt obiect ascuțit. Corpul avea nevoie de la câteva minute până la o oră sau două ca să dizolve învelișul de zahăr. Astfel, asasinul avea timp să fugă. Dacă acest om fusese injectat, probabil că nu intenționaseră să-l omoare. Fusese folosit pentru a-i scoate pe colegii lui la lumină. Ambuscadă de la spital fusese bine organizată.

Exact ca ambuscadă în care murise soțul ei în Cecenia, se gândi. Soțul, iubitul, mentorul, cel mai bun prieten al ei. Cu toții dispăruseră dintr-odată când Viktor murise pe un munte rece, întunecos și pustiu.

Soțul ei se infiltrase cu succes în cadrul forțelor mujahedinilor ceceni. Timp de șapte luni, reușise să obțină frecvențele, schimbate extrem de des, pe care le foloseau diferitele facțiuni rebele pentru a comunica. El nota aceste informații și le dădea unui agent operativ al KGB, care trebuia să le adune și să le transmită prin radio la Moscova. Apoi idiotul de ofițer KGB a devenit neglijent. A confundat frecvența pe care trebuia s-o utilizeze cu cea despre care raporta. Și în loc să comunice cu superiorii săi, a transmis direct către una dintre taberele rebelilor. Ofițerul KGB a fost prins și torturat pentru a i se smulge informații, apoi ucis. El nu cunoștea numele lui Viktor, dar știa în ce unitate se infiltrase soțul ei și la ce dată. Liderului rebelilor nu i-a fost deloc greu să-și dea seama cine era agentul rus. Viktor lăsa întotdeauna informațiile sub o stâncă pe care o scrijelea într-un anume fel. Într-o noapte, în timp ce era afară, probabil când stătea de pază, Viktor fusese doborât de zece bărbați, apoi dus în munți. Acolo, îi fuseseră secționate tendoanele lui Ahile și încheieturile mâinilor. Sângerase până când murise, târându-se după ajutor. Ultimul mesaj pentru ea îl scrisese cu propriul sânge, pe trunchiul unui copac. Era o inimioară cu inițialele soției lui înăuntru.

Celularul lui Odette sună încet. Îl luă de pe masa din bucătărie și se întoarse cu spatele la oaspetele său. Femeia vorbea încet ca să nu-l trezească.

— Da?

— Credem că l-am găsit pe Harponier.

Odette deveni brusc foarte atentă.

— Unde?

— Într-un hotel nu departe de tine, răspunse Orlov. Acum încercam să-i localizăm camera.

Odette se îndreaptă încet spre pat. I se cerea să-și verifice revolverul de serviciu în fiecare seară când pleca de la sediul poliției. Dar păstra o armă de rezervă în noptieră. Era întotdeauna încărcată. O femeie care stă singură trebuie să fie întotdeauna atentă. Acasă sau peste hotare, un spion trebuia să fie și mai atent.

— Care e misiunea?

— Trebuie eliminat, spuse Orlov. Nu putem risca să mai scape.

— Am înțeles, răspunse Odette calma.

Femeia credea în munca pe care o făcea, apărând interesele țării. Să omoare nu o deranja, atâta vreme ce făcând asta salva vieți. Omul pe care tocmai îl eliminase cu câteva ore în urma însemna pentru ea puțin mai mult decât cineva pe lângă care ar fi putut trece pe stradă.

— Imediat ce restrângem lista oaspeților care ar putea fi Harponierul, trebuie să fii pregătita să dai telefonul final, spuse Orlov. Restul depinde de ce face el, de cum acționează. De ceea ce vezi în ochii lui. Probabil că va face un duș, dar va arăta, oricum, obosit.

— A fost ocupat, nemernicul! exclamă Odette. Pot citi asta la un bărbat.

— Sunt șanse să nu deschidă ușa personalului administrativ al hotelului, continua Orlov. Și dacă pretinzi că ești o cameristă sau un agent de pază, asta doar îl va face să devină suspicios.

— De acord, spuse ea. Am să găsesc o cale de a intra și de a-l surprinde.

— Am vorbit cu specialistul nostru, spuse Orlov. Dacă într-adevăr ajungi la el, probabil va fi stăpân pe situație și chiar amabil și, aparent, cooperant. Ar putea încerca să te mituiască sau să te determine să fii foarte sigură pe tine. Încearcă să-i arăți că nu ești pregătită, pentru a-i da posibilitatea să te atace. Nici măcar nu-l asculta. Evaluează situația și fă ce ai de făcut. Nu m-ar surprinde să aibă pregătite mai multe capcane. Un recipient cu lichid inflamabil în instalația de ventilație, un dispozitiv exploziv improvizat sau doar unul luminos pe post de surpriză, pe bază de magneziu. Ar putea fi cuplat la un întrerupător

electric sau la o telecomandă ascunsă la călcâi, ceva ce se activează în timp ce se leagă la pantofi. Nu știm suficient de multe despre el ca să spunem cu siguranță cum își protejează camera.

— Este în regulă, îl asigură Odette. Îl voi identifica și apoi îl voi neutraliza.

— Aș vrea să-ți pot spune să intri cu o echipă de poliție, spuse Orlov protector. Dar nu este indicat. O împușcătură trafic deviat. Orice lucru ieșit din comun l-ar putea alerta. Sau Harponierul le-ar putea simți prezența. Dacă se întâmpla asta, ar putea pleca înainte să ajungeți la el. Sunt sigur că și-a pus la punct cu atenție planul de scăpare. Sau ar putea încerca să ia ostatici.

— Am înțeles, încuviința Odette. În regulă. Unde este înregistrat Harponierul?

— Înainte să-ți răspund, ce mai face oaspetele tău? întreba Orlov.

— Doarme, răspunse Odette.

Se uita la bărbatul de pe pat. Era întins pe spate cu mâinile pe lângă corp. Respiră încet și greoi. Indiferent de ceea ce îi declanșase boala, aceasta fusese provocată deliberat. Probabil de o injecție.

— Mai are febră?

— Cred că a mai scăzut puțin, spuse ea. Se va face bine.

— Bine, răspunse Orlov. Trezește-l.

— Domnule?

Ordinul o lua total prin surprindere.

— Vreau să-l trezești, îi repetă Orlov. Îl iei cu tine.

— Dar nu se poate! protesta Odette. Nici măcar nu știu dacă americanul se poate ține pe picioare.

— Se va ține, zise Orlov. Trebuie s-o facă.

— Domnule, asta nu mă va ajuta...

— Nu am de gând să te expun, ținând cont că nu ești experimentată în astfel de situații, conchise Orlov. Acum, că știi procedura, pune-o în aplicare.

Odette dădu aprobator din cap. Știa procedura. O învățase Viktor. Pe tălpile picioarelor li se lipeau chibrituri aprinse, care, dincolo de a-i trezi pe cei suferinzi sau pe cei inconștienți din cauza torturii, făceau că durerea să-i țină treji și în tensiune.

Odette încuviința. Prin definiție, munca de teren era o experiența individuală. Ce se întâmplase cu Viktor scosese în

evidența pericolul de a lucra cu cineva chiar și pentru scurtă durată. Chiar dacă americanul se simțea bine, nu era sigură că dorea un partener. Bolnav cum era, ar fi fost mai mult o povară decât un ajutor.

— În regulă, zise Odette. Întoarse spatele americanului și se îndreptă spre bucătărie. Unde este?

— Credem că Harponierul este cazat în hotelul Hyatt, preciza Orlov. În acest moment încercăm să accesăm computerul lor. Te vom anunța dacă găsim ceva în fișiere.

— Voi fi acolo în zece minute, promise Odette. Mai e ceva, domnule general?

— Doar atât, răspunse Orlov. Am mari rețineri să te trimit după omul ăsta. Vreau ca amândoi să fiți atenți.

— Vom fi, îl asigura Odette. Mulțumim.

Închise telefonul și și-l agață la centură. Lua arma și tocul de pe noptieră și le prinse în jurul gleznei. Fustă lungă de uniformă urma să acopere arma. Strecură un amortizor în buzunarul din dreapta. La spital avusese un cuțit cu lama rabatabilă. Îl avea încă pliat în buzunarul stâng al fustei. Dacă nu va avea nevoie de el pentru legitima apărare, îl va arunca. Dacă era oprită pentru orice motiv, cel mai probabil de agenții de paza ai hotelului, Odette putea spune vizitează un prieten – unul verificat, desigur, care nu mai era cazat acolo. Odette putea spune că a bătut la o ușa greșită și că Harponierul a atacat-o. Cu ajutorul ei – folosind informațiile primite de la Orlov și de la american – poliția putea face legătura între omul mort și atacul terorist.

Totuși, era de preferat să nu fie nevoie să dea nimănui nici o explicație. Având surpriza de partea ei, Odette putea să-l ia pe Harponier relativ pe nepregătite.

Odette merse ușor, în vârful picioarelor, pana în fața ușii apartamentului. Podeaua din lemn masiv scârțâia tare sub picioarele ei. Ciudat, se gândi Odette. Nu mai fusese niciodată nevoie până acum să păstreze liniștea. Până atunci, nu mai stătuse nimeni altcineva în patul ei în afară de ea. Nu că i-ar fi părut rău. Viktor fusese tot ce-și dorese.

Odette deschise ușa. Înainte să plece, se uita la americanul care dormea.

Femeia se simțea vinovată că-l mințea pe generalul Orlov. Deși profesia ei era bazată pe subterfugii și minciuni, nu-l mințise niciodată pe Orlov. Din fericire, aceasta era o situație profitabilă

pentru ea. Dacă reușea să-l elimine pe Harponier, Orlov avea să se supere pe ea, dar nu foarte tare. Și dacă rata, nu avea să mai fie prin preajma să-l audă plângându-se.

Odette păși pe coridor și încuie ușa ușor în urma ei. Dacă avea să rateze această misiune, probabil că avea să afle exact ceea ce i se întâmplase lui Viktor, chiar de la el.

Zâmbi. Și asta era o situație profitabilă pentru ea.

Washington, D.C.
Mărți, 2.08 a.m.

Un agent din cadrul Serviciului Secret deschise ferm ușa Biroului Oval și îl lăasă pe Paul Hood să intre. Ușa albă, impunătoare se închise cu un zgomot înfundat. Sunetul îi păru foarte zgomotos lui Hood, în timp ce se îndrepta spre biroul președintelui, pășind pe covor. Tot așa de zgomotoasă i se părea și bătaia propriei inimi. Nu avea nici o cale de a ști cu siguranță dacă Fenwick era un escroc sau lucra ca parte a unei echipe. Altfel spus, a-i convinge pe ceilalți asupra unei posibile implicații într-o conspirație internațională, de orice fel, avea să se dovedească o sarcină extrem de dificilă.

Atmosfera din birou era ostilă Hood putea să simtă asta chiar înainte să vadă chipul vicepreședintelui, al lui Fenwick și al lui Gabie. Nici unul dintre ei nu-l privi, iar expresia feței președintelui era una severă. Mike Rodgers îi povestise odată ca atunci când intrase în armată, avusese un comandant care avea întipărită pe față o singură expresie, de dezaprobare. Se uita de parcă voia să taie niște capete și să joace fotbal cu ele.

Așa arata fața președintelui.

Hood parcurse în liniște drumul dintre fotolii și biroul președintelui. Monumentul lui Washington era vizibil de la fereastra din spatele președintelui. Tumul părea luminat din plin de lumina lunii, în noaptea neagră, liniștită. Vederea lui îi dădu lui Hood curajul de care avea nevoie.

— Îmi pare rău că intervin, domnule președinte, domnilor, începu Hood. Este o problemă care nu suferă amânare.

— Lucrurile nu suferă niciodată amânare în cazul tău, nu-i așa? întreba Fenwick, apoi își privi din nou dosarul verde pe care-l ținea pe genunchi.

„O lovitură preventivă, gândi Hood. E bun, nenorocitul.” Hood se întoarse și îl privi pe directorul NSA. Bărbatul scund și firav avea ochii înfundați în orbite și părul des, ondulat și alb. Culoarea părului îi scotea și mai mult în evidența ochii întunecați.

— Echipa dumneavoastră are reputația de a se arunca orbește în crize aflate în plină desfășurare, domnule Hood. Coreea de Nord, valea Bekaa, sediul Națiunilor Unite. Sunteți ca un chibrit aprins, așteptând un butoi cu pulbere.

— Încă n-am aruncat nici unul în aer, replica Hood.

— Încă, fu de acord Fenwick. Își mută privirea asupra lui Lawrence. Domnule președinte, trebuie să terminăm de verificat datele pe care le avem, pentru a putea să luați decizia în legătură cu situația din Marea Caspică.

— Ce are Maurice Charles de-a face cu situația din Marea Caspică? întrebă Hood.

Se uită încă la Fenwick. Nu avea de gând să-l lase să se eschiveze.

— Charles? Teroristul? întrebă Fenwick.

— Exact, veni răspunsul lui Hood, fără a mai continua.

Voia să știe unde ducea acest fir.

Președintele privi spre Fenwick.

— Cunoștea NSA faptul că Charles este implicat în asta?

— Da, domnule președinte, știam, admise Fenwick. Ceea ce nu știm este rolul său în această situație. Încă încercam să aflăm.

— Pot să vă îndrept eu pe direcția dorită, domnule Fenwick, interveni Hood. Maurice Charles a fost în legătură cu NSA și înainte și după atacul asupra platformei petroliere iraniene.

— Asta e o tâmpenie! explodă Fenwick.

— Păreți sigur de ceea ce spuneți, zise Hood.

— Sunt! replica Fenwick. Nimeni din instituția mea nu are nimic de-a face cu acel om.

Hood se așteptase ca Fenwick să aibă această reacție 3R: retractare, respingere, reținere. Dar nici vicepreședintele, nici Gabie nu săriră în ajutorul lui. Poate pentru că știau că e adevărat?

Hood se întoarse către președinte.

— Domnule președinte, avem toate motivele să credem că Charles, Harponierul, a fost implicat în distrugerea acelei platforme petroliere.

— De unde aveți dovezile?

— Surse demne de încredere, replica Hood.

— Cine? întreba vicepreședintele Cotten.

Hood îl privi. Vicepreședintele era un om calm și rezonabil, iar el era pe cale să-și atragă furia sa.

— Generalul Serghei Orlov, comandantul Centrului de Comandă rus.

Gabie clatină din cap. Fenwick se holba.

— Rușii, rosti vicepreședintele disprețuitor. Poate că ei sunt cei care l-au trimis pe Cerkasov în zona pentru a distruge platforma petrolieră Trupul sau a fost găsit în apă, nu departe de locul cu pricina.

— Moscova are toate motivele să nu ne implicăm în regiune, începu Gabie. Dacă Azerbaidjanul este eliminat din Marea Caspica. Moscova se poate considera îndreptățită să dețină mai multe rezerve de petrol. Domnule președinte, vă sugerez să amânăm această parte a problemei până la momentul în care vom lua decizii cu privire la problema mai stringentă, a mobilizării iraniene.

— Am revăzut datele puse la dispoziție de Orlov și credem că sunt exacte, declară Hood.

— Aș vrea și eu să văd acele date, ceru Fenwick.

— Le veți vedea, promise Hood.

— Sper că nu ați pus la dispoziția generalului Orlov vreun cod secret care să îl ajute să asculte presupusele convorbiri ale NSA, nu-i așa?

Hood îl ignoră.

— Domnule președinte, Harponierul este expert în crearea și folosirea unor povești complexe, pentru acoperire. Dacă este implicat în această operațiune, trebuie să analizăm cu atenție probele pe care le avem. Trebuie, de asemenea, să informăm Teheranul că această acțiune nu are nimic în comun cu Baku.

— Nimic? sări Fenwick. Din câte știm, chiar ei l-ar fi putut angaja pe Harponier.

— Poate că aveți dreptate, admise Hood. Ceea ce vreau să spun este că nu avem nici o probă, cu excepția faptului că Harponierul este în regiune și a fost probabil implicat în atac.

— Probe de mână a doua, preciza Fenwick. Pe de altă parte, am petrecut o zi întreagă încercând să inițiez o discuție cu Teheranul despre un schimb de informații. Adevărul este că ei nu au încredere în noi, iar noi nu putem avea încredere în ei.

— Nu este așa adevărul! se răsti Hood. Făcu o pauză. Trebuia să aibă grijă cum își manifesta furia. Se simțea frustrat și era extrem de obosit. Dacă-și pierdea controlul, își pierdea și credibilitatea. Adevărul este. Reluă Hood cu voce calmă, că

dezinformarea trece cu regularitate dinspre NSA spre Comitetul de Supraveghere a Serviciilor de Informații și Biroul Oval.

— Domnule președinte, trebuie să continuăm, zise Fenwick calm. Iranul își deplasează unități navale în regiunea Marii Caspice. Acesta este un fapt de netăgăduit și trebuie discutat imediat.

— Sunt de acord, spuse vicepreședintele. Cotten îl privi pe Hood. În privirea vicepreședintelui se simțea un aer de superioritate îngăduitoare. Paul, dacă ai ceva de reproșat personalului NSA, ar trebui să îți prezinți probele în fața Comitetului de Supraveghere a Serviciilor de Informații din cadrul Senatului, nu aici. Ei se vor ocupa de problema asta.

— Când va fi prea târziu, replica Hood.

— Prea târziu pentru ce? întrebă președintele.

Hood se întoarse către președinte.

— Nu cunosc răspunsul la această întrebare, domnule, admise Hood. Dar cred că nu trebuie să vă grăbiți să luați o decizie acum asupra situației din Marea Caspică.

Fenwick clatină nemulțumit din cap.

— Există informații potrivit cărora chiar rușii își deplasează forțe aeriene și navale în regiune.

— Domnul Fenwick are un argument, aprecie președintele.

— Rușii pot avea, într-adevăr, planuri pentru petrolul din zona caspică, acceptă Hood. Acest fapt în sine nu poate contrazice informațiile furnizate de generalul Orlov.

— De cât timp ai nevoie Paul?

— Dați-mi douăsprezece ore, ceru Hood.

— Douăsprezece ore în care Iranul și Rusia își pot poziționa navele în zona petrolieră azera, remarcă Gabie.

Președintele își privi ceasul și rămase un moment pe gânduri.

— Îți acord cinci ore, hotărî el.

Nu era ceea ce își dorea Hood, dar era în mod cert tot ceea ce avea să primească. Își asumă riscul.

— Voi avea nevoie de un birou, preciza Hood.

Nu voia să mai piardă timp întorcându-se la Centrul de Comandă.

— Folosește Sala Cabinetului, spuse președintele. Cred că în acest fel vei fi gata pe la ora șapte. Vom veni atunci la tine.

— Mulțumesc, domnule.

Hood se întoarse și parași Biroul Oval, ignorându-i pe ceilalți

bărbați. Ostilitatea lor era mult mai mare acum decât în momentul în care intrase în birou. Hood era sigur că-și atinsese ținta. Dar nu cu suficientă putere. Ar fi fost prea mult să-i pretindă președintelui să accepte tot ceea ce spunea el. Chiar și după conversația lor precedentă, Lawrence încă se lupta cu ideea că Jack Fenwick putea fi un trădător. Dar, cel puțin, președintele nu respinsese ideea definitiv. Hood reușise să câștige ceva timp pentru ceea ce își propusese.

Hood se deplasa în aripa de vest, pe un hol liniștit, decorat cu un covor verde. Trecu pe lângă doi agenți ai Serviciului Secret, unul aflat la ieșirea din Biroul Oval, iar celălalt pe holul dintre intrarea în biroul secretarului de presă, situat în capătul de nord-vest și intrarea în Sala Cabinetului, amplasată în partea de nord-est a holului.

Hood intră în camera dreptunghiulară, în centrul căreia se afla o masă uriașă de conferințe. Dincolo de ea, în capătul de nord, se găseau un computer și un telefon. Hood merse în această zonă și se așeza.

Primul lucru pe care îl făcu fu să îl sune pe Herbert. Încerca să adune mai multe informații despre contactele Harponierului cu NSA: chiar având ora exactă și locația precisă a apelurilor, probabil că nu l-ar fi convins pe președinte că era vorba despre o conspirație.

Hood avea nevoie de probe. Iar în acest moment, nu știa cum să le obțină.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 10.20 a.m.

Pe vremea când era cosmonaut, generalul Orlov învățase să descifreze vocile oamenilor. Deseori, aceasta era singura posibilitate de a afla dacă era vreo problemă cu zborul. Controlorul de la sol îi spusese odată că totul era în regulă la stația spațială Salyut. Dar, de fapt, fragmente dintr-un micrometeorit și gazele refulate de motoarele navei corodaseră panourile solare. Acestea erau atât de serios compromise, încât stația urma să piardă resurse de putere, înainte ca o altă navă cosmică, trimisă de pe Pământ, s-o preia pentru a o duce acasă.

Prima aluzie despre defecțiune venise din vocea celui aflat la centrul de control de la sol. Ritmul vorbirii sale era diferit față de cel obișnuit. Orlov își dezvoltase deja abilitatea de a descifra vocile, de pe vremea când fusese pilot de încercare. Așa că insistase să i se spună care era problema cu Salyut. Lumea întreagă auzea discuția ceea ce puneau Kremlinul în dificultate. Iar Orlov fusese capabil să închidă sisteme ce nu erau vitale și să conserve puterea rămasă, în loc să aștepte ca oamenii de știință să descopere cum să realinieze panourile rămase funcționale și să le protejeze de coroziune.

Orlov avea încredere totală în Natalia Basov. Dar nu o credea întotdeauna, ceea ce nu era același lucru. Fusese ceva în tonul vocii ei care îl îngrijorase. Ca și când ea îi ascundea ceva; la fel ca și controlorul de la sol.

La câteva minute după convorbirea lor pe telefonul ei mobil, Orlov suna pe telefonul fix din apartamentul lui Odette. Îl lăsa să sune de mai multe ori, dar nu răspunse nimeni. Generalul spera că era o dovadă ca femeia îl luase pe american cu ea. Douăzeci de minute mai târziu, suna din nou. De această dată, răspunse un bărbat cu o voce șovăitoare, vorbind limba engleză. Orlov privi la afișajul telefonului pentru a se asigura că formase numărul corect. Așa era. Femeia plecase deci fără american.

— Generalul Serghei Orlov la telefon, se prezintă el. Domnul

Battat?

— Da, răspunse acesta, amețit.

— Domnule Battat, femeia care v-a salvat este subordonata mea, continua Orlov. A plecat pentru a încerca să-l captureze pe bărbatul ce v-a atacat pe plajă. Știți despre cine vorbesc?

— Desigur, știu, răspunse Battat.

— Nu are pe nimeni să o ajute și sunt îngrijorat pentru ea și pentru misiune, mai spuse Orlov. Vă simțiți destul de bine pentru a ieși în oraș?

Urmă o pauză. Orlov auzi mormăieli și gemete.

— M-am dat jos din pat. Îmi văd hainele atârând de ușă, spuse Battat. S-o luăm metodic. Unde s-a dus?

Orlov îi relata americanului că nu avea nici o idee despre planul lui Odette, ori dacă își făcuse vreunul. Adăugă ca echipa să încerca încă să intre în computerul hotelului pentru a afla ce camere erau ocupate de bărbați singuri. Battat îl rugă pe Orlov să îi cheme un taxi, fiindcă el nu prea cunoștea limba. Generalul fu de acord și îi mulțumi. Îi dădu lui Battat numărul său de telefon de la Centrul de Comandă și apoi închise.

Rămase nemișcat. Cu excepția zumzăitului slab al neonului de pe masa de lucru, în biroul său situat la subsol era o liniște mormântală. Nici chiar în spațiu nu era așa liniște. Existau întotdeauna scârțâituri produse de metalul ce se încălzea și se răcea, precum și izbituri ale obiectelor incorect fixate, ce loveau părți ale echipamentului. Erau apoi sunete scoase de agentul de răcire ce se deplasa prin conducte și de aerul ce ieșea din ventilatoare. Iar din când în când, era cineva care-i vorbea în căști, fie de pe Pământ, fie din interiorul navei.

Dar nu și aici. Se afla în locul cel mai izolat de pe pământ.

Până acum, probabil că Odette ajunsese la hotel și intrase înăuntru. Ar fi putut să-i telefoneze și să-i ordone să se întoarcă, dar nu credea că ea îl va asculta Iar dacă femeia avea intenția de a continua să acționeze astfel, nu voia să o zăpăcească Ea avea nevoie să știe că beneficia de sprijinul său. Orlov era furios că Odette nu îi executase ordinele și îl mințise. Furia îi era însă temperată de faptul că înțelegea motivația femeii. Soțul ei fusese, de asemenea un singuratic. Un singuratic care murise din cauza indiferenței unei persoane.

Cu toate acestea ea nu va sta în calea misiunii lui Orlov. Și această misiune nu însemna numai să-l captureze sau să-l ucidă

pe Harponier. Însemna și să se asigure că Odette nu va sfârși ca Viktor.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 10.31 a.m.***

Traficul era foarte intens, iar Odette avu nevoie de un timp dublu față de cel pe care-l estimase pentru a ajunge la hotelul Hyatt. Parcă pe o stradă alăturată, la mai puțin de o clădire distanța față de intrarea pentru angajații hotelului. Evitase să-și parcheze mașina în fața hotelului. Poate că lunetistul mai era încă ascuns pe undeva, pe afară; același care-l ucisese pe diplomatul american în fața spitalului. Ucigașul ar putea să țină sub observație hotelul pentru Harponier. Era posibil să-i fi văzut mașina la spital și ar putea să o recunoască acum.

Era o dimineață însorită, iar Odette savura scurtă plimbare până în fața hotelului. Aerul era mai proaspăt și părea să-i umple plămânii mai mult ca de obicei. Se întreba dacă Viktor simțise același lucru atunci când era în Cecenia. Dacă momente banale păreau mai frumoase atunci când exista riscul real de a pierde totul.

Odette mai folosise de două ori intrarea din spate a hotelului. Prima dată se întâmplase atunci când ajutase un bucătar care luase foc de la o tigaie. A doua oară fusese pentru a calma un client nemulțumit de costul cinei. Cunoștea bine drumul către intrarea din spate. Din păcate, niciodată nu se gândise că avea să-l găsească aici pe Harponier.

Odette presupunea că Harponierul folosea intrarea principală atunci când venea și plecă din hotel. Utilizarea intrării de aprovizionare sau a unei ferestre de la primul etaj pentru a se strecura în hotel ar fi putut atrage atenția asupra lui. Teroriștii abili se ascund la vedere.

Iar luptătorii antitero abili îi pândesc, în loc să dea năvală în bârlogul lor, se gândi ea.

Dar Odette nu avea nici o idee despre momentul în care Harponierul urma să plece. Putea fi la miezul nopții. În prima parte a după-amiezii sau chiar peste trei zile. Nu putea aștepta atât. De asemenea nu știa dacă va fi sau nu deghizat. Și. Din

câte știa ea el ar fi putut să angajeze o prostituată pentru a se da drept fiica, soția sau chiar mama sa. Erau în Baku și prostituate mai în vârstă și, de asemenea, unele foarte tinere. Odette le arestase pe unele dintre ele.

Existau foarte multe posibilități, toate acestea cerând imperativ ca Odette să ajungă la Harponier înainte ca el să plece. Întrebarea era cum să-l găsească. Habar nu avea care era numele lui sau ce nume ar fi putut folosi.

„Cu excepția celui de Harponier”, își spuse ea. Se amuza la acest gând. Poate ar fi trebuit să alerge pe holuri strigând acest nume. Apoi să observe ce uși nu se deschid. Cel care nu ar fi avut nevoie să afle care era subiectul agitației trebuia să fie Harponierul.

Odette ocoli clădirea și se îndrepta direct spre intrarea în hotel. Exact pe colț era un chioșc de ziare. O ediție specială a unui ziar anunța deja întărirea prezenței iraniene în Marea Caspică. Erau publicate fotografiile rezultate din cercetarea aeriană a navelor iraniene aflate în mare. Baku fusese întotdeauna relativ ocrotit de acțiunile militare. Era ceva nou pentru capitala azeră. Asta putea fi explicația pentru aglomerarea subită a traficului.

Majoritatea populației locuia în suburbii. Mulți oameni veniseră probabil la serviciu, auziseră știrile, iar acum părăseau orașul, în eventualitatea unui atac.

Sub copertina de la intrare, vopsită în auriu și verde, era doar un ușier, îmbrăcat în verde și cu o pălărie asortată. Nu se vedeau autocare pentru turiști, ceea ce nu era însă de mirare. Acestea plecau de obicei pe la ora nouă dimineața. Turiștii care intraseră în țara ca parte a unui grup nu puteau opta probabil pentru o plecare în cursul dimineții și își vedeau cu siguranță de planurile lor. Oricum, predarea camerelor se făcea pe la prânz. Cei care doreau să plece dădeau probabil telefoane, în încercarea de a rezervă bilete de avion, de tren sau mașini...

„Exact, se gândi ea. Telefonul.”

Orlov spusese că Harponierul efectuase un apel folosind un telefon securizat. Asta însemna că, probabil, nu folosisese telefonul hotelului. Trebuia deci să caute o cameră ocupată de un bărbat neînsoțit, a cărui factura nu includea costuri pentru apeluri telefonice.

Odette intra în hotel. Traversă holul, întorcându-și privirea

dinspre biroul de recepție. Nu voia să riște să fie văzută de manager sau de un alt funcționar care ar fi putut s-o recunoască. Primul lucru pe care-l făcu fu să o ia la dreapta, pe coridorul ce ducea în zona administrativă. Încăperea simplă și lungă era situată în partea din spate a hotelului. La intrare se afla un birou, la care era așezată o supraveghetoare. În spatele ei era un șir de cărucioare folosite la curățenie, iar în dreaptă un panou cu cheile tuturor camerelor. Ultimul rând al panoului era destinat cheilor universale, ce deschideau toate camerele. Acestea erau date personalului administrativ în fiecare dimineață. Mai rămăseseră două astfel de chei.

Odette o întreba pe funcționara în vârstă dacă i-ar mai putea da niște șampon.

Funcționara se ridică și merse la unul dintre cărucioare, zâmbind politicos. Când femeia se întoarse; Odette lua una din cheile universale de pe perete. Funcționara reveni cu trei sticlule de șampon și o întreba dacă mai dorește și altceva. Odette mulțumi și răspunse că nu, se înapoie în hol și merse către cabinele telefonice, aliniate într-o nișă din spate.

În timp ce se deplasa, telefonul său mobil începu să sune.

Se strecură într-una dintre cabinele telefonice, închise ușa și apoi răspunse.

Era Orlov, care îi spuse că echipa sa intrase în rețeaua de calculatoare a hotelului și că existau cinci posibilități. Odette îi notă numele și numerele camerelor.

— E posibil să putem elimina unele dintre ele, adăuga Orlov. Dacă cineva ar vrea să părăsească țara repede și-ar alege o naționalitate pe care azerii nu o acceptă prin preajmă.

— Iraniană, încercă Odette.

— Nu, replică Orlov. Iranienii pot fi reținuți. Rusă e mai probabil. Și sunt doi ruși în hotel.

Odette îi spuse că mai poate și ea elimina din posibilități, prin verificarea listelor de apeluri realizate din cameră.

— Bună idee, admise Orlov. Așteaptă să verificăm. Odette, mai este ceva.

Odette simți un gol în stomac. Vocea generalului suna ciudat.

— Am vorbit cu domnul Battat acum câteva minute.

Odette se simți de parcă ar fi alergat printr-un desiș de copaci cu ramuri joase. Avântul îi dispăruse, iar tâmpilele începură să-i zvâcnească puternic. Nu se gândea că greșise lăsând un bolnav

singur în casă, ci că nu executase un ordin și nu găsea nimic de spus în apărarea ei.

— Americanul e în drum spre hotel, continua generalul Orlov, calm. I-am spus să te caute în hol. Trebuie să-l aștepți să sosească, înainte de a încerca să pui mâna pe omul tău. Ai înțeles, Odette?

— Da, domnule, răspunse ea.

— Bine, încuviință Orlov.

Femeia aștepta pe fir în timp ce oamenii lui Orlov verificau înregistrările. Palmele îi erau umede. Iar asta se întâmpla mai mult din cauză că fusese prinsă și mai puțin din cauza nervozității. Era o femeie cinstită de felul său, iar încrederea pe care i-o acorda Orlov era importantă pentru ea. Spera ca el înțelese de ce mințise. Nu fusese numai pentru a-l proteja pe Battat, ci pentru a se putea concentra asupra misiunii și nu asupra unui om bolnav.

Potrivit înregistrărilor hotelului, doi dintre cei cinci bărbați care locuiau acolo nu dăduseră nici un telefon din cameră. Unul dintre ei, Ivan Ganiev, era rus. Orlov și spuse că verificau și datele din computerul biroului administrativ. Potrivit ultimului raport, întocmit cu o zi înainte, în camera lui Ganiev, numărul 310, nu se făcuse curățenie în cele trei zile de când el locuia acolo.

Între timp, Orlov merse la computerul său și ceru o verificare a acestui nume. Aceasta sosi imediat.

— Ganiev este consultant pe probleme de telecomunicație și locuiește la Moscova. Acum verificăm adresa pentru a vedea dacă este reală. Nu pare să lucreze pentru vreo companie, mai preciza Orlov.

— Deci nu exista nici un dosar personal pe care să-l putem verifica în ceea ce privește educația sau antecedentele, trase ea concluzia.

— Exact, admise Orlov. Este înregistrat la Biroul Central pentru Licențe în Tehnologie, dar tot ceea ce trebuie să faci pentru a obține o licență aici este să dai mită. Ganiev nu are rude la Moscova, nu pare să aparțină nici unei organizații și își primește corespondența la o casuță poștală.

„Începe să se lege, se gândi Odette. Fără corespondența în cutia poștala, fără ziare strânse grămadă pe verandă. Nici unul dintre vecini n-ar fi sigur dacă e acasă sau nu.”

— Așteaptă, avem adresa, reveni Orlov. El este... trebuie să

fie, adaugă el, după un moment de liniște.

— De ce spunei asta?

— Locuința lui Ganiev este chiar în apropierea stației de metrou Kievskaja, răspunse Orlov.

— Ceea ce înseamnă...

— Este locul unde l-am pierdut pe Harponier de cel puțin două ori, replica Orlov.

Tocmai atunci, Battat își făcu apariția în hol. Arata ca Viktor după zece reprize de box în campionatul militar. Se clătina. Battat o zări pe Odette și porni către ea.

— Pare să fie omul nostru. Procedăm cum am stabilit? Întreba Odette.

Aceasta era cea mai dificilă parte a muncii de informații. Luarea unei decizii de importanță vitală, pe baza unei estimări calificate. Dacă generalul Orlov greșea, un nevinovat urma să moară. Nu primul și, cu siguranța, nici ultimul. Securitatea națională nu se dovedea întotdeauna fără greșală. Dar dacă nu se înșela, atunci sute de vieți puteau fi cruțate. Există apoi opțiunea de a încerca să-l captureze pe Harponier și de a-l preda autorităților azere.

Chiar dacă era realizabil, această posibilitate dădea naștere altor două probleme. În primul rând, azerii ar fi aflat cine era cu adevărat Odette. Apoi, ceea ce era mai grav, exista posibilitatea ca ei să nu dorească să-l mai extrădeze. Ținta lui fusese o platformă petrolieră iraniană. Și clădiri rusești. Și ambasade americane. Azerii ar fi putut să facă o înțelegere cu el. Aceea de a-l elibera, pentru a putea coopera ulterior, în acțiuni clandestine, coordonate de ei. Un risc pe care Moscova nu și-l putea asuma.

— Îl aștepți pe american să sosească? Întreba Orlov.

— A ajuns deja. Doriți să vorbiți cu el?

— Nu e cazul, răspunse Orlov. Probabil Harponierul călătorește cu echipament high-tech pentru a da credibilitate acoperirii sale. Vreau să pui mâna pe ceea ce se poate din acest echipament și pe toți banii pe care-i are. Trage sertarele și golește bagajele. Fă să arate ca un jaf. Și găsește o cale de scăpare înainte de a intra acolo.

— De acord, încuviința ea.

Nu era nimic protector în tonul lui Orlov. Dădea doar instrucțiuni și verifică apoi cu voce tare o listă de priorități. Se

asigura că și el și Odette înțeleseseră ce trebuia făcut, înainte de a pune capăt convorbirii.

Orlov păstră din nou un moment de tăcere. Odette și-l imaginează reverificând datele din computer, căutând informații suplimentare care să arate ca asta le era prada. Sau un motiv pentru a dovedi că nu este.

— O să am grijă să procur bilete de avion pentru ieșirea din țară, în cazul în care vei avea nevoie la sfârșitul acțiunii, mai adăugă Orlov. Așteptă un moment, apoi decise că Odette știa tot ceea ce trebuia. Mergeți și puneți mâna pe el, încheie el.

Odette confirmă înțelegerea ordinului și închise.

Washington, D.C.
Mărți, 2.32 a.m.

Hood intră și închise ușa Sălii Cabinetului. În colțul opus, pe o măsuța, era un filtru de cafea. Primul lucru pe care îl făcu fu să-și prepare o porție de cafea fierbinte. Se simți vinovat să facă acest lucru în toiul unei crize, însa avea nevoie disperată de efectul cofeinei. Deși mintea îi lucra, corpul și ochii îi erau obosiți. Chiar și mirosul cafelei îl ajută, atunci când aceasta începu să fiarbă. Privind aburul, se gândi la întâlnirea ce tocmai luase sfârșit. Calea cea mai rapidă de a dezamorsa criza în acest moment era să-l distrugă pe Fenwick și conspirația pe care acesta o pusese la cale. Spera să se poată întoarce acolo cu informații care să-i sperie pe Fenwick și pe Gabie.

— Trebuie să gândesc, își șopti el.

Era timpul să stabilească modul de a-i ataca cel mai bine, în cazul în care nu găsea nimic mai mult decât avea în acest moment.

Hood se întoarce de la filtrul de cafea. Se așeză la un capăt al mesei impunătoare din sală și ridica unul dintre telefoane. Îl sună pe Bob Herbert, pentru a verifica dacă șeful Informațiilor avea vești noi sau alte surse de la care să procure date despre Harponier și posibilele sale contacte cu NSA. Acesta nu avea însă nimic.

— Cu excepția cazului în care chiar lipsa informațiilor este o informație, adăuga Herbert.

Herbert își trezise deja mai mulți cunoscuți, care fie lucrau, fie erau familiarizați cu activitățile NSA. Apelarea lor în toiul nopții avea avantajul de a-i prinde cu garda jos. Dacă ar fi știut ceva și-ar fi dat probabil drumul la gură. Herbert îi întrebase dacă vreunul dintre ei auzise despre vreo inițiativa americană de cooperare informativă cu Iranul. Nimeni nu știa nimic.

— Ceea ce nu e surprinzător, admise Herbert. Ceva atât de important și de delicat ar fi coordonat exclusiv la nivelurile cele mai înalte ale executivului. Dar e, de asemenea, adevărat că,

dacă mai mult de o persoană are cunoștința despre o operațiune, atunci fiecare a auzit măcar despre o parte din ea Nu e cazul aici.

— Poate că la NSA o singură persoană are cunoștință despre operațiune, opina Hood.

— Nu e exclus, admise Herbert.

Adaugă apoi că era încă în așteptarea unor informații din surse HUMINT, de la Teheran. Era posibil ca cei de acolo să știe ceva.

— Singurele informații credibile pe care le avem sunt de la oamenii lui Mike, de la Pentagon, spuse Herbert Cei de la informațiile militare au descoperit indici ai mobilizării forțelor ruse în regiunea Mării Caspice. Stephen Viens, de la NRO, a confirmat acest lucru. Crucișătorul *Amiral Lobov*, din clasa Slava se îndreaptă deja spre sud, se pare, urmând să facă joncțiunea cu distrugătorul *Amiral Cebanenko*, din clasa Udaloy II, escortat de mai multe corvete și de nave purtătoare de rachete. Mike estimează că, în câteva ore, platformele petroliere rusești vor beneficia de protecție antiaeriană.

— Și toate astea au început de la Harponier – sau de la cel care l-a angajat pentru prima oară concluziona Hood.

— Eisenhower a fost primul care a folosit metafora în 1954, aminti Herbert. El a spus: „Dacă ai un rând de piese de domino aranjate și o lovești pe prima, cea din urmă se va răsturna foarte repede”. Vorbea despre Vietnam, dar e valabil și aici.

Herbert avea dreptate. Trebuia ținut cont de faptul că piesele de domino nu numai cădeau, ci le antrenau și pe următoarele, imediat. Și singura cale de a le opri din căderea lor era să mergi suficient de departe în rândul de piese și să elimini câteva dintre ele.

După ce închise, Hood își turna cafea, se așază pe unul dintre scaunele din piele și îl sună pe Serghei Orlov. Cafeaua neagră și proaspătă se dovedea salvatoare. În mijlocul haosului, chiar și un mic moment de respira conta enorm.

Generalul îi dădu lui Hood ultimele informații despre cazul Harponierului. Hood simți tensiunea din vocea generalului atunci când acesta îi prezentă, în linii mari, planul de acțiune. Și simți că împărtășește pe deplin îngrijorarea lui pentru agenta Odette, dar și nevoia disperată de a pune capăt carierei unui terorist notoriu. Hood îndeplinise misiuni de tipul celei în care era

implicată Odette, câștigase și pierduse pe acest front. Nu era ca într-un film sau un roman, în care eroul trebuie să câștige.

În timp ce vorbeau la telefon, ușa se deschise. Hood ridică privirea.

Era Jack Fenwick. Momentul de reflecție se sfârșise.

Directorul NSA intră în încăpere și închise ușa. Sala Cabinetului era o cameră spațioasă, dar deveni brusc mică și neîncăpătoare. Fenwick merse la filtrul de cafea și își turnă o ceașcă. Hood încheie convorbirea fără să lase impresia că se grăbește. Nu dorea ca Fenwick să-l audă, dar nici nu ar fi vrut să-i arate directorului NSA vreun semn de nervozitate.

Hood puse receptorul în furcă. Lua o gură de cafea și îl privi pe nou-venit. Ochii săi întunecați îl fixau deja.

— Sper că nu te superi, începu Fenwick, arătând spre cafea.

— De ce m-aș supăra? replica Hood.

— Nu știu, Paul, răspunse directorul NSA ridicând din umeri, oamenii pot simți nevoia să protejeze anumite lucruri. Apropo, bună cafea.

— Mulțumesc.

Fenwick se așează în grabă la un capăt al mesei, foarte aproape de Hood.

— Am luat o mică pauză, îi dezvălui el. Președintele îi așteaptă pe șefii statelor-majore și pe secretarul de stat, pentru a lua o decizie în legătură cu situația din Marea Caspică.

— Mulțumesc pentru informare.

— Cu plăcere, răspunse Fenwick. Pot să îți fac mai mult decât o informare, continuă el. Pot să-ți fac o predicție.

— Serios?

Fenwick încuviință încrezător.

— Președintele va răspunde cu mijloace militare. Dur. Trebuie.

Centrul de Comandă și NSA aveau deopotrivă acces la imaginile puse la dispoziție de NRO. Fenwick știa cu siguranța despre mișcările rușilor.

Hood se ridică pentru o porție nouă de cafea. În timp ce-și turnă, își aminti ceea ce gândise cu câteva minute în urmă.

Singura cale de a opri căderea pieselor de domino era să meargă suficient de departe în rând și să elimine unele dintre ele.

— Problema nu este ce va face președintele, ci cum va reacționa națiunea. Problema este ce ai tu de gând să faci?

întreba Fenwick.

— De aceea ai venit aici? Să mă trageți de limbă?

— Am venit aici să mă mai dezmoțesc, replică Fenwick. Dar dacă tot am ajuns în acest punct, sunt curios. Ce ai de gând să faci?

— În legătură cu ce? tatonă Hood, punându-și mai multă cafea.

Jocul începuse. Fiecare avea grijă la ceea ce spunea.

— În legătură cu criza în desfășurare, preciza Fenwick. Ce rol ai de gând să joci?

— Am de gând să-mi fac meseria, afirmă Hood.

Nu decisese încă dacă era interogată sau amenințată. Nu că i-ar fi păsat.

— Și cum vezi tu acest lucru? vru să știe Fenwick.

— Fișa postului meu include „managementul crizelor”, răspunse Hood, apoi îl privi pe Fenwick. Dar în acest moment, cred că e mai mult decât atât. Cred că încerc să descopăr adevărul din spatele crizei, pentru a prezenta faptele președintelui.

— Care adevăr? întreba Fenwick. Deși expresia feței nu i se schimbă, vocea sa avea o nuanță de superioritate îngăduitoare. Este evident că nu ești de acord cu ceea ce afirmam eu și domnul vicepreședinte.

— Într-adevăr, nu sunt, admise Hood.

Trebuia să dea dovadă de precauție. Spusele lui erau parțial adevărul, parțial un bluf. Dacă se înșela totul nu avea să fie decât urletul unui lup la luna Fenwick nu s-ar fi simțit deloc amenințat de vorbele lui și urma să le folosească pentru a-i submina credibilitatea în fața președintelui.

Dar asta se întâmpla doar dacă se înșela.

— Tocmai am fost informat că Harponierul a fost capturat în hotelul Hyatt din Baku, preciza Hood.

Trebuia să prezinte acest fapt ca fiind deja realizat, pentru a nu-i da posibilitatea lui Fenwick să-l alerteze pe terorist.

— Și e sigur Harponierul? insistă Fenwick.

Directorul luă o înghițitură de cafea și o ținu în gură. Hood lăsa liniștea să se aștearnă După un timp, Fenwick înghiți.

— Foarte bine, aprecie Fenwick, fără prea mult entuziasm. Un terorist mai puțin, pentru americanii care-și făceau griji. Cum ai pus mâna pe el? Interpol, CIA, FBI – toți încearcă de mai bine de

douăzeci de ani.

— Noi îl urmăream de mai multe zile, explica Hood. Îl supravegheam și îi ascultam convorbirile telefonice.

— Ce înseamnă noi?

— Un grup din care fac parte Centrul de Comandă, CIA și resurse externe, afirmă Hood. L-am creat în momentul în care am aflat că Harponierul este în regiune. Am reușit să-l ademenim folosind un agent CIA ca momeală.

Hood se simțea protejat dezvăluind rolul CIA, de vreme ce era posibil ca tocmai Fenwick să fi dat informația despre Banat Harponierului.

Fenwick continua să-l privească.

— Deci l-ați prins pe Harponier, reluă el. Ce legătura are asta cu adevărul despre ceea ce se întâmplă? Știi ceva despre care eu nu am cunoștință?

— Harponierul pare să fie implicat în ceea ce s-a petrecut în zona Caspică, răspunse Hood.

— Acest lucru nu mă surprinde, zise Fenwick. Harponierul ar putea lucra pentru oricine.

— Chiar și pentru noi, replica Hood.

Fenwick tresări la auzul acestor cuvinte. Destul de puțin, dar suficient ca Hood să își dea seama.

— Sunt obosit și nu am timp de ghicitori, se plânse directorul NSA. La ce te referi?

— Îl interogam chiar acum, forța Hood. Pare dispus să ne spună cine l-a angajat, în schimbul prescrierii unora dintre faptele sale.

— E firesc să fie dispus, aprecie ironic Fenwick. Nenorocitul ar face probabil orice ca să-și salveze pielea.

— Ar putea face, aprecie Hood, dar de ce să mintă când doar adevărul îi poate salva viața?

— Pentru că e un escroc nenorocit, răspunse Fenwick furios.

Directorul NSA își arunca paharul de cafea în coșul de gunoi de sub filtrul de cafea și se ridică de la masă.

— Nu îți voi permite să îl consiliezi pe președinte, bazându-te pe mărturia unui terorist. Îți sugerez să pleci acasă. Treaba ta aici s-a terminat.

Înainte ca Hood să poată spune ceva, Fenwick părăsi Sala Cabinetului, trântind ușa încăperea păru să-și regăsească dimensiunea inițială.

Hood nu credea că Fenwick era interesat ca președintele să nu fie dezinformat sau că era obosit și dăduse frâu liber sentimentelor. În schimb își dăduse seama că ajunsese foarte aproape de a dezvălui o relație pe care Fenwick se străduise din răputeri să o ascundă o relație între un consilier de rang înalt și teroristul care-l ajutase să orchestreze un război.

Baku, Azerbaidjan
Mărti. 10.47 a.m.

La vârsta de șase ani, David Battat suferise foarte tare din cauza oreionului. Înghițea cu greu și la fiecare mișcare îl dureau abdomenul și coapsele. Ceea ce nu reprezenta chiar o problemă, pentru că David era prea slăbit să se miște.

Și acum se simțea prea slăbit ca să se miște și-l durea peste tot când făcea asta. Nu numai gâtul și abdomenul, dar și picioarele, brațele, umerii și pieptul. Indiferent ce-i injectase nemernicul de Harponier, îl făcuse să-și piardă puterile. Dar fusese și de ajutor, într-un fel. Suferința fizică îl ținuse treaz și în stare de alertă. Era ca o durere mocnită pe care o simțea în tot corpul. Energia care-i mai rămăsese venea din furia care se strânsese în el. Furia că Harponierul îl prinsese în cursă și îi slăbise puterile. Iar acum, furia că era direct responsabil de moartea lui Thomas și a lui Moore.

Auzul îi era afectat și trebuia să clipească pentru a vedea clar. Cu toate acestea, era foarte conștient de ceea ce era în junii lui.

Liftul strălucea ca un obiect din alamă și pe jos era întins un covor verde. Pe partea superioară a unui dintre pereți erau șiruri de beculețe aprinse, pe altul o trapă și o cameră video în spatele ei.

În lift nu erau decât Battat și Odette. Ajunși la etajul trei, coborâră. Odette îl luă de mână pe Battat, ca și când erau un cuplu în căutarea camerei lor. Verificară numărul camerelor afișat pe peretele din fața lor - cele de la 300 la 320 erau în partea din dreapta. Asta însemna că 310 era la jumătatea coridorului puternic luminat. Se îndreptară către această cameră.

— Ce facem? întrebă Battat.

— Mai întâi, verificăm casa scărilor, zise femeia. Vreau să mă asigur că celălalt ucigaș nu ține sub observație camera de acolo.

— Și după asta?

— Ce părere ai despre căsătorie? continuă ea.

— Am încercat o dată și nu mi-a plăcut, replică el.

— Atunci probabil că asta îți va plăcea și mai puțin, replică Odette. Am să-ți spun ce cred când vom ajunge la casa scărilor.

Se îndreptară către casa scărilor, care se găsea la capătul celălalt al coridorului. Pe măsură ce se apropiau de camera 310, Battat simți cum inima îi bale mai repede. De mânerul ușii atârna semnul „Nu deranjați”. Era ceva periculos cu locul ăsta Battat simți asta în timp ce treceau. Nu era o impresie fizică, ci una psihică. Battat nu ar fi mers atât de departe, încât să spună că se afla în prezența răului pur, dar, în mod cert, camera dădea impresia de vizuină a unui animal.

Odette îi eliberă mâna când ajunseră la casa scărilor. Scoase arma din toc și înșuruba amortizorul. Apoi făcu un pas înaintea lui Battat și se uită cu multă atenție pe geamul de deasupra ușii. Nu era nimeni acolo. Odette răsuci mânerul și păși înăuntru. Battat o urmă. Se întoarse către scările de beton și se sprijini cu o mâna de balustrada metalică. Se simțea bine că nu era nevoit să se miște. Odette puse călcâiul în ușă ca să nu se închidă și să-i încuie acolo. Se întoarse spre Battat.

— Sunt sigură că Harponierul își protejează foarte bine camera din interior. Și cum probabil că nu ne vom putea năpusti înăuntru, trebuie să încercăm să-l scoatem afară.

— De acord, admise Battat. Era obosit și confuz și trebuia să se chinuie să se concentreze. Ce sugerezi să facem?

— Noi doi vom avea o dispută ca între îndrăgostiți, propuse ea.

Acest lucru îi capta atenția.

— Despre ce? se interesă el.

— N-are importanța, atâta vreme cât subiectul disputei este numărul camerei noastre.

— Unul din noi va spune că este camera 312, iar celălalt va susține că este 310, preciza Battat.

— Exact, replica Odette. Apoi vom deschide ușa de la 310.

— Cum?

Odette căuta în buzunar.

— Cu asta, preciză ea și scoase cheia universală pe care o luase de la camerista. Dacă suntem norocoși, Harponierul nu va vrea decât să ne izgonească.

— Și dacă va veni altcineva, din alte camere, sau cheamă agenții de paza ai hotelului? insista Battat.

— Atunci ne vom certa mai repede, răspunse Odette dându-și

jacheta jos și acoperind mâna care ținea arma.

Femeia păru că devine nervoasă, un pic neliniștită. Battat nu avea motiv s-o învinuiască. Amândoi îl înfruntau pe Harponier și necunoscutul. Dacă n-ar fi fost apatia provocată de suferința fizică, ar fi simții o teamă mai puternică decât furia sa mocnită.

— Nu e nici o teorie, adaugă ea. Partea importantă a misiunii noastre este să distragem atenția Harponierului suficient de mult cât să-l lichidăm.

— Am înțeles, încuviință Battat. Ce am eu de făcut?

— Când deschid eu ușa, vreau să-l împingi cu putere înăuntru, zise ea. Asta ar trebui să-l ia prin surprindere, dându-mi ocazia să țintesc și să trag. Când am terminat, ne întoarcem la casa scărilor și plecăm.

— În regulă, încuviință Battat.

— Ești sigur că te simți în stare să faci asta? întreba Odette.

— Voi fi în stare să fac tot ceea ce-mi ceri, replica el.

Ea încuviință. Și-i zâmbi încurajator. Sau poate că încerca să se încurajeze singură.

Un moment mai târziu, înaintau pe hol.

Sankt Petersburg, Rusia
Marți, 11.02 a.m.

Josef Norivsky era omul de legătură dintre Centrul de Comandă rus și celelalte agenții de informații și de investigații, precum și Interpolul. Era un tânăr cu umeri lați, cu păr negru, tuns scurt, cu o față prelungă și palidă. El intră cu pași mari în biroul generalului Orlov, având întipărită pe chip o expresie, undeva între furie și neîncredere.

— Ceva nu e în regulă, zise el.

Norivsky nu dădea informații dacă nu era sigur de ele. În consecință, atunci când vorbea avea un fel de a face orice declarație să sune ca o sentință.

Ofițerul de legătură îi întinse lui Orlov un set de fotografii de mărime medie. Acesta se uita rapid la unsprezece instantanee alb-negru, de slabă calitate. Imaginile înfățișau cinci bărbați purtând măști de schi, escortând un al șaselea bărbat, nemascat, de-a lungul unui coridor făcut din pietre cenușii.

— Aceste instantanee au fost realizate de camerele video de la închisoarea de maximă securitate Lenkoran, din Azerbaidjan, explica Norivsky. Le-am primit în urmă cu două zile. Bărbatul care nu poartă masca este Serghei Cerkasov. SIS spera că îi putem ajuta să-i identifice pe ceilalți.

SIS era Serviciul de Informații de Stat al Azerbaidjanului. Membrii SIS mențineau încă relații strânse de cooperare cu servicii de informații ruse.

— De ce îmi aduci în atenție problema asta? întreba Orlov, după ce termină de văzut fotografiile.

— Armele pe care le au sunt IMI Uzi, începu Norivsky. Sunt, de fapt, pistoalele mitralieră pe care Iranul le-a cumpărat din Israel, înaintea revoluției islamice, ușor modificate. Acestea, în sine, nu reprezintă nimic. Dar priviți cum se mișcă acești bărbați.

Orlov se uită din nou la fotografii.

— Nu-mi dau seama.

Norivsky se aplecă peste birou și arata spre ce-a de a patra

fotografie.

— Bărbații cu măști de schi sunt aranjați într-o formație tip diamant, în jurul lui Cerkasov. Cel din fața acoperă obiectivul, adică evadatul, ultimul le asigură spatele, iar cei din stânga și din dreapta acoperă flancurile. Cel de-al cincilea om, singurul care apare în fotografiile unu și doi, este înaintea grupului, asigurând calea de retragere. Probabil cu un lansator de rachete, potrivit rapoartelor. Aceasta este procedura standard folosită de VEVAK, încheie Norivsky, după ce se ridică în picioare.

VEVAK însemna Vezarat-e Etella'at va Amniat-e Keshvar - Ministerul Informațiilor și Securității din Iran.

— De ce ar vrea Iranul să elibereze un terorist rus din Azerbaidjan? se întrebă Norivsky. Ofițerul de informații își răspunse singur la întrebare: Ca să se folosească de el? Este posibil. Dar o altă posibilitate ar fi ca ei să fi vrut să îi arunce corpul la locul atacului. Câte corpuri au fost găsite în portul Baku? Între patru și șase. În funcție de numărul de bucăți ce mai pot fi adunate laolaltă.

— Același număr cu cel al persoanelor care l-au ajutat să scape, conchise Orlov.

— Da, încuviința Norivsky.

— Ceea ce poate însemna că lucrează împreună, continua Orlov. Nimic mai mult.

— Cu excepția prezenței Harponierului, sublinie Norivsky. Știm că a mai lucrat pentru Iran în repetate rânduri. Mai știm că poate fi contactat, de obicei, prin intermediul unor asociați din Teheran. Ceea ce vreau să spun, domnule general, este: dacă Iranul a organizat atacul asupra propriei platforme petroliere, ca un motiv pentru a-și deplasa navele de luptă în zona?

— Aceasta nu ar explica implicarea Agenției Naționale de Securitate, afirmă Orlov.

— Dar prezența lui Cerkasov ar putea, insistă Norivsky. Gândiți-vă, domnule. Iranul amenința Azerbaidjanul. Statele Unite se implica în conflict. E obligatoriu, pentru că rezervele de petrol americane sunt amenințate. Dacă inamicul este doar Iranul, americanii nu vor fi implicați în operațiuni aeriene și navale. Și-au dorit să lovească din nou Teheranul de decenii, chiar din timpul crizei ostaticilor, din 1979. Dar imaginați-vă că Rusia este implicată în ecuație. La procesul său, Cerkasov a recunoscut că lucrează pentru Kremlin, reușind astfel să evite

pedeapsa cu moartea. Imaginați-vă acum că Azerbaidjanul sau Iranul se răzbună atacând platforme petroliere rusești în Marea Caspică. Credeți că americanii vor permite să izbucnească în regiune un război mondial?

— Nu cred că vor permite, răspuse Orlov. Se gândi un moment. Și poate că nici nu va fi cazul să-l permită.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Norivsky.

— Harponierul lucra cu NSA, aparent pentru a orchestra acest conflict, explica Orlov. Ce-ar fi dacă cineva din guvernul american a făcut o înțelegere cu Iranul înainte de declanșarea conflictului?

— Are NSA astfel de autoritate? vru să știe Norivsky.

— Nu cred, răspuse Orlov. Ar fi avut probabil nevoie de funcționari de rang mai înalt care să discute cu ei. Paul Hood și Centrul de Comandă ne-au informat că este posibil ca astfel de contacte să fi avut loc. Ce-ar fi dacă americanii ar fi promis să se retragă la un anumit punct? Să permită Iranului să dețină mai multe zone bogate în petrol, în schimbul accesului lor la acele zone?

— O normalizare a relațiilor? Sugera Norivsky.

— Posibil, admise Orlov. Forțele militare americane merg până aproape de declanșarea războiului, apoi se retrag, pentru un motiv anume. Dar ce motiv? Acesta trebuie să fi fost de asemenea stabilit.

Orlov nu cunoștea răspunsul, dar știa cine l-ar fi putut avea. Mulțumindu-i lui Norivsky, Orlov își sună translatorul și ceru să i se facă legătura cu Paul Hood.

Washington, D.C.
Mărți, 03.06 a.m.

După ce Fenwick părăsi Sala Cabinetului, Hood rămase singur la impunătoarea masă de conferințe. Încerca să-și dea seama ce i-ar fi putut spune președintelui pentru a-l convinge că sigur ceva nu era în regulă cu informațiile care îi erau furnizate. Avea să fie dificil fără vești noi. Hood se gândi că îl convinsese mai devreme de duplicitatea lui Fenwick. Dar în tensiunea generată de crizele aflate în desfășurare, conducătorii urmau adesea sfaturile prietenilor de încredere, dar mai ales ale celor pătimași. Fenwick era pătimaș, iar Cotten era un vechi aliat. Fără dovezi credibile, Hood nu va fi capabil să lupte împotriva acestei situații. Dar ceea ce îl tulburase în egală măsură, fusese ceva ce directorul NSA spusese înainte de a părăsi sala cabinetului: „Nu îți voi permite să îl consiliezi pe președinte”.

Deja nu mai era vorba numai de un conflict internațional, ci și de o luptă internă în Biroul Oval. Dar pentru ce, mai exact? Nu se mai punea numai problema de a avea acces la președintele.

Statelor Unite. Fenwick încercase să-l zăpăcească pe Lawrence, să-l tulbure, să-l inducă în eroare. De ce?

Hood dădu din cap și se ridica. Chiar dacă nu avea nimic de adăugat la ceea ce spusese anterior, el dorea să afle ce aveau de spus șefii de state-majore. Iar Fenwick nu-l putea împiedica, din Biroul Oval, să facă acest lucru. În timp ce părăsea Sala Cabinetului, îi suna telefonul. Era Orlov.

— Paul, avem câteva informații contradictorii, încep generalul rus.

— Vă ascult, spuse Hood.

Orlov îl puse la curent cu situația. Încheie spunând:

— Avem motive să credem că Harponierul împreună cu cetățeni iranieni au executat atacul asupra platformei petroliere iraniene. Credem că atacatorii pot fi aceiași care l-au eliberat din închisoare pe teroristul Serghei Cerkasov. Asta ar fi făcut să pară că Moscova este implicată.

— Silind astfel Statele Unite să sprijine Azerbaidjanul, pentru a contrabalansa situația, continua Hood. Știți cumva dacă Teheranul a autorizat atacul?

— Foarte posibil, admise Orlov. Iranienii aceia păreau să fie antrenați sau să lucreze la VEVAK.

— Pentru a accelera o criză ce le-ar permite să acționeze apoi pe cale militară, spuse Hood.

— Da, încuviință Orlov. Iar prezența lui Cerkasov, credem noi, a fost concepută pentru a da motiv Iranului să amenințe instalațiile noastre de petrol. Și să atragă Rusia în criză. Poate Cerkasov nu are nimic în comun cu acest atac.

— Are sens, fu de acord Hood.

— Paul, ai spus că membri ai guvernului vostru, din cadrul NSA, au contactat misiunea iraniană de la New York. Ca un membru al NSA a comunicat cu Harponierul, aflat la Baku. Ar putea agenția să fie implicată în toate astea?

— Nu știu, declară Hood.

— Poate că misiunea iraniană i-a pus în legătură cu Harponierul, sugera Orlov.

Era posibil, iar Hood se gândi un moment la acest aspect. De ce ar fi ajutat Fenwick Iranul să-și arunce în aer propria platforma petrolieră, apoi să ceară președintelui să atace această țară? Era oare un complot pentru a atrage Iranul într-un conflict? Pentru asta își protejase Fenwick locațiile, pentru a nu fi cunoscute de președinte? Dar Fenwick ar fi trebuit să știe de Cerkasov, își spuse Hood. Trebuia să știe că Rusia va fi, de asemenea, implicată. Iar asta nu explică încă de ce Fenwick făcuse tot posibilul pentru a avea o convorbire telefonică cu președintele chiar înainte de dîneul Organizației Națiunilor Unite. Asta fusese o mișcare concepută pentru a-l umili pe președinte. Pentru a știrbi încrederea în...

„Judecata președintelui”, îi veni brusc ideea.

Hood își urma șirul gândurilor. Nu era oare motivul care o îngrijora pe Megan Lawrence? Instabilitate mentală, aparentă ori reală, realizată printr-o schemă aleasă cu grijă, de inducere în eroare și creare de confuzii. Președintele manifestă o instabilitate profundă Statele Unite se aflau în pragul războiului, din pricina lui Fenwick. Lawrence încearcă să rezolve criză Ce se întâmplă în continuare? Îl subminează oare Fenwick în vreun fel? Făcându-l să se îndoiască de facultățile sale mintale...

„Sau face publică neîncrederea în facultățile sale mintale?” se întreba Hood.

Senatoarea Fox era deja îngrijorată în ceea ce-l privea pe președinte. Mala Chatterjee nu îl plăcea deloc. Secretarul general ar fi dat cu siguranță interviuri în care să declare că președintele comisese o gravă eroare în ceea ce privește Națiunile Unite. Ce s-ar întâmpla dacă Gabie sau Fenwick provocau o scurgere de informații despre tulburările de judecată ale președintelui în ultimele câteva săptămâni? Reporterii ar fi înghițit toată povestea Hood era sigur. Era ușor să manipulezi presa cu o astfel de poveste. Mai ales dacă venea dintr-o sursă de încredere precum Jack Fenwick.

Și nu numai Fenwick și Gabie erau implicați în povestea asta, Hood era acum sigur de asta.

Vicepreședintele era în aceeași situație, ca sprijin pentru Fenwick și Gabie în Biroul Oval. Cine ar fi putut trage cele mai mari foloase dacă președintele însuși și poate și electoratul ar fi fost convinși că nu era potrivit pentru a conduce națiunea pe timp de criza? Omul care i-ar fi succedat, desigur.

— Domnule general Orlov, avem vești de la oamenii noștri care sunt pe urmele Harponierului? întreba Hood.

— Sunt împreună la hotelul unde este cazat, preciza Orlov. Intră la el acum.

— Ca să-l elimine, nu să-l captureze.

— Nu dispunem de efectivele necesare pentru a-l captura afirmă Orlov. Adevărul este că poate nu avem nici efectivele pentru a finaliza misiunea așa cum ne-am propus-o. Este extrem de riscant. Paul.

— Înțeleg, confirma Hood. Domnule general, sunteți sigur că cei care au atacat platforma petrolieră erau iranieni?

— Până la momentul în care rămășițele lor sunt adunate și identificate, tot ceea ce pot să fac este o estimare bazată pe informațiile pe care la deținem.

— De acord, admise Hood. O să transmit președintelui această informație. Consilierii săi sunt pe cale să îl împingă către o decizie militară. Evident, trebuie să-l facem să amâne această decizie.

— Desigur, confirma Orlov. Și noi am trecut la mobilizare.

— Sunați-mă când aveți vești, îl rugă Hood. Și... mulțumesc, domnule general. Mulțumesc foarte mult.

Hood închise telefonul. Parași Sala Cabinetului și se îndrepta cu pași apăsați pe holul mochetat, spre Biroul Oval. Portretele pictate pe pânză ale lui Woodrow Wilson și ale Primei Doamne Edith Bolling Wilson îl priveau de pe perete. Ea condusesese efectiv țara în 1919, atunci când soțul ei suferise un accident vascular. Dar ea se îngrijise de sănătatea lui și în același timp de interesele majore ale țării. Și nu de propria promovare. „Am devenit oare mai corupți de atunci? Sau s-a șters cu totul granița dintre bine și rău? Justifică presupusele finaluri virtuozose mijloacele corupte prin care s-a ajuns la ele?”

Era o nebunie. Hood deținea informații, precum și un scenariu puternic, plauzibil. Îl văzuse pe Fenwick pândind atunci când îl anunțase că Harponierul fusese capturat. Dar nu deținea nici o probă. Iar fără probe, nu știa cum l-ar putea convinge pe președinte să acționeze cu precauție, fără a ține cont de ceea ce făcuse Iranul. Nici șefii de state-majore nu aveau să fie de prea mult ajutor. Militarii aveau o dorință impetuoasă de a găsi un motiv plauzibil pentru a contraataca Teheranul de mai bine de douăzeci de ani.

Depăși colțul și ajunse în fața Biroului Oval. Agentul din cadrul Serviciului Secret aflat în fața ușii, îl opri.

— Trebuie să-l văd pe președinte, îi explică Hood.

— Îmi pare rău domnule, trebuie să plecați, insistă tânărul.

Hood îi flutura ecusonul pe care-l purta la gât.

— Am acces de nivel albastru, exclamă el. Pot intra aici. Te rog. Bate doar ia ușă și spune-i președintelui că sunt aici.

— Domnule, acest lucru nu vă va ajuta să-l vedeți pe președinte, preciză agentul Serviciului Secret. Au mutat ședința jos.

— Unde? întrebă Hood, deși știa deja.

— În celula de criză.

Hood se întoarse și înjură. Fenwick avusese dreptate. Avea de gând să-l țină departe de președinte. Singura cale de a ajunge în acel loc era folosind ecusonul pentru nivelul de securitate superior, care era cel roșu. Toți cei care dețineau acest nivel de acces trebuiau să fie acolo. Ademeniți și controlați de Jack Fenwick.

Hood se întoarse spre Sala Cabinetului. Avea încă telefonul mobil în mână. Simțea că ar fi aruncat nenorocitul ăla de obiect. Nu putea să-l sune pe președinte. Apelurile către celula de criză

erau direcționate către un repartitor diferit de cel pentru restul Casei Albe. Nu deținea nici acces pentru a forma numărul de telefon direct, iar Fenwick aranjase cu siguranță ca toate apelurile din partea lui Hood să fie refuzate sau întârziate.

Hood era obișnuit cu provocările și întârzierile. Avusese însă întotdeauna intrarea neîngrădită la persoanele cu care dorise să discute și pe care voia să le convingă. Chiar și atunci când teroriștii puseseră mâna pe Consiliul de Securitate al ONU, se găsiseră căi de a rezolva acest aspect. Tot ce-i trebuise fusese să găsească soluția și oamenii cu care s-o pună în aplicare. Nu era însă obișnuit să fie complet obstrucționat, ca acum. Era extrem de frustrant.

Se opri și se uita la portretul lui Woodrow Wilson, apoi la cel al doamnei Wilson.

— La naiba! rosti el.

Își privi apoi telefonul. Poate că nu era atât de legat de mâini și de picioare pe cât crezuse.

Punându-se din nou în mișcare, se întoarse în Sala Cabinetului. Punea pariu că rămăsese o poartă pe care Jack Fenwick nu o închisese.

N-ar fi putut, nici dacă ar vrut.

Regina e întotdeauna mai tare ca valetul¹³.

¹³ Joc de cuvinte: în engleza, Jack – valet (la cărțile de joc), (n.tr.).

Baku, Azerbaidjan
Mărți, 11.09 a.m.

În timp ce străbătea holul, Odette era preocupată de două probleme.

Una din ele era că ar putea greși în a-l identifica pe bărbatul din camera 310. Ca acela ar putea să nu fie Harponierul. Cu informațiile de la Orlov își făcuse o idee despre cum arata Harponierul. Dar generalul mai adăugase și că Harponierul ar putea fi deghizat Avea în minte imaginea unui bărbat înalt cu nas acvilin și fața palidă, ochii plini de ură și degete lungi. Ar fi evitat să tragă dacă cineva nu așa de înalt solid, cu ochii de un albastru cald, cu degetele boante ar fi deschis ușa? Și astfel ar fi avut el posibilitatea să lovească primul?

Un bărbat nevinovat ar putea veni și să spună „bună”, își zise în sinea ei. Harponierul ar putea face asta pentru a o induce în eroare. Ea trebuia să lovească prima indiferent cine era acolo.

Cealaltă problemă era o chestiune de încredere. Se tot gândise la șovăiala pe care o simțise în vocea lui Orlov. Odette se întreba ce-l preocupa mai mult. Ca ea ar putea păți ceva sau că Harponierul ar putea scăpa? Probabil că amândouă. De aceea încerca să se mobilizeze; lipsa de încredere a generalului Orlov nu-i era de folos.

„Nu contează, își spuse. Concentrează-te pe ce este important și nimic mai mult.” Misiunea era tot ceea ce conta. Ținta se afla la doar câteva camere distanță.

Odette și David Battat căzură de acord că ea va fi cea care va începe cearta. Ea era cea care trebuia să deschidă ușa și să intre, să se preocupe de încadrarea în timp a acțiunii. Cuplul trecu pe lângă camera 314. Odette avea cheia în mâna stângă. În mâna dreaptă mai ținea încă arma, sub jachetă. Battat ținea cuțitul rabatabil la îndemâna. Părea să se concentreze mult mai bine acum decât la sosirea lui. Odette nici nu se miră.

Chiar și ea era mult mai concentrată.

Trecură de camera 312.

Odette se întoarse către Battat.

— De ce te oprești? întrebă ea.

Odette se asigură că vorbește suficient de tare pentru ca Harponierul s-o audă. Vorbea pe un ton normal, de conversație.

— Cum adică de ce mă opresc? replica el.

Odette mai înainta câțiva pași. Se opri în fața camerei 310. Inima îi bătea cu putere.

— Nu intrăm?

— Ba da, rosti el neliniștit.

— Asta nu e camera noastră, începu Odette.

— Ba sigur că este, continuă Battat.

— Ba nu, insistă Odette. Asta este camera noastră.

— Noi suntem cazați la 312, explica Battat încrezător.

Odette introduse cheia în încuietoarea ușii de la 310. Pentru Battat, acesta era semnalul să pătrundă în cameră. Se opri chiar în spatele ei. Umărul drept practic atingeau ușa.

Odette avea mâinile transpirate. Putea simți mirosul de alamă al cheii. Ezită. „Este ceea ce așteptai”, își spuse în gând.

O ocazie de a-și testa calitățile și de a-l face pe Viktor mândru de ea. Răsuci cheia spre dreapta și ușa se descuie.

— Ți-am spus că asta e camera noastră, zise ea către Battat.

Femeia înghiți cu greutate. Cuvintele i se opriră în gât și ea nu voia să-și arate frica. Harponierul putea simți asta în vocea ei.

Cu ușa întredeschisă, scoase cheia din încuietoare. O strecură în buzunar, folosind acest moment ca să asculte. Televizorul era închis, iar Harponierul nu era la duș. Odette spera cu jumătate de inimă că era ascuns, în baie. Dar nu auzi nimic. Deschise ușa mai mult.

Înăuntru era un hol scurt și îngust. Era întuneric bezna și nu se simțea nici o mișcare. Presupuseră că Harponierul s-ar putea ascunde în cameră, dar dacă nu era așa? Ar fi putut ieși pentru un mic dejun întârziat. Sau s-ar fi putut să fi părăsit deja Baku. Probabil că păstrează camera ca pe un loc sigur în caz că ar avea nevoie.

„Și dacă ne așteaptă pe noi?” își spuse ea Dar își răspunse la propria întrebare. „În acest caz va trebui să ne descurcăm.” Viktor obișnuia să spună că nimic nu e sigur.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întreba Battat.

Cuvintele o surprinseră Odette se uita la însoțitorul ei. Americanul o privea încruntat. Era evident îngrijorat. Își dădu

seama că a așteptat probabil prea mult până să intre.

— Nimic, zise ea Deschise ușa și mai mult întinzând mâna stânga. Caut întrerupătorul.

Odette împinse ușa până când se deschise pe jumătate. Se puteau vedea numerele roșii, fosforescente, ale ceasului deșteptător de pe noptieră. Se zărea o lumină albă neregulată, la mijlocul draperiilor. Strălucirea ei nu făcea decât ca restul camerei să pară și mai întunecat.

Arma lui Odette era încă ascunsă sub jacheta iar ea încă dincolo de ușa pe jumătate deschisă. Găsi întrerupătorul cu mâna stânga îl apăsă. Lumina de pe hol se aprinse, în același timp cu lămpile de pe noptiere. Zidurile și mobila luceau într-un galben-portocaliu palid.

Odette nici nu respira când păși în hol. Baia era pe partea dreaptă. Se întoarse și verifică. Erau parfumuri pe o etajeră, lângă chiuveta. Săpunul era desfăcut.

Se uită la pat. Nu dormise nimeni în el și totuși pernele fuseseră mișcate. Văzu un geamantan pe locul pentru bagaje, dar nu erau și pantofii Harponierului. Poate că era plecat.

— Ceva nu-i în regulă aici, aprecie Odette.

— Ce vrei să spui?

— Acela nu este bagajul nostru, replică ea.

Battat păși în spatele ei. Se uită împrejur.

— Deci am avut dreptate. Asta nu e camera noastră, spuse Banat.

— Atunci cum de a mers cheia? replică ea.

— Hai să coborâm și să aflăm, insista bărbatul.

El încă mai cercetă camera cu privirea.

— Poate că portarul a greșit și ne-a dat altă cheie, sugeră Odette.

Battat o înșfăcă deodată de umărul stâng. O împinse cu fermitate în baie, urmând-o.

Odette se întoarse și-i aruncă o privire furioasă. El puse un deget la buze și se apropie foarte mult de ea.

— Ce s-a întâmplat? șopti ea.

— Este acolo înăuntru, rosti Battat încet.

— Unde?

— În spatele patului, pe podea, preciză el. L-am văzut reflexia în tăblia lustruită a patului.

— Este înarmat? se interesa Odette.

— N-aș putea spune. Pun pariu că el este.

Odette își puse jacheta pe podea. Nu mai avea nici un motiv să ascundă arma. Battat era la câțiva pași în fața ei, lângă ușa. Abia în acel moment observă o oglindă mica și rotundă, cu braț extensibil, prinsă pe perete, în dreapta lui. Avea o idee.

— Ține asta, îi șopti lui Battat, întinzându-i arma. Apoi trecu pe lângă el, luă pe neașteptate oglinda de la locul ei și merse spre cameră. Târându-se, vâri cu grijă oglinda pe coridor. Îi potrivea unghiul astfel încât să poată vedea sub pat.

Nu era nimeni acolo.

— A dispărut, zise ea încet.

Odette întinse brațul oglinzii ca să vadă o mai mare parte din cameră. Îi modifica unghiul ușor, dintr-o parte în alta. Nu era nimeni în colțuri și nu se vedea nici o umflătură în spatele draperiilor.

— Cu siguranța nu este aici, conchise ea.

Battat se lipi de pământ și privi în oglinda. Odette se întreba dacă bărbatul văzuse într-adevăr ceva sau avea halucinații.

— Așteaptă o clipă insistă Battat. Mișcă oglinda ca să putem vedea tăblia patului.

Odette făcu ce i se spuse. Acolo se vedeau draperiile mișcându-se. Arătau de parcă adia un vânt ușor.

— Fereastra este deschisă preciza Odette.

Battat se ridica. Intră în camera cu grijă și căuta în jur cu privirea.

— La naiba!

— Ce este? întreba ea.

— Este o funie sub draperie, spuse îndreptându-se către ea Nemernicul a coborât...

Deodată se întoarse și se repezi spre baie.

— Culcat! strigă și o trase pe Odette cu putere la podea.

Se aruncă lângă ea, în apropierea căzii din fibră de sticlă. Trase rapid jacheta deasupra capetelor amândurora și se întinse lângă ea cu brațul peste spatele ei.

Un moment mai târziu, camera de hotel fu luminată de flăcări puternice, galbene-roșiatice. Se auzi un sunet șuierător și aerul deveni fierbinte. Flăcările se stinseră după o clipă, lăsând în urmă un miros dulce, înecăcios, amestecat cu duhoarea camerei și a covorului arzând. Detectorul de fum al camerei scotea un sunet ascutit.

Odette înlătură jacheta de pe ei și îngenunche.

— Ce s-a întâmplat? țipa ea.

— Era un DEI pe masa! strigă el.

— Un ce?

— Un DEI, repetă Battat și se ridică în picioare. Dispozitiv exploziv improvizat. Haide, trebuie să ieșim de aici!

Battat o ajută pe Odette să se ridice. Înșfăcă jacheta și amândoi ieșiră clătînându-se pe hol. Era evident că abia se mai putea ține pe picioare.

— Ce fel de dispozitiv exploziv improvizat? întreba Odette.

— În acest caz, napalm și benzen, pentru declanșarea exploziei. Arată ca un tub de spumă de râș și nu este descoperit de detectoarele cu raze X de la aeroport. Tot ceea ce trebuie să faci este să răsucești capacul pentru a seta timpul de explozie și bum! Alarma de incendiu începu să sune strident în urma lor. Dă-mi cheia universală, îi ceru el când ajunseră la camera 312.

Odette i-o dădu.

Battat deschise ușa. Fumul se răspândea deja dincolo de ușa care comunică cu camera 310. El trecu în grabă, îndreptându-se către fereastră. Draperiile grele erau trase. Se apropie cu greutate de marginea ferestrei, ținându-se retras suficient cât să poată vedea dincolo de ea și să nu poată fi văzut de dedesubtul ei. Odette se apropie în spatele lui. Battat trebuia să se sprijine de perete ca să nu cadă. Priviră afară, la parcare goală.

— Acolo, spuse Battat, arătând cu mâna.

Odette se apropie. Se uită afară.

— Îl vezi? continua Battat. În cămașă albă, jeanși, cu un rucsac negru în spate.

— Îl văd, replica Odette.

— Acela este bărbatul pe care l-am văzut în cameră, rosti el.

„Deci acela este Harponierul”, se gândi Odette. Monstrul își compusese o figură nevinovată în timp ce se îndepărta calm de hotel. Dar acest stil de mers nu-l făcea decât să pară și mai periculos. Puteau să moară oameni în incendiul provocat pentru a-și înlesni fuga. Dar nu-i pasa. Odette își dorea să-l poată nimeri de acolo de unde era ea.

— Probabil că va continua să meargă încet ca să nu trezească suspiciuni, îi spuse Battat. Îi înapoie arma. Gâfâia și cu greu se mai ținea pe picioare. Ai suficient timp să-l prinzi și să-l elimini.

— Și tu?

— Eu doar te-aș încetini, admise el.

Ea ezită. Cu o oră mai devreme, nu dorise ca el să participe la misiune. Acum se simțea de parcă îl părăsea.

— Pierzi timpul, continuă Battat. O împinse ușor către ușă. Pleacă. Ajung la casa scărilor și am să mă întorc la ambasadă. Am să văd cu ce pot fi de folos de acolo.

— În regulă, răspunse Odette și se întoarse grăbită către ușă.

— Va fi înarmat, striga Battat după ea. Nu ezita!

Confirmă făcându-i semn cu mâna în timp ce părăsea camera.

Holul era plin de fum. Cei câțiva oaspeți ai hotelului care fuseseră în camerele alăturate se îmbulzeau acum pe hol ca să afle despre ce este vorba. Personalul administrativ și serviciul de paza începuseră să sosească. Ei ajutau pe toată lumea să se îndrepte spre casa scărilor.

Odette spuse unuia dintre agenții de pază ca la camera 312 este un bărbat care are nevoie de ajutor. Apoi se grăbi să-și continue drumul.

În mai puțin de un minut era deja în stradă. Alergă către parcare aflată de partea cealaltă a clădirii.

Harponierul dispăruse.

Washington, D.C.
Mărți, 3.13 a.m.

Paul Hood se întoarse în Sala Cabinetului și închise ușa. Respira adânc. În cameră mirosea a cafea. Era mulțumit. Mirosul acoperea duhoarea trădării. Scoase agenda electronică de buzunar, caută un număr și se îndreptă spre telefon ca să-l formeze. Nu era un lucru plăcut. Era nevoit să facă asta. Era singura cale la care se gândea pentru a împiedica lovitura de stat care se contura în mod evident.

I se răspunse la telefon după al doilea apel.

— Alo? se auzi vocea de la capătul celălalt al firului.

— Megan, sunt Paul Hood.

— Paul, ce mai faci? Întreba Prima Doamnă. Am fost îngrijorata...

— Sunt în Sala Cabinetului, adăuga el. Megan, ascultă-mă. Fenwick este implicat cu certitudine într-o conspirație. Impresia mea este că el, Gabie și oricine altcineva mai este implicat în asta au încercat să-i distragă atenția președintelui.

— De ce ar vrea cineva să-l facă pe soțul meu să creadă că și-a pierdut mințile? replică ea.

— Pentru că au plănuit o confruntare între Iran și Rusia în Marea Caspică, îi explica Hood. Dacă îl pot convinge pe președinte sau pe cetățeni ca acesta nu este capabil gestioneze conflictul, președintele va fi nevoit să demisioneze. Și atunci, noul președinte, ori va declanșa războiul, ori, mai probabil, îi va pune capăt. Așa va câștiga puncte în ochii electoratului și în ochii Iranului. Și poate că atunci vom împărți resursele de petrol care până acum aparțineau Azerbaidjanului.

— Paul, este îngrozitor, spuse Megan. Vicepreședintele este și el implicat în asta?

— Este posibil, adăugă Paul.

— Și se așteaptă să reușească?

— Megan, sunt foarte aproape de a reuși, îi explică Paul. Situația din Marea Caspică devine din ce în ce mai complexă iar

ei au mutat ședința de planificare strategică din Biroul Oval în celula de criza Nu dețin permisiune de acces în acea zonă.

— Îl voi suna pe Michael pe linia directă și-i voi spune să te caute, îl informă Megan.

— Nu va fi suficient, insistă Paul. Vreau să faci altceva pentru mine.

Megan întreba despre ce este vorba, iar Paul îi explică.

— Așa voi face, încuviința ea când el sfârși. Dă-mi cinci minute.

Hood îi mulțumi și închise telefonul.

Ceea ce Hood îi propusese putea fi o tactică periculoasă atât pentru el, cât și pentru Prima Doamnă Și, chiar în cele mai bune condiții, nu avea să fie deloc plăcut. Dar era necesar.

Hood își roti privirea prin cameră.

Nu era ca atunci când își salvase fiica Atunci acționase din instinct. Trebuia să facă tot ce-i stătea în putință dacă voia ca ea să supraviețuiască Nu avea de ales.

Acum era o situație diferită.

Hood încercă să-și imagineze ce decizii se luaseră în acea cameră, de-a lungul secolelor. Decizii privind războiul, recesiunile, drepturile omului sau politica externă. Fiecare dintre acestea afectaseră cumva istoria, în mai mică sau mai mare măsură. Dar mai important decât asta, indiferent dacă aveau dreptate sau nu, fiecare dintre ei depusese un jurământ. Cineva trebuia să creadă că se luau deciziile potrivite. Fuseseră nevoiți să riște totul pentru idealurile lor, de la carieră și securitate națională până la milioane de vieți.

Hood era pe cale să facă asta. De fapt, era pe cale să le facă pe amândouă. În clasă în care tatăl lui Hood predă educație civică, era agățat un afiș cu un proverb care se potrivea foarte bine acestei situații: „Primele greșeli aparțin celor care le comit. Următoarele sunt ale celor care îngăduie să se întâmple”.

Părăsind Sala Cabinetului, Hood nu simțea greutatea deciziei pe care o luase. Nu simțea nici pericolul pe care-l reprezenta această decizie.

Nu simțea decât privilegiul de a fi capabil să-și slujească țara.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 11.15 a.m.***

Trecuse ceva vreme de când Maurice Charles fusese nevoit să se retragă în graba dintr-un adăpost. Îl enerva să plece dintr-un loc pe care și-l pregătise cu grijă. Dar ce-l enerva și mai tare era să fugă de ceva sau de cineva. Pentru moment nu mai conta nici măcar cum de îl găsisese cineva. După accent, intrușii erau unul rus și unul american. Probabil că Moscova și Washingtonul îi luaseră urmă fără ca el să-și dea seama. Probabil că îi scăpase ceva Sau poate că unul dintre asociații lui făcuse o greșeala.

Dar Charles nu credea că acel cuplu nimerise acolo dintr-o întâmplare. În primul rând, el luase ambele chei de la camera 310 atunci când se cazase. Recepția nu avea o a treia cheie pe care să o înmâneze altcuiva. Când îl trezise sunetul ușii care se deschidea își dăduse seama că e ceva în neregulă. În al doilea rând, Charles urmărise picioarele femeii, o ascultase vorbind în timp ce intra, în modul ei de a intra în cameră, tonul era șovăielnic. Dacă ar fi crezut cu adevărat că aceea era camera ei, ar fi intrat cu pași fermi și ar fi aprins lumina. Femeile sunt nerăbdătoare să dovedească diverse lucruri atunci când sunt sigure pe ele.

Totuși, deși era de nervos, Charles refuza să cedeze în fața furiei. Următorul pas era să-și acopere urmele ca să poată pleca. Asta însemna eliminarea cuplului care intrase în camera lui. Nu lua în considerare asasinii pe care-i folosise cu o noapte în urmă. Nu voia să se afle că are probleme. Nu ar fi fost bine nici pentru reputația lui și nici pentru afaceri.

Avea o imagine destul de bună despre picioarele și pantalonii celor doi. Ar trebui să fie suficient ca să-i identifice. Avea arma și cuțitul. Cei doi nu vor apuca dimineața.

Charles străbătu jumătate din parcare înainte să se întoarcă, în cazul în care cei doi s-ar fi uitat după el să-l detecteze, voia să fie văzut. Voia să-i determine să coboare scările în fugă pentru a-l împiedica pe el să scape. Asta i-ar fi făcut o pradă mai ușoară. I-

ar fi confirmat dacă au sau nu întăriri. Dacă ar fi sunat după ajutoare, mașini sau oameni ar fi sosit dintr-un moment într-altul în parcare. Dacă nu se întâmpla asta, i-ar fi putut ucide rapid, urmând să părăsească orașul folosind trenul, după planul stabilit.

După ce acordase cuplului șansa de a-l vedea, Charles se întoarse la hotel. Intră pe ușa laterală, care lăsa în urmă un șir de magazine. Se auzeau sirenele pompierilor ce se apropiau de hotel, dar nu și sirene de poliție. Nici o altă mașină nu grăbea către parcare. Ceea ce nu însemna că nu exista nici o problemă în ce-l privea. Dar sugera ca bărbatul și femeia acționaseră fără să aibă întăriri în apropiere. Ar fi trebuit să fie foarte simplu pentru el să se facă pierdut într-o mulțime care fugea din calea focului. În orice caz, mai întâi trebuia să termine ce avea de făcut cu intrușii.

Washington, D.C.
Mărți, 3.17 a.m.

În timpul administrației Harry Truman, Casa Albă fusese efectiv devastată și reconstruită din pricina stării șubrede a grinzilor din lemn și a pereților interiori, care datau de secole. Familia Truman se mutase de partea cealaltă a străzii, în Blair House, iar între anii 1948 și 1952 se turnaseră fundații noi și grinzile putrede de lemn fuseseră înlocuite cu altele din oțel. Se săpase și un subsol, care să ofere un spațiu mai mare de depozitare. De fapt, rolul acestuia era de a oferi spații de siguranță atât pentru președinte, cât și pentru familia și personalul său, în cazul unui atac. De-a lungul timpului, subsolul fusese lărgit, în secret, pentru a include birouri, comandamentul, facilități medicale, posturi de supraveghere și spații de recreere. În prezent, cuprinde patru niveluri care coboară la mai mult de 60 de metri.

Pentru toate cele patru niveluri ale subsolului, accesul este posibil doar folosind două lifturi; acestea sunt situate în aripa de est și în cea de vest. Liftul situat în aripa de vest se găsește la mică distanță de sufrageria personală a președintelui, pe un colț la jumătatea distanței dintre Biroul Oval și biroul președintelui. Cabina liftului e mică, lambrisată cu lemn și concepută pentru șase persoane. Accesul în lift se obține pe bază de amprenta digitală. În acest scop, în dreapta ușii se afla un mic monitor verde. Pentru ca spațiile de recreere ale Casei Albe sunt acolo, toți membrii familiei președintelui au acces la lift.

Hood se duse la biroul vicepreședintelui și aștepta la ușa. Pentru că vicepreședintele era la Casa Albă, puțin mai departe, pe hol, stătea un agent secret. Biroul vicepreședintelui era în apropierea biroului oficial pentru dineuri, unde structura originală a Casei Albe se întâlnește cu cea nouă, aripa de vest construită cu un secol în urmă.

Hood aștepta de mai puțin de un minut când își făcu apariția Megan Lawrence. Prima Doamnă era îmbrăcată cu o fustă până

la genunchi și o bluză roșie cu eșarfa albastră. Era foarte puțin machiată. Pielea ei albă făcea ca părul cărunț să pară mai închis la culoare.

Când trecu pe lângă el, agentul din cadrul Serviciului Secret o saluta. Megan îi răspunse cu un zâmbet și continua drumul. Îl îmbrățișa pe Hood cu căldura.

— Îți mulțumesc că ai venit, o întâmpina Hood.

Megan îl luă de braț și se îndreptară către lift. Asta îi dădea motiv să stea aproape de el și să vorbească în șoapta Agentul secret era în spatele lor.

— Cum ai de gând să rezolvi situația asta? îl întrebă ea.

— Va fi o luptă strânsă și obositoare, admise Hood. În Biroul Oval, președintele era foarte atent. Dacă soțul tău a avut îndoieli în ceea ce privește propriile abilități, atunci remediul perfect este ceea ce i-au dat Fenwick împreună cu ceilalți. O criză. Nici nu ar fi putut plănuși asta mai bine de atât. Se pare că președintele i-a acordat o mare încredere lui Fenwick. Avea nevoie s-o facă. Îl ajută să-și recapete încrederea în sine.

— Mă avertizaseși, remarcă Prima Doamnă. Iar ei au spus numai minciuni.

— Sunt sigur de asta, o asigură Hood. Problema este că nu am dovezi de necontestat.

— Atunci, ce te face să crezi că sunt numai minciuni? Insista Prima Doamnă.

— Când eram singuri în Camera Cabinetului, i-am întins lui Fenwick o capcană, preciza Hood. I-am spus că i-am capturat pe teroriștii care au pus la cale incidentul internațional. I-am mai dezvăluit că teroriștii erau pe cale de a ne spune pentru cine lucrează. Adică pentru Fenwick. Directorul NSA m-a avertizat că președintele nu va afla despre asta.

Ajunseră la lift. Megan puse degetul pe ecran, declanșând un bâzâit slab.

— Fenwick nu va recunoaște niciodată că te-a amenințat, preciză ea.

— Ba sigur că o va face, afirmă Hood. Pentru asta am nevoie să-l scoți pe președinte din întâlnire. Spune-i că vrei să vă vedeți pentru cinci minute. Dacă aș face-o eu, Fenwick m-ar mânca de viu. Dar vor fi reținuți în a te ataca pe tine. Asta l-ar întoarce pe președinte împotriva lor.

— În regulă, răspunse Megan.

Ușa se deschise, iar Hood împreună cu Prima Doamnă pășiră înăuntru. Apasă butonul SI - subnivelul 1. Ușa se închise și liftul se puse în mișcare.

— Este un paznic jos, spuse Megan. El va sună să ceară autorizarea pentru acces. Eu nu am drept de acces în sala celulei de criza.

— Știu, răspunse Hood. Să sperăm că va răspunde altcineva decât Fenwick sau Gabie.

— Cum procedez dacă rămân singură cu soțul meu? Numai noi doi? se interesa Megan. Odată ce am captat atenția președintelui, ce urmează?

— Povestește-i despre ceea ce ai observat în ultimele săptămâni, o sfătui Hood. Spune-i sincer care sunt motivele noastre de îngrijorare, ca Fenwick l-a manipulat. Câștiga timp pentru mine. Chiar dacă este vorba doar de două sau trei ore.

Am nevoie de asta pentru a obține dovezile cu care să opresc un război.

Liftul se opri și ușa se deschise. Dincolo de ea era un coridor puternic luminat. Pe pereții albi erau aranjate portretele ofițerilor americani și scenele celor mai faimoase bătălii de la Revoluție până în prezent. Sala celulei de criza era situată la capătul coridorului, în spatele a două uși duble negre.

Un tânăr blond, pușcaș marin, stătea la birou în dreapta liftului. Pe birou erau un computer, un telefon și o lampă. Pe o etajeră metalică în stânga lui erau câteva monitoare de supraveghere.

Paznicul se ridică în picioare și se uită când la Hood, când la Megan.

— Bună dimineața doamnă Lawrence, îi spuse el. V-ați trezit cam devreme ca să înotați, adăugă el zâmbind.

— Ba m-am trezit cam târziu, caporale Cain, îi întoarse ea zâmbetul. Acesta este invitatul meu, domnul Hood. Și nu voi înota.

— Așa m-am gândit și eu, adăugă ei. Își întoarse privirea către Hood. Bună dimineața domnule.

— Bună dimineața îi răspunse Hood.

— Caporale, vrei, te rog, să-l suni pe președinte? interveni Megan. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Între patru ochi.

— Desigur, încuviința acesta.

Cain se așează și ridică receptorul. Apăsă butonul

corespunzător liniei către sala celulei de criză.

Hood nu se ruga prea des, dar se surprinse rugându-se că altcineva decât unul dintre oamenii lui Fenwick să răspundă la telefon.

Un moment mai târziu, paznicul zise:

— Prima Doamnă este aici să-l vadă pe președinte.

Apoi tăcu. Hood și Megan stăteau nemișcați pe coridorul liniștit. Tot ce se auzea era bâzâitul monitoarelor de supraveghere.

Apoi, paznicul își ridică privirea.

— Nu, domnule, spuse el. Este însoțită de un domn, Hood.

Paznicul tăcu din nou. Asta nu era un semn bun. Doar unul dintre oamenii lui Fenwick ar fi putut pune o astfel de întrebare. După câteva secunde, paznicul spuse:

— Bine, domnule, după care, închise telefonul.

Se ridică și se adresa Primei Doamne:

— Îmi cer scuze, doamna. Mi s-a spus că această întâlnire nu poate fi întreruptă.

— Cine ți-a spus asta? Întreba ea.

— Domnul Gabie, doamnă.

— Domnul Gabie încearcă să-l împiedice pe domnul Hood să transmită președintelui un mesaj important, insistă Megan. Un mesaj ce ar putea preveni un război. Trebuie să-l văd pe soțul meu.

— Caporale, interveni Hood, ești militar. Nu trebuie să accepți ordine de la un civil. Te rog să suni din nou. Cere să vorbești cu un ofițer și repetă mesajul Primei Doamne.

— Dacă domnul Gabie îți creează probleme, îmi voi asuma responsabilitatea, îl asigura Megan.

Caporalul Cain ezita, dar numai pentru un moment. Ridică telefonul și apăsă din nou butonul către sala celulei de criză, rămânând în picioare.

— Domnul Gabie? Întrebă el. Aș dori să vorbesc cu domnul general Burg.

Generalul Otis Burg era președintele Comitetului Șefilor de State-majore.

— Nu, domnule, adăuga Cain după o scurtă pauză. Este o chestiune militară, o problemă de securitate.

Uima o altă pauză. Hood simți un gust acrișor în gât. Își dădu seama după un moment că era sânge. Își mușcase limba. Se

relaxa. După câteva momente, vocea și comportamentul lui Cain se schimbă. Luase poziția de drept și vorbea pe un ton formal. Discuta cu generalul Burg.

Cain repeta ce i se ceruse. După câteva clipe, caporalul închise telefonul. Se uita către Prima Doamnă.

— Președintele va veni să vă întâlnească pe amândoi, raportă el mândru.

Megan zâmbi și îi mulțumi.

Hood și Megan se grăbiră către sala celulei de criza.

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 11.22 a.m.***

Încă slăbit, David Battat își găsi drumul către casa scărilor.

Având în vedere ora matinală, nu erau mulți clienți care ieșeau din hotel. Cei pe lângă care Battat trecea îl întrebară dacă nu are nevoie de ajutor. Americanul le răspunse că inhalase ceva fum, dar că totul era în regulă. Ajutându-se de balustrada metalică, coborî încet pe treptele din beton. Când ajunse în hol, se sprijini de un perete, în apropierea cabinelor telefonice. Nu voia să se așeze. Era slăbit, tulburat și îi era teama că nu s-ar mai fi putut ridica. O persoană din cadrul personalului hotelului îl întreba cine era și în ce cameră era cazat. El îi răspunse că nu era oaspetele hotelului, ci își vizita un prieten. Tânăra îi spuse că pompierii doreau ca toată lumea să iasă afară Battat răspunse că va ieși imediat ce-și va recăpăta suflul.

Bărbatul privi în hol. Era plin de oameni, mai ales din personalul hotelului, laolaltă cu aproape cincizeci sau șaiszeci de oaspeți. Aceștia erau îngrijorați pentru bagajele lor și puneau întrebări legate de aspecte de securitate. Nu păreau prea doritori să plece. Nu era fum în hol, iar pompierii stabileau restricțiile de circulație în fața hotelului.

Battat se întreba dacă Odette reușise. Fusese mândru de ea, atunci când femeia părăsise hotelul. Dacă îi fusese frică, nu arătase acest lucru. El și-ar fi dorit să nu fie atât de slăbit. Nu-i plăcea ideea că ea trebuia să-l înfrunte singură pe Harponier.

În dreapta lui Battat, de-a lungul coridorului, era o ieșire din hotel. Parcare era în dreapta, iar ieșirea principală din hotel către stânga. Atât timp cât mașinile pompierilor erau în fața hotelului, simți că ar avea o ocazie mai bună de a prinde un taxi în parcare. Iar dacă nu reușea, dincolo de parcare era o stradă principală, pe care o zărise de la fereastra de la etaj. Acolo ar fi putut găsi un autobuz.

Împingându-se de lângă zid, Battat porni de-a lungul coridorului, târșându-și picioarele. Simți că avea din nou febră,

deși nu se simțea mai rău decât înainte. Corpul său lupta cu substanța ce-i fusese injectată. Probabil că aceasta era mai mult de natură virală decât chimică. Ar fi putut beneficia în cele din urmă de îngrijiri medicale și s-ar fi descotorosit de ea.

Vederea lui Battat era încă încețoșată, pe când trecea pe lângă cabinele telefonice. Dincolo de acestea erau mai multe magazine, ale căror vitrine se reflectau unele într-altele. Nu era nimeni înăuntru, nici clienți, nici angajați. Rafturile cu tricouri și suvenire, cu genți și jucării, toate păreau că se amestecă, pe măsură ce Battat se apropia. Încerca să clipească pentru a face imaginea clară, dar nu reuși. Boala și efortul îl extenuaseră mai mult decât își închipuise. Battat se gândi serios să se întoarcă înapoi în hol și să le ceară medicilor din echipele de pompieri să-l ducă la spital. Îi fusese teamă să se întoarcă acolo, că nu cumva să fie recunoscut de cineva și întrebat de cadavrul din camera sa. Dar începea să se îndoiască de faptul că ar putea ajunge singur de la hotel la ambasadă.

Deodată, cineva apăru în fața lui Battat. Americanul se opri și se uita cruciș. Era un bărbat care purta jeanși și o cămașă albă. Avea niște curele în jurul umerilor.

Un rucsac negru.

„Oh, Doamne!” exclamă în sinea lui, în timp ce bărbatul se apropia. Își dădu seama cine era. Și nu avea nici o îndoială că și bărbatul îl recunoscuse. Și că știa de ce se simțea atât de rău. La urma urmei, era probabil același bărbat care-i injectase toxina pe plajă.

Harponierul.

Asasinul tocmai intrase pe ușa laterală și se afla la aproximativ șase metri. Ținea în mână dreaptă ceva ce părea a fi un cuțit. Battat nu ar fi fost capabil să-i facă față. Trebuia să încerce să se întoarcă în hol.

Battat se întoarse, dar se mișca prea repede. Privirea i se întuneca și se lovi de vitrină unui magazin. Se depărta rapid, ajutându-se de umăr. Își reluă drumul, clătînându-se. Dacă ar fi putut ajunge înapoi în hol, chiar dacă acolo s-ar fi prăbușit, cineva putea ajunge la el înaintea Harponierului.

Battat ajunse în dreptul cabinelor telefonice. Își întinse brațul stâng și îl folosi pentru a se deplasa de-a lungul zidului. Împingere, pas, împingere, pas. Era la jumătatea șirului de cabine, când simți o bucată de pânză scrobită în jurul gâtului. O

mâneca. Un braț puternic îl trase înapoi, sugrumându-l.

— Ultima dată când ne-am întâlnit aveam nevoie de tine viu, șopti asasinul, brutal. Dar nu și de data asta. Asta dacă nu-mi spui cu cine lucrezi.

— Du-te dracului, gâfâi Battat.

Bărbatul simți un genunchi în spate. Dacă Harponierul intenționa să-l ucidă în timp ce stătea în picioare, urma să fie dezamăgit. Battat își dădu drumul din picioare și se prăbuși pe podea. Harponierul îi dădu drumul imediat și se roti pentru a se plasa în fața lui. Apoi se urcă peste el și-și înfipse un genunchi în pieptul lui. Battat simți o lovitură bruscă și înțepătoare într-o parte și expiră dureros. Una sau mai multe coaste îi fuseseră fracturate.

Harponierul apropie cuțitul de partea stânga a gâtului americanului și-i apăsă vârful ascuțit chiar sub ureche.

— Nu, șuieră Harponierul, privindu-l cu ura pe Battat. Tu o să te duci dracului.

Americanul era prea slăbit pentru a lupta. Era conștient că urma să fie tăiat de la o ureche până la cealaltă, apoi lăsat să se înece în propriul sânge. Dar nu putea să mai facă nimic. Nimic.

Battat simți o împunsătură în gât. O clipă mai târziu, auzi o pocnitură înfundată și sângele îl stropi pe ochi. Crezuse că va dura mai mult atunci când va avea gâtul străpuns. Dar nu simțea nici o durere după prima împunsătură. Nu simțea nici lama creștându-i pielea. Și putea încă să respire.

Un moment mai târziu, auzi o a doua pocnitură. Clipi din rășputeri pentru a scăpa de sângele din ochi. Privi cum Harponierul încremenise acolo, chircit peste pieptul său. Sângele țâșnea puternic dintr-o rană de la gâtul asasinului. Nu se citea nimic dramatic pe fața lui, nici un semn marcant, pe măsura monstruozității crimelor comise. Doar un moment pasager de surpriză și confuzie. Apoi, ochii criminalului se închiseră, cuțitul îi căzu din mână și se prăbuși pe podea, între Battat și cabinele telefonice.

Americanul rămăsese întins. Nu știa exact ce se întâmplase, până ce Odette nu apăru din spate. Își ținea pistolul cu amortizor în față și privea în jos, spre Battat.

— Te simți bine? îl întrebă.

El își ridică mâna și-și pipăi gâtul. Cu excepția unei ușoare sângerări pe partea stângă, totul părea în regulă.

— Cred că n-am nimic, zise el. Mulțumesc.

Battat reuși să se îndepărteze, răsucindu-se și târându-se, în timp ce Odette se aplecă și-l examinează pe Harponier. Femeia ținu pistolul ațintit asupra capului acestuia, în timp ce îi palpa încheietura pentru a-i simți pulsul. Apoi îi puse degetele sub nas. Încercând să-i simtă respirația. Mai trase însă două focuri, unul în gât și unul în piept. Fusta ei albă era deja îmbibată de sânge.

— Îmi pare bine că l-ai urmărit, spuse Battat.

Scoase o batistă din buzunar și o presă pe propria rana.

— Nu l-am urmărit, zise Odette, ridicându-se. L-am pierdut. Dar apoi m-am gândit că s-ar putea întoarce pentru a încerca să-și șteargă urmele. Și știam pe care din noi îl va recunoaște.

Tocmai atunci, o cameristă apărută în hol văzu corpul și țipă. Battat privi în spate. Camerista arăta spre ei și țipa după ajutor. Odette pași în jurul corpului pentru a-l ajuta pe Battat să se ridice.

— Trebuie să ieșim de aici, spuse ea grăbită. Hai, mașina mea nu e departe...

— Stai, ceru Battat. Se aplecă asupra cadavrului Harponierului și începu să desfacă bretelele rucsacului. Ajută-mă să-i scoatem asta. Poate găsim dovezi de care să ne folosim pentru a-i identifica partenerii.

— Tu vino-ți în fire, îi ceru Odette, în timp ce își scotea cuțitul. Mă ocup eu de asta.

Banat se ridică, folosindu-se de marginea unei cabine telefonice. În timp ce Odette elibera rucsacul. Apoi, sprijinindu-l pe bărbat de umărul său, Odette porni de-a lungul holului.

Ajunseseră aproape de ușa, când cineva strigă la ei, din spate.

— Stop! răcni bărbatul.

Battat și Odette se întoarseră. Un agent de pază al hotelului, mai în vârstă, era chiar în apropierea cabinelor telefonice. Odette îl lasă pe Battat să se sprijine de una dintre vitrinele magazinelor, în timp ce ea își scoase legitimația din buzunarul de la spate. O arată agentului de securitate.

— Sunt Odette Kolker, de la Brigada a treia a Poliției Metropolitane, spuse ea. Bărbatul de pe podea este un terorist periculos. El este incendiatorul camerei 310. Asigurați-vă că intrarea în încăpere este sigilată. Îmi duc partenerul la spital să mă asigur că este bine îngrijit apoi mă întorc.

Odette nu aștepta ca omul să răspundă sau ca alte persoane

din serviciul de securitate să ajungă acolo. Se întoarse și-l scoase pe Battat din clădire.

„A procedat bine”, se gândi Battat. I-a dat omului o misiune, l-a făcut să se simtă important, astfel încât să nu-i deranjeze.

Aerul proaspăt, revigoram și lumina puternică a soarelui fură pentru Battat ca un nou început. Totuși, acesta urma să fie ultimul. Era absolut sigur. Se clatină pe picioare și abia-și putea menține capul drept. Măcar gâtul nu-i sângera rău. Iar batista ținea cea mai mare parte a sângelui înăuntru, acolo unde-i era locul.

Doar după ce parcurseră tot drumul prin parcare, către partea din spate a hotelului, Battat își dădu seama ce se întâmplase. Odette reușise. Nu numai că-i salvase viața, dar îl oprise pe Harponier. Ucisese un terorist care scăpase tuturor agențiilor importante de securitate din Europa. Era mândru că reușise să dea o mână de ajutor în povestea asta. Singura problemă era că Odette nu mai putea rămâne probabil în Baku în aceste circumstanțe. Ar fi fost dificil să le explice aceste lucruri șefilor ei din poliție. Iar dacă Harponierul avea parteneri, aceștia ar fi putut să o caute. Era probabil momentul ca Odette să-și schimbe identitatea.

Cinci minute mai târziu, Battat era așezat pe scaunul din față al mașinii lui Odette. După ce ieșiră din curbă se îndreptară spre ambasada americană. Urma să fie o călătorie scurtă, dar era ceva ce nu putea să aștepte. Rucsacul Harponierului era pe genunchii lui Battat. Pe clapa buzunarului era un lăcășel. Împrumută cuțitul de la Odette și taie clapa. Apoi privi înăuntru.

Erau niște documente, dar și telefonul Zed-4. Lucrase cu un astfel de telefon când era la Moscova. Erau apărate mai compacte și mai sofisticate decât Tac-Sat-urile americane.

Battat scoase telefonul din cutie. Avea o tastatură alfanumerică, dar și alte butoane. În partea superioară era un ecran cu cristale lichide. Apasă pe butonul de meniu din dreapta ecranului. Datorită Harponierului, instrucțiunile erau în limba engleză.

Și, pentru prima dată de când sosise în Baku, David Battat făcu ceva ce-i lipsise.

Zâmbi.

Washington, D.C.
Mărți, 4.27 a.m.

Sala celulei de criza era o cameră puternic luminată, cu un plafon jos, pereți albi și becuri cu o lumină fluorescentă. La mijlocul camerei era o masă de conferință și mai multe scaune erau așezate de-a lungul a trei dintre cei patru pereți. De brațele scaunelor erau atașate monitoare de computer. Acestea afișau informații de ultimă oră. Pe cel de-al patrulea perete era fixat un monitor de înaltă definiție cu diagonala de trei metri, care era conectat la NRO. Imagini satelitare în timp real puteau fi afișate acolo, dispunând și de posibilitatea de a le mări până la obiecte cu rezoluția de un metru. Majoritatea acestor achiziții de ultima oră făcute pe parcursul ultimilor patru ani costaseră peste două miliarde de dolari, care fuseseră inițial alocați pentru repararea facilităților de recreere, care includeau piscină și terenul de tenis.

Hood și Prima Doamnă trecură de ușa deasupra căreia se afla monitorul de înaltă definiție. Șefii de state majore ai forțelor terestre, navale și aeriene, precum și comandantul Corpului Pușcașilor Marini erau așezați de o parte a mesei, cu președintele lor, generalul Otis Burg, la mijloc. Burg era un bărbat de aproape șaiszeci de ani, cu corpul de forma unui butoi. Era ras în cap și avea ochii gri de oțel care fuseseră căliți de război și de birocrăția politică. Asistenții șefilor de state-majore erau așezați în spatele lor. De cealaltă parte a mesei erau președintele, vicepreședintele, directorul NSA – Fenwick, șeful de cabinet – Gabie și adjunctul consilierului pe probleme de securitate națională – Don Roedner. Ținând cont de expresiile lor tensionate, ori era o ședință dificilă, ori nu le plăcea deloc că fuseseră întrerupți. Sau amândouă.

Mai mulți membri ai Comitetului Șefilor de State-majore tură foarte surprinși să-l vadă pe Hood alături de Prima Doamnă. La fel și președintele. Tocmai se pregătea să se ridice pentru a merge în camera alăturată și a discuta cu ea. Președintele îngheță, uitându-se ba la Megan, ba la Hood și din nou la Megan.

Nou-veniții se opriră la capătul mesei de conferință.

— Ce se întâmplă? întreba președintele.

Hood aruncă o privire șefilor de state-majore, care erau plini de nerăbdare. El încă nu-și dăduse seama dacă frustrarea era produsă de el sau de problema pe care o dezbăteau. Tot ce știa era că nu avea prea mult timp la dispoziție ca să prezinte problema.

— Domnule, încep Hood, crește numărul indiciilor care dovedesc că atacul asupra platformei petroliere iraniene nu a fost executat de azeri, ci de iranieni, sub comanda unui terorist cunoscut sub numele de Harponierul.

Președintele se așează din nou.

— De ce? întrebă el.

— Pentru ca Iranul să poată justifica deplasarea unităților sale navale în regiune și să pună mâna pe cât mai multe resurse petroliere, explica Hood.

— Riscând un conflict militar cu Statele Unite? insistă președintele.

— Nu, domnule. Se uită la Fenwick. Cred că există o înțelegere la mijloc pentru a se asigura că Statele Unite nu vor ataca. Și apoi, când situația de criză se detensionează, cumpărăm petrol din Teheran.

— Și când s-a ajuns la această înțelegere? Mai vru să afle președintele.

— Ieri, la New York, probabil după multe luni de negocieri.

— Te referi cumva la vizita lui Jack la misiunea iraniană?

— Da, domnule, rosti Hood.

— Domnul Fenwick nu era împuternicit să facă astfel de promisiuni, sublinie președintele. Dacă a făcut într-adevăr asta, o astfel de promisiune nu ar fi validă.

— Ar putea fi, în cazul în care dumneavoastră nu ați mai fi în funcție.

— Dar este ridicol! declară Fenwick. Am fost la misiunea iraniană pentru a verifica și a mări numărul surselor noastre de informații din Orientul Mijlociu. V-am explicat asta și o pot dovedi cu documente. Vă pot spune cu cine m-am întâlnit și când.

— Toate aceste fac parte dintr-o mare minciună, îi replică Hood.

— Domnul Roedner a fost cu mine, se apară Fenwick. Am însemnările pe care le-am făcut și aș fi fericit să vă arăt numele

persoanelor de contact. Dumneavoastră ce dovezi aveți, domnule Hood?

— Adevărul, preciza Hood fără nici o ezitare. Același lucru pe care îl aveam atunci când m-ați avertizat că nu-l voi putea vedea pe președinte.

— Eu v-am prevenit să nu-l deranjați pe președinte, insista Fenwick. Afaceri secrete cu Iranul... Lipsa președintelui de la birou... Acesta nu este adevărul, domnule Hood. Este paranoia!

Vicepreședintele se uita la ceas.

— Scuzați-mă, domnule președinte, dar pierdem vremea. Trebuie să ne continuăm ședința.

— De acord, spuse generalul Burg. Nu e de datoria mea să continui să asist la aceste dispute fără rost și nu e de competența mea să stabilesc care dintre acești domni are un discurs mai succulent. Indiferent dacă jucăm ofensiv sau defensiv, trebuie să luăm niște decizii rapide dacă intenționăm să ne desfășurăm forțele în ritmul în care o face Iranul.

Președintele încuviință.

— Atunci continuați-vă ședința, domnule președinte, domnule general Burg, spuse Hood. Dar vă rog să amânați orice fel de decizie militară pe o perioadă cât mai lungă. Dați-mi timp să termin investigațiile pe care le-am început.

— Ți-am cerut dovezi ca să dau curs solicitărilor tale, rosti președintele extrem de calm. Și nu le ai.

— Nu încă, preciza Hood.

— Iar noi nu mai avem timpul pe care-l credeam disponibil pentru a continua cercetările. Trebuie să acționam ca și cum amenințarea din Marea Caspică ar fi reală, conchise președintele.

— Este exact ceea ce vor ei să faceți! exclamă Hood. Devenea tot mai agitat și trebui să se controleze. O izbucnire i-ar submina credibilitatea. Noi credem că se manevrează o criză, una ce va pune la îndoială capacitatea dumneavoastră de a guverna.

— Electoratul dezbate această problemă de ani de zile, comentă președintele. Am pierdut o dată alegerile. Dar eu nu pot lua decizii bazate pe sondajele de opinie.

— Eu nu vorbesc despre o dezbatere politică, insista Hood, ci despre starea dumneavoastră mentală și emoțională. Aceasta va fi problema.

Fenwick încuviință cu tristețe.

— Domnule, sănătatea mentală este problema. Domnul Hood

a trecut printr-o grea perioadă de stres în ultimele două săptămâni. Fiica lui adolescentă are probleme psihice. Trece printr-un divorț - are nevoie de o lungă vacanță.

— Nu cred că domnul Hood este cel care are nevoie de o vacanță, se auzi Prima Doamnă. Vocea ei era limpede și de o fermitate tăioasă îi amuți pe toți. Domnule Fenwick, am observat cum soțul meu este indus în eroare și dezinformat în ultimele săptămâni. Domnul Hood a cercetat situația la cererea mea. A desfășurat o investigație metodică și eu cred că cercetările lui au dat roade. Îl privi sever pe Fenwick. Sau vrei să mă faci și pe mine mincinoasă?

Fenwick nu spuse nimic.

Președintele o privi pe soția lui. Megan stătea de partea lui Hood, sigură pe sine, fără nici o ezitare. Nu era nimic conciliant în atitudinea ei. Președintele părea obosit, dar Hood credea că era și trist. Nu putea spune dacă este din cauză că Megan întreprinsese o acțiune fără știrea lui sau pentru că simțea ca o neglijase. Cuplul tăcea. Era cu certitudine o problemă pe care urmau să o discute în particular, cu altă ocazie.

După câteva momente, ochii președintelui se întoarseră la Hood. Tristețea persista.

— Am luat act de grija ta și apreciez asta, zise președintele. Dar eu nu voi pune în pericol interesele națiunii ca să le protejez pe ale mele. Mai ales că nu ai dovezi că sunt în pericol.

— Tot ce am nevoie sunt câteva ore, aprecie Hood.

— Din păcate, nu avem câteva ore, răspunse președintele.

Pentru o clipă, Megan își privi soțul de parcă voia să-l îmbrățișeze. Dar nu o făcu. Se uită către Fenwick și apoi către șefii de state-majore.

— Vă mulțumim că ne-ați ascultat, spuse ea. Îmi cer scuze că v-am deranjat. Se întoarse și se îndreptă către ușă.

Hood nu știa ce să mai zică. Trebuia să se întoarcă în Sala Cabinetului și să lucreze împreună cu Herbert și cu Orlov. Să încerce să obțină dovada de care președintele avea nevoie și să i-o aducă repede.

Se întoarse și o urmă pe Prima Doamnă spre ieșirea din sala celulei de criză. Între timp, undeva în cameră se auzi un bip. Un telefon mobil. Acel sunet venea din interiorul buzunarului lui Fenwick.

„N-ar trebui să aibă semnal aici”, se gândi Hood. Pereții sălii

celulei de criza erau plini de microcipuri care generau impulsuri electrice aleatorii și de rețele de bruiaj. Acestea erau concepute pentru a bloca emisia dispozitivelor ascunse de ascultare. De asemenea, blocau apelurile telefoanelor mobile cu o singură excepție: transmisiile ce foloseau rețeaua guvernamentală de sateliți Hefaistos.

Hood se întoarse către directorul NSA, care își strecura mâna în buzunar. Fenwick scoase telefonul și-i închise soneria.

Bingo!

Dacă trecuse de rețelele de bruiaj, atunci trebuia să fie vorba despre un apel din rețeaua Hefaistos. Securitate de cel mai înalt nivel. Cu cine nu ar fi vrut Fenwick să vorbească în momentul ăsta?

Hood se aplecă peste directorul NSA și-i smulse telefonul din mână.

— Ce dracu' faci? sări Fenwick.

Împinse scaunul și se ridica. Se îndreptă către Hood.

— Îmi pun la bătaie cariera pentru o bănuială, zise Hood și răspunse la telefon. Alo?

— Cine este acolo? întreba apelantul.

— Ați sunat pe numărul lui Jack Fenwick la NSA, spuse Hood. Se îndreptă către președinte. Cine întreabă?

— Numele meu este David Battat, spuse vocea clară de la celălalt capăt.

Hood simțea că-i fuge pământul de sub picioare. Ținea telefonul așa încât și președintele să poată auzi discuția. Fenwick se opri lângă ei. Directorul NSA nu mai ajunsese la telefon, rămăsese ținut locului. Hood își dădu seama că centrul de greutate al problemei se schimbase.

— Domnule Battat, sunt Paul Hood de la Centrul de Comandă, se prezentă el.

— Paul Hood? De ce răspundeți dumneavoastră pe acest număr? continua Battat.

— Este o poveste lungă, replică Hood. Care e situația acolo?

— Al dracului de bună față de cea a domnului Fenwick, spuse el. Tocmai l-am eliminat pe Harponier și am pus mâna pe telefonul lui securizat. Acest număr era ultimul apelat din lista Harponierului.

Washington, D.C.
Marti, 4.41 a.m.

Paul Hood se îndrepta spre un colț al încăperii pentru a putea finaliza discuția telefonică cu Battat. Era important să obțină toate informațiile despre Harponier și despre evenimentele derulate în ultima vreme.

În acest timp, președintele Lawrence se ridica. Își privi soția, care stătea lângă ușă și îi adresă un mic zâmbet. Doar unul mic, pentru a-i arăta că se simte bine și că tot ceea ce făcuse ea fusese corect. Apoi Lawrence se întoarse către Fenwick. Directorul NSA era încă în picioare, lângă el. Brațele îi erau ținute pe lângă corp, iar expresia feței îi era sfidătoare. Ceilalți bărbați rămăseseră așezați în jurul mesei. Toți erau atenți la Lawrence și la Fenwick.

— De ce avea Harponierul numărul dumneavoastră direct și codul de acces Hefaistos? întrebă președintele.

În vocea lui se simțea un suflu nou.

— Nu pot să răspund la această întrebare, afirma Fenwick.

— Ați complotat cu Iranul pentru a orchestra preluarea resurselor de petrol azere? continuă președintele.

— Nu.

— Ați colaborat cu cineva pentru a organiza preluarea puterii în Biroul Oval?

— Nu, domnule, negă Fenwick. Sunt la fel de confuz ca și dumneavoastră.

— Încă mai credeți că domnul Hood e un mincinos?

— Cred că e dezinformat. Nu am nici o explicație pentru ceea ce se întâmplă, preciza Fenwick.

Președintele lua loc.

— Nici una.

— Nu, domnule președinte.

Președintele se uita în partea opusă a mesei.

— Domnule general Burg, îi vom implica pe secretarul de stat și pe ambasadorul nostru la ONU în acest caz imediat. Cum v-ați

simți să coordonați o alertă de nivel mediu în regiune?

Burg își privi pe rând colegii. Nici unul nu protestă. Generalul se întoarse către președinte.

— Având în vedere confuzia cu privire la inamicul nostru, nivelul galben îmi este suficient.

Președintele încuviința, apoi își privi ceasul.

— Ne revedem cu toții în Biroul Oval la ora șase treizeci. Asta îmi va permite să lucrez cu secretarul de presa ca să avem câte ceva pentru știrile de dimineața. Vreau să pot liniști cetățenii în legătura cu situația trupelor și a rezervelor noastre de petrol. Îi privi pe vicepreședintele Cotten și pe Gabie. Voi cere procurorului general să investigheze celelalte aspecte ale acestei situații cu cea mai mare discreție. Vreau să îmi confirme dacă au fost comise acte de trădare. Are ceva dintre dumneavoastră vreo părere?

Era ceva provocator în vocea președintelui. Hood tocmai terminase convorbirea cu Battat și se întorcea înapoi la masă. Rămase totuși în colț. Toți ceilalți erau așezați.

Vicepreședintele se aplecă în fața și-și împreuna mâinile pe masa. Nu spuse nimic. Gabie nu mișca Adjunctul lui Fenwick, Don Roedner, se uita fix la masa de conferință.

— Chiar nici o părere? Insista președintele.

O liniște grea se așternu pentru un timp. Apoi vicepreședintele spuse:

— Nu va fi nici o investigație.

— De ce nu? Întrebă președintele.

— Pentru că până la sfârșitul dimineții veți avea pe birou trei cereri de demisie. Ale domnilor Fenwick, Gabie și Roedner. În schimbul acestor demisii, nu vor fi acuzații, condamnări ori alte explicații, în afară că exista o diferență de opinii între acești membri ai administrației.

Fruntea lui Fenwick se congestionă.

— Trei cereri, domnule vicepreședinte?

— Corect, domnule Fenwick, replică Cotten, fără a-l privi pe directorul NSA. În schimbul iertării necondiționate.

Hood nu ratase subînțelesul. Și nici președintele, era sigur de asta. Vicepreședintele era și el implicat, cu siguranță. Le ceruse celorlalți să se sacrifice pentru el – deși nu foarte mult. Părăsind administrația, oficialii de rang înalt se trezeau adesea pe poziții importante în sectorul privat.

Președintele dădu din cap.

— Am aici un grup de oficiali ai administrației care, după toate aparențele, au complotat cu un terorist internațional să fure petrol de la o națiune, să-l dea alteia, să obțină foloase din politica externă și între timp să pună mâna pe puterea președintelui Statelor Unite. Și stați acolo, declarând arogant că acești oameni vor beneficia de amnistie de facto. Și ca unul dintre ei, pare-se, va rămâne în birou, ca să stea la coadă pentru președinție.

Cotten îl privi pe Lawrence.

— Da, într-adevăr, asta declar, afirma el. Iar alternativa este un incident internațional în care Statele Unite vor fi văzute ca trădător al Azerbaidjanului. O serie de procese și investigații vor bântui această administrație și vor deveni singura ei moștenire, în plus, un președinte care a ignorat ceea ce se întâmpla cu cei mai apropiați consilieri ai săi. Un președinte a cărui soție crede că el poate suferi de probleme mentale sau emoționale. Asta nu va spori încrederea publică în resursele sale.

— Toată lumea scapă de pedeapsă! exclamă președintele furios. Vă așteptați să înghit asta?

— Toată lumea scapă de pedeapsă, repeta calm vicepreședintele.

— Domnule vicepreședinte... începu generalul Burg. Aș dori doar să spun că dacă aș avea arma aici, v-aș împușca în fund.

— Generale Burg, replica vicepreședintele, ținând cont de starea jalnică a armatei noastre, ați rata. Îl privi pe președinte. Nu urma să fie nici un război. Nimeni nu trebuia să împuște sau să fie împușcat. Am fi făcut pace cu Iranul, relațiile s-ar fi normalizat, iar America ar fi beneficiat de resurse de petrol garantate. Indiferent ce veți crede despre metodele folosite, totul a fost făcut spre binele națiunii.

— Atât timp cât legile sunt încălcate, nu este pentru binele națiunii, contraatacă președintele. Ați pus în pericol o țară mică, un popor care se străduiește să-și găsească locul într-o lume postsovietică. Ați căutat să anulați voința electoratului american. Și mi-ați înșelat încrederea în voi.

Cotten roși.

— Nu am făcut nimic din aceste lucruri, domnule președinte, se apăra el. Altfel, mi-aș fi dat demisia. Ne vedem cu toții la șase treizeci.

— Nu va fi nevoie de dumneavoastră acolo, exclamă președintele.

— Ah, poate preferați să merg la *Today Show* să discut despre politica administrației în Marea Caspică.

— Nu, insista președintele, aș prefera să vă redactați cererea de demisie și să mi-o trimiteți laolaltă cu celelalte.

Vicepreședintele dădu dezaprobat din cap.

— Nu voi face acest lucru.

— Ba da, îi ceru președintele. Și motivați cererea dumneavoastră prin oboseală intelectuală. Nu va voi transforma într-un martir pentru extremiștii aflați la limita legalității. Găsiți-vă alt domeniu de activitate, domnule Cotten.

— Domnule președinte, îl îndepărtați pe omul de care aveți nevoie, îl avertiză Cotten.

— Nu cred, replică președintele. Privirea și vocea îi deveniseră aspre. Aveți dreptate, domnule Cotten. Nu doresc un scandal național sau internațional. Dar prefer să am parte de ele, decât să las un trădător pe postul de pretendent la funcția de președinte. Fie vă dați demisia, fie, în schimbul acelei amnistii, le voi cere imperativ domnului Fenwick și acoliților săi să spună procurorului tot ceea ce cunosc despre implicarea dumneavoastră în acesta operațiune.

Cotten rămase tăcut. Roșu la fața și tăcut.

Președintele puse mâna pe telefonul din fața sa și apăsă un buton.

— Caporal Cain?

— Da, domnule președinte?

— Te rog să trimiți o echipă neînarmată la celula de criză, imediat. Sunt aici niște domni care trebuie escortați până la birourile lor, iar apoi în afara clădirii.

— Neînarmați, domnule? repeta Cain.

— E în regulă, îl liniști Lawrence. Nu va fi nici o problemă.

— Imediat, domnule.

— Așteptați la ușa până terminăm, mai adăugă președintele. Cei în cauza vi se vor alătura imediat.

— Am înțeles, domnule.

Președintele închise telefonul. Îi privi pe cei patru.

— Încă ceva. Detaliile despre participarea dumneavoastră la aceste evenimente nu trebuie să treacă de această cameră. Amnistia nu se va baza pe ceea ce intenționez să fac pentru voi.

Grațierea voastră ar fi un păcat. Totul se va baza doar pe tăcere.

Bărbații se întoarseră și porniră spre ușă.

Megan Lawrence se dădu la o parte.

Privirea lui Hood o întâlni pe a ei. Prima Doamnă strălucea de mândrie. Era evident că se gândeau la același lucru.

Era singura. Lawrence care avea să se dea la o parte în acea zi.

Sankt Petersburg, Rusia
Mărți, 12.53 p.m.

În majoritatea agențiilor de informații este adesea dificil să deosebești ziua de noapte. Și asta pentru că spionajul și conspirațiile nu se odihnesc niciodată, așa că agențiile antitero și de contraspionaj muncesc permanent. Cele mai multe sunt pline de cadre. Diferența dintre zi și noapte este și mai puțin evidentă la Centrul de Comandă din Rusia pentru că infrastructura, birourile sunt la subsol, unde nu există ferestre.

Dar generalul Orlov putea spune mereu când este după-amiază. Putea știi asta pentru că era momentul zile când îl sună devotată lui soție. Mereu aveau o scurtă convorbire după ora prânzului că să știe cum a fost sandvișul lui Serghei. Sună chiar și azi, deși nu avusese timp să-i pregătească pachetul înainte de a pleca.

Din păcate, discuția fu foarte scurtă. Se întâmpla adesea. Aveau conversații mai lungi decât cele de acum pe când el se afla în spațiu. La două minute după telefonul Masei, Orlov primi telefonul lui Odette. Îi spuse Masei că va reveni el cu un telefon. Iar ea înțelese, ca de obicei.

Orlov schimba liniile.

— Odette, ce mai faci? o întreba generalul binevoitor.

— Sunt foarte bine, mulțumesc, răspunse femeia. Ne-am îndeplinit misiunea.

Orlov fu incapabil să vorbească pentru o clipă. Își făcuse griji pentru Odette și pentru misiune. Faptul că ea era teafără și triumfătoare îi tăie respirația de mândrie.

— Am avut probleme, continua Odette. Dar am scos-o la capăt. Nu am avut alte pierderi.

— Unde ești acum? se interesa Orlov.

— Sunt la ambasada americană, preciză ea, unde domnul Battat primește îngrijiri medicale. Voi pleca la secția de poliție. Am fost nevoită să arăt legitimația unui angajat de la hotel, dar sper că voi putea rezolva asta cu șeful meu. Harponierul a

declanșat un incendiu. Pot spune că am fost acolo să văd cu ce pot fi de ajutor.

— Așadar, nu vrei să pleci? insista Orlov.

— Cred că vor fi câteva probleme demne de luat în seama după toate astea, zise ea. Aș mai sta pentru o vreme.

— Vom discuta cazul tău. Sunt mândru de tine, Odette. Și știi că și altcineva ar fi.

— Mulțumesc. Cred că Viktor a avut grijă de mine astăzi. La fel și David Battat. Mă bucur că m-ați chemat să mă alătur misiunii.

Odette îi mai dădu lui Orlov informații suplimentare despre ceea ce se petrecuse. Stabiliră să vorbească din nou peste șase ore. Dacă plecarea lui Odette ar fi devenit imperioasă, era o cursă Aeroflot la ora opt, pe care o putea prinde.

Orlov își îngădui un moment pentru a savura recompensele victoriei. În primul rând, câștigarea luptei împotriva unui dușman tenace. În al doilea rând, decizia potrivită de a-i trimite pe Odette și pe Battat în misiune împreună. Și, în sfârșit, posibilitatea de a-l ajuta pe Paul Hood. Nu numai că-și plătise o mai veche datorie, dar va deschide poarta unei colaborări viitoare.

Odette îi spusese că Battat vorbise cu Paul Hood. Orlov nu mai putea adăuga nimic în această privință Avea să-l sune în câteva minute. Oricum, mai întâi dorea să-i convoace într-o ședință pe toți cei care fuseseră implicați în acțiune.

Era pe punctul de a trimite după Grosky și Kosov, când cei doi se iviră în ușa biroului. Kosov ținea în mână o fotocopie.

— Domnule general, spuse Kosov, avem vești.

— Vești bune? se interesă Orlov.

— Da domnule. Informația provenită de la americani despre identitatea nișă a Harponierului s-a dovedit a fi foarte folositoare.

— În ce fel?

— Ne-a sugerat cum de a fost capabil să poată veni și plecă din Moscova, fără să fie văzut. Făcu un pas înainte și puse fotocopia pe biroul lui Orlov. Aceasta este o hartă a vechilor drumuri folosite de armata sovietică. După cum știți, intrau în subteran mult în afara Moscovei și puteau ajunge sub diverse locuri din oraș.

— A fost creată în așa manieră pentru ca trupele să se poată mișca în secret, să poată înăbuși revolte sau chiar atacuri străine, adaugă Grosky.

— Știu despre asta spuse Orlov. Le-am folosit.

— Dar ceea ce poate nu știți este acest lucru, preciza Kosov.

Apoi analistul folosi un stilou pentru a arăta o linie roșie, subțire. Ducea de la stația de metrou Kievskaya către mai multe alte stații din oraș. Kosov avea dreptate. Orlov nu știa ce însemna.

— Nu are nici o mențiune, după cum vedeți, chiar dacă are legătură cu ruta principală, continuă Kosov. Credeam că poate fi un tunel de serviciu de vreun anumit fel, dar ne-am uitat pe o hartă veche din arhiva GRU pentru a fi siguri. Este fostul tunel al lui Stalin. Dacă armata germană ar fi ajuns vreodată la Moscova în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Stalin ar fi fost evacuat prin acest sistem. Doar cei mai apropiați consilieri militari ai săi știau despre existența lui. Kosov făcu un pas înapoi și-și împreună brațele. Părerea noastră este, domnule, că tot ceea ce avem de făcut pentru a prinde șobolanul care ne interesează este să plasăm camere video la intrare și ieșire. Mai devreme sau mai târziu, Harponierul își va face cu siguranță apariția acolo.

Orlov privi harta un moment, apoi se așează.

— Se pare că ați rezolvat o problemă foarte complexă, aprecie el. Excelentă treabă.

— Mulțumesc, domnule, încuviință Kosov radiind.

— Din fericire, continuă Orlov, Harponierul a fost ucis în dimineața acestei zile. Singurii șobolani care vor mai folosi tunelul sunt cei cu patru picioare.

Grosky făcu o grimasă, iar Kosov rămase perplex.

— Nu am fi reușit însă să-l eliminăm fără ajutorul vostru și am să menționez acest lucru în raportul meu către directorul pentru informații al președintelui, promise Orlov. Se ridica și întinse mâna fiecărui bărbat în parte. Sunt mândru de voi și vă sunt profund recunoscător.

Dezamăgirea lui Kosov dispăru instantaneu, însă gura lui Grosky rămase inexpressivă. Însă nici măcar răceala proverbială a lui Grosky nu putea să strice acest moment. O femeie fără experiența, un bărbat bolnav și doi foști inamici își uniseră forțele pentru a câștiga o luptă importantă.

Era un sentiment extraordinar.

Washington, D.C.
Mărți, 5.04 a.m.

După ce vicepreședintele și clica lui fura conduși afară, președintele îi ceru lui Hood să-l aștepte. Hood ieși din sala celulei de criză în timp ce președintele și Megan rămaseră singuri, discutând, lângă masa de conferințe. Președintele lua mâna soției sale într-a sa. Părea liniștit, stăpân din nou pe situație.

Șefii de state-majore ieșiră imediat după ce grupul lui Cotten fusese condus sub escortă. Aceștia se îndreptară rapid către lift. Înainte de aplecă, generalul Burg se opri și se întoarse către Hood. Îi strânse cu putere mâna șefului Centrului de Comandă.

— Ceea ce ai reușit să faci în acest caz a însemnat o muncă importantă și de calitate, afirmă generalul. A fost, de asemenea și extrem de curajoasă. Felicitările mele, domnule Hood. Sunt mândru că lucrăm împreună și că sunt american.

Venind din partea altcuiva și în alte circumstanțe, acest sentimentalism ar fi părut desuet. Însă sistemul funcționase bine, în ciuda formidabilelor forțe și presiuni raliat împotriva sa. Generalul Burg avea toate motivele să se simtă mândru. Hood reușise.

— Mulțumesc, domnule general, răspunse Hood, cu sinceritate.

După plecarea sa, peste hol se așternu liniștea; nu se mai auzea decât conversația șoptită dintre președinte și Prima Doamnă. Hood se simțea ușurat, dar încă puțin șocat de tot ceea ce se întâmplase. Nu credea că presa va accepta explicațiile oferite pentru demisia în masă a vicepreședintelui și a unor oficiali de rang înalt ai administrației. Însă aceasta urma să fie o bătălie pentru alți războinici și pentru o altă zi. Hood și echipa sa salvaseră președinția și îl învinseseră pe Harponier. În acest moment, tot ceea ce dorea era să audă ceea ce președintele voia să spună, să se întoarcă la hotel și să doarmă.

Președintele și Prima Doamnă ieșiră câteva minute mai târziu.

Păreau obosiți, dar mulțumiți.

— Mai are omul tău din Baku altceva să ne spună? întrebă președintele îndreptându-se către Hood.

— Nu prea, domnule, răspunse Hood. Este la ambasada americană acum și urmează să vorbesc din nou cu el. Dacă vor apărea informații suplimentare, va voi informa imediat.

Președintele încuviința și se opri lângă Hood. Megan era lângă el.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți, dar eu și doamna Lawrence doream să-ți mulțumim împreună, spuse președintele. Mi-a spus că lucrezi nonstop la acest caz încă de duminică noaptea.

— A trecut mai bine de o zi și jumătate, admise Hood.

— Ești mai mult decât bine-venit să dormi aici, dacă dorești, propuse președintele. Sau un șofer te va duce acasă.

— Vă mulțumesc, domnule, spuse Hood privind-și ceasul. Orele de vârf nu încep până la șase, așa că n-ar trebui să fie nici o problemă. O să cobor geamul și-o să mă bucur de aerul proaspăt.

— Cum dorești, spuse președintele, întinzându-i mâna. Acum am de lucru, dar Megan va avea grijă să ajungi din nou sus. Încă o dată mulțumesc pentru tot.

Hood întinse mâna președintelui.

— A fost o onoare, domnule.

După ce președintele pleca, Megan se întoarse către Hood. Avea lacrimi în ochi.

— L-ai salvat, Paul. Stând aici, l-am urmărit cum recupera tot ceea ce-i fusese luat.

— A făcut asta prin forțe proprii, zise Hood. Și fără vigilența dumneavoastră nu aș fi făcut nimic din toate astea.

— Măcar o dată în viața, Paul, nu mai fi atât de modest, îi ceru Megan. Ți-ai asumat toate riscurile în povestea asta și, dacă lucrurile ar fi mers rău, ai fi fost ruinat.

Hood ridica din umeri. Megan făcu o grimasă.

— Ești exasperant. Oricum, Michael are dreptate asupra unui lucru. Ești obosit. Ești sigur că nu vrei să te odihnești puțin înainte de plecare?

— Sunt sigur, insistă Hood. Mai sunt câteva lucruri de pus cap la cap și aș vrea să o sun pe Sharon.

— Cu ea cum mai stau lucrurile? întrebă Megan.

— Relativ bine, aprecie Hood. Harleigh este încă în spital, așa că asta este principala preocupare.

Megan îi atinse brațul.

— Dacă dorești să stăm de vorbă, sunt aici.

Hood îi mulțumi cu un zâmbet. Plecară împreună apoi Hood se îndreptă către mașina. În depărtare se auzea motorul unui avion. Hood ridică privirea în timp ce deschidea portiera mașinii. Prima rază a soarelui dimineții se profila peste Casa Alba. Cumva asta se potrivea situației.

Washington, D.C.
Mărți, 6.46 a.m.

Hood era surprinzător de vioi când ajunse la birou.

Mike Rodgers plecase. Lăsase însă un mesaj vocal în urmă cu două ore în legătura cu o problemă de natura militară aflată în desfășurare de-a lungul graniței între India și Pakistan. Rodgers spunea că mersese acasă să se odihnească înainte de a participa la o întrunire la Pentagon. Deși, în mod oficial, generalul Rodgers lucra la Centrul de Comandă, era adesea solicitat să se pronunțe asupra unor situații dificil de controlat, în diferite părți ale lumii.

Bob Herbert era treaz încă și „pe poziții”, cum spunea el. Sosi în biroul lui Hood și îl informă rapid în legătură cu alte câteva aspecte minore pe care Orlov le prezentase despre Harponier și mișcările sale. Apoi Herbert îl întreba pe Hood cum se desfășuraseră ostilitățile la Casa Alba. Asculta cu atenție prezentarea neromanțată a faptelor, iar când Hood termina, oftă adânc.

— Am stat aici și am colectat informații în timp ce tu erai acolo, în acțiune, salvând America și Constituția de un demagog.

— Unii au parte de toată frișca de pe tort, replică Hood sec.

— Da, încuviința Herbert. Dar nu ești unul pe care să-l și invidiez.

— Nu?

Hood reflectă și apoi știi ce avea să urmeze înainte ca Herbert să înceapă.

— Aș fi vrut să fiu eu acela care să-i vină de hac Harponierului, zise Herbert. Vocea sa era scăzută și privirea pierdută. Era cu mintea în altă parte. Aș fi făcut-o încet, foarte încet. L-aș fi făcut să sufere așa cum am suferit eu fără soția mea.

Hood nu știu ce să spună, așa că se abținu. Herbert îl privi.

— Am o grămadă de concediu de luat, Paul. Îl voi lua.

— Ar trebui, aprecie Hood.

— Aș vrea să merg la Baku și s-o întâlnesc pe acea femeie, Odette, își urma Herbert ideea. Aș vrea să văd unde s-a

întâmpiat.

— Înțeleg, acceptă Hood.

Herbert zâmbi, iar ochii îi erau umezi.

— Știam că vei înțelege. Vocea i se schimbă. Uită-te la mine. Tu ești cel care s-a expus de două ori în ultimele două săptămâni, iar eu sunt cel care cedează.

— Porți această durere și frustrare de aproape douăzeci de ani, zise Hood. Trebuia să se întâmple. Chicoti ironic. Și eu o să cedez, Bob. Într-o zi, criza de la ONU, în altă Casă Alba, totul își pune amprenta asupra mea și o să se termine cu epoca de glorie.

Herbert zâmbi.

— Măcar așteaptă până mă întorc din concediu că să pot să adun curelele și rotițele rămase.

— S-a făcut, aproba Hood.

Herbert se deplasa cu căruciorul în jurul biroului și-l îmbrățișă pe Hood călduros. Apoi își întoarse scaunul cu roțile și părăsi biroul. Hood ceru o legătură rapidă cu generalul Orlov, pentru a-i mulțumi pentru tot ceea ce făcuse și a-i sugera să conceapă o cale de a stabili o colaborare permanentă între sistemele lor la un anumit nivel. Să creeze o instituție precum Interpolul, destinată managementului crizelor. Orlov fu întru totul de acord cu ideea. Hotărârea să o discute chiar a doua zi.

După ce finalizează convorbirea cu Orlov, Hood se uita spre ceasul computerului. Era încă prea devreme pentru a suna acasă. Decise să plece la hotel și să-i sune pe Sharon și pe copii din cameră. Acolo nu ar fi fost întrerupt de alte apeluri, de nimic care să-i distragă atenția.

Hood părăsi biroul și se îndreptă spre etajul superior. Își felicita oamenii din echipa de serviciu, pe măsura ce aceștia soseau: Darrell McCaskey, Matt Stoll și Liz Gordon. Le spuse apoi să meargă la Bob Herbert pentru informații actualizate. Hood le mai spuse că el urma să-i informeze suplimentar mai târziu, pe parcursul zilei.

În momentul când ajunse în parcare începu să se simtă vlăguit. Cofeina își pierduse efectul. Corpul său devenea din ce în ce mai slăbit. Apropiindu-se de mașina, o zări pe Ann Farris, care tocmai intra pe poartă. Consilierul de relații publice îl văzu, îi făcu cu mâna și se apropie cu mașina de el. Apoi coborî geamul.

— E totul în regulă? întreba ea.

Hood încuviința:

— Doar obosit, explica el. Bob este încă înăuntru și te va pune la curent. Nu avem însă nimic de comunicat presei. Nu încă.

— Încotro te îndrepti? vru ea să știe.

— Înapoi la hotel, răspunse el. Trebuie să mă odihnesc.

— Urcă și te duc eu, propuse ea. Nu cred că ar trebui să conduci în starea în care ești.

— Dar nu știu când am să mă întorc, insistă Hood. Am nevoie de mașina.

— Te vei întoarce în după-amiaza asta, replica Ann. Te știu eu. Două sau trei ore de somn bun și ești înapoi. Mă suni când te trezești și mă întorc să te iau.

Oferta suna ispititor. Nu se mai simțea în stare să conducă.

— De acord, declara Hood.

Se îndrepta spre portiera din dreapta mașinii și se scufunda în scaun. Închise ochii și trebui să fie trezit la destinație. Era nesigur pe picioare. Ann își lăsa mașina în fața clădirii și-l conduse în cameră. Se reîntoarse câteva minute mai târziu, se urcă la volan și aștepta o clipă.

— La naiba! exclamă ea.

În loc să facă drumul întors, își duse mașina în parcare hotelului. Apoi reveni înăuntru. Hood tocmai își terminase scurtă convorbire cu Sharon, care îl informase că nu erau schimbări importante. Își scosese pantofii și cravata și-și descheia nasturii de la cămașă, când se auzi o bătaie în ușă. Trebuia să fie curierul hotelului cu vreun fax de la serviciu sau de la avocatul său. Nimeni altcineva nu știa că era aici. Scoase un dolar din portofel și deschise ușa. Fu surprins să o vadă pe Ann.

— Mulțumesc, spuse ea, dar nu m-am întors pentru bacșiș.

El zâmbi și o lăsa să intre. Ann încă mai purta sacoul, dar arăta diferit. Era ceva mai accesibil în atitudinea ei. Era ceva în privirea ei, decisă el. Hood închise ușa în spatele femeii. Făcând acest lucru, fu surprins de altceva. Se bucura că ea se întorsese.

EPILOG

***Baku, Azerbaidjan
Marți, 03.00 p.m.***

De la sfârșitul dimineții și până spre prânz, surprizele nu încetaseră să apară pentru Ron Friday. Una mai înfricoșătoare decât cealaltă. Mai întâi, Friday fu surprins să-l găsească pe Battat la ambasadă. Agentul CIA primea îngrijiri medicale de la medicul ambasadei. Părea surprinzător de sănătos și cu o stare sufletească și mai bună.

Apoi Friday fu și mai surprins să afle că o angajată a poliției locale fusese cea care îl eliminase pe Harponier. Friday nu avea de unde să știe nici cum să o găsească și nici cum arăta aceasta.

Nici măcar nu-și putea imagina cum de o polițistă îl putuse elimina. Poate fusese un accident sau poate erau dezinformați. Poate ca altcineva fusese confundat cu Harponierul. În orice caz, autoritățile bănuiau că el fusese omul din spatele atacului platformei petroliere iraniene. Mobilizarea armatei fusese amânata datorită unor motive prezentate de americani, iar în acest timp se derula o investigație.

Însă cea mai mare surpriză fusese apelul de la secretara lui Jack Fenwick, Dori. Șeful ei, Don Roedner, Gabie Roșcatul și vicepreședintele își dăduseră cu toții demisia înainte de prânz. Dori nu știa nimic despre operațiunea pe care Fenwick o desfășura și fusese consternată de această veste. Și Friday era consternat. Nu-și putea imagina cum ieșise totul la lumină. Nu putea să-și imagineze nici ceea ce bătrânul său mentor trebuia să fi simțit. Ar fi vrut să-i vorbească, să-i spună ceva încurajator. Dar Friday nu reușise să dea de Fenwick pe mobilul sau. Îi răspunsese altcineva, iar el închisese repede. Nu știa dacă directorul NSA era supus vreunei investigații și dacă acea investigație avea să ajungă vreodată și la el. În mod normal, Friday nu-i raporta direct lui Fenwick, ci lui T. Perry Gord, directorul adjunct pentru relația cu Asia de Sud. Nu exista nici un motiv că anchetă să ajungă și la el, pentru ca Gord nu știa nimic despre celelalte activități ale lui Fenwick.

Totuși, după ce cântări dacă să mai rămână sau nu în Baku, Friday decise că cel mai bine era să plece, într-un loc în care să nu atragă prea mult atenția și căruia presa internațională să nu-i acorde atenție în următoarele câteva săptămâni.

Din fericire, exista o criză în desfășurare la granița dintre India și Pakistan care era în jurisdicția lui Gord. În loc să lase să fie trimis cineva de la Washington, Friday aranja să fie el însuși transferat la ambasada din Islamabad, cu misiunea de a culege informații de la fața locului. Urma să călătorească cu un avion al Pakistan International Airlines, ce părăsea Moscova în dimineața următoare. Avea să zboare din Baku spre Moscova în noaptea aceea, pentru a prinde această cursă. „Ar fi fost bine dacă totul s-ar fi rezolvat pentru Fenwick”, își spuse el. Avându-l pe Cotten la Casa Alba, Fenwick ar fi dobândit acces și putere neîngrădite. Și fiecare dintre puținii oameni care luaseră parte la această schimbare ar fi fost răsplătit. Nu numai pentru contribuția sa, ci pentru discreția de care dăduse dovadă. Pe de altă parte, unul dintre motivele pentru care Friday alesese munca de informații fusese provocarea. Pericolul. Își făcuse bine treaba. Și-i făcuse plăcere să ia viața unui agent CIA, care avea atitudine arogantă, tipică CIA. Acel fel de atitudine care ajutase ca Friday să fie marginalizat toată viața. Acea aroganță nu-l scăpase pe Thomas Moore de capcana eficientă întinsă de NSA.

„Nu-i nimic, se gândi Friday. Planurile nu au funcționat. Vor funcționa în proiectul următor.”

Acesta era un alt lucru care-i plăcea lui Ron Friday în munca în domeniul informațiilor. Nu era niciodată la fel. Niciodată nu știa cu cine sau împotriva cui avea să lucreze. În Islamabad, de exemplu, nu era numai o problemă de a avea un specialist bun în zona de criză, era vorba de a avea rapid omul care trebuia. Gord aflase din surse neoficiale că cineva din Centrul de Comandă sosea pentru a-i consilia asupra situației din India-Pakistan și urma probabil să fie trimis în cea regiune. În ultimii câțiva ani, Centrul de Comandă pusese mâna pe o bună parte dintre atribuțiile tradiționale ale echipei lui Fenwick. Acest lucru generase un trend ascendent al bugetului, dar și rivalități în cadrul NSA. Fenwick obținuse banii pe care și-i dorise, dar transformase o rivalitate mare într-una feroce.

Friday demonta cu grijă și împacheta piesele unei arme. Puse și două cutii de cartușe. Fiindcă se deplasa la Islamabad în baza

unor scrisori de acreditare, bagajul nu avea să fie verificat.

Remarcarea Centrului de Comandă era importantă. Dar, așa cum Friday demonstrase în Baku și pretutindeni în lume, depășirea performanței unui rival nu era singura cale de a-l doborî.

Oricine ar fi fost Mike Rodgers urma să învețe această lecție dură.

CUPRINS

Mulumiri.....	4
Prolog.....	5
Washington, D.C. Duminică, 1.55 p.m.....	5
1.....	8
Baku, Azerbaidjan Duminică, 11.33 p.m.....	8
2.....	13
Camp Springs, Maryland Duminică, 4.12 p.m.....	13
3.....	18
Washington D.C. Duminică, 6.32 p.m.....	18
4.....	24
Baku, Azerbaidjan Luni, 2.47 p.m.....	24
5.....	26
Washington, D.C. Duminică, 8.00 p.m.....	26
6.....	33
Hellspot Station, Marea Caspică Luni, 3.01 a.m.....	33
7.....	36
Câmp Springs, Maryland Luni, 12.44 a.m.....	36
8.....	45
Baku, Azerbaidjan Luni, 4.00 p.m.....	45
9.....	51
Washington, D.C. Luni, 11-55 a.m.....	51
10.....	58
Baku, Azerbaidjan Luni, 9.21 p.m.....	58
11.....	66
Washington, D.C. Luni, 3.00 p.m.....	66
12.....	68
Câmp Springs, Maryland Luni, 3.14 p.m.....	68
13.....	75
Gobustan, Azerbaidjan Luni, 11.56 p.m.....	75
14.....	78
New York, New York Luni, 4.01 p.m.....	78
15.....	81

Washington, D.C. Luni, 4.03 p.m.....	81
16.....	84
Boku, Azerbaidjan Marți, 12.07 a.m.....	84
17.....	86
Washington, D.C. Luni, 4.13 p.m.....	86
18.....	94
Gobustan, Azerbaidjan Marți, 1.22 a.m.....	94
19.....	97
Baku, Azerbaidjan Marți, 1.35 a.m.....	97
20.....	99
Washington, D.C. Luni, 6.46 p.m.....	99
21.....	103
Baku, Azerbaidjan Marți, 3.58 un.....	103
22.....	105
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 4.01 a.m.....	105
23.....	108
Washington, D.C. Luni, 7.51 p.m.....	108
24.....	111
Khachmas, Azerbaidjan Marți, 4.44 a.m.....	111
25.....	113
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 4.47 p.m.....	113
26.....	118
Washington, D.C. Luni, 9.00 p.m.....	118
27.....	125
Baku, Azerbaidjan Marți, 5.01 a.m.....	125
28.....	129
Washington, D.C. Luni, 10.03 p.m.....	129
29.....	133
Baku, Azerbaidjan Marți, 6.15 a.m.....	133
30.....	139
Baku, Azerbaidjan Marți, 6.16 a.m.....	139
31.....	145
Washington, D.C. Luni, 11.11 p.m.....	145
32.....	151
Washington, D.C. Luni, 11.24 p.m.....	151
33.....	157
Baku, Azerbaidjan Marți, 8.09 a.m.....	157

34.....	161
Washington, D.C. Marți, 12.10 a.m.....	161
35.....	163
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 8.30 a.m.....	163
36.....	167
Washington, D.C. Marți, 12.30 a.m.....	167
37.....	170
Baku, Azerbaidjan Marți, 09.01 a.m.....	170
38.....	173
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 931 a.m.....	173
39.....	176
Teheran, Iran Marți, 10.07 a.m.....	176
40.....	178
Washington, D.C. Marți, 1.33 a.m.....	178
41.....	180
Washington, D.C. Marți, 1.34 a.m.....	180
42.....	186
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 9.56 a.m.....	186
43.....	188
Baku, Azerbaidjan Marți, 10.07 a.m.....	188
44.....	194
Washington, D.C. Marți, 2.08 a.m.....	194
45.....	199
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 10.20 a.m.....	199
46.....	202
Baku, Azerbaidjan Marți, 10.31 a.m.....	202
47.....	208
Washington, D.C. Marți, 2.32 a.m.....	208
48.....	213
Baku, Azerbaidjan Marți. 10.47 a.m.....	213
49.....	216
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 11.02 a.m.....	216
50.....	219
Washington, D.C. Marți, 03.06 a.m.....	219
51.....	224
Baku, Azerbaidjan Marți, 11.09 a.m.....	224
52.....	230

Washington, D.C. Marți, 3.13 a.m.....	230
53.....	232
Baku, Azerbaidjan Marți, 11.15 a.m.....	232
54.....	234
Washington, D.C. Marți, 3.17 a.m.....	234
55.....	239
Baku, Azerbaidjan Marți, 11.22 a.m.....	239
56.....	244
Washington, D.C. Marți, 4.27 a.m.....	244
57.....	249
Washington, D.C. Marți, 4.41 a.m.....	249
58.....	254
Sankt Petersburg, Rusia Marți, 12.53 p.m.....	254
59.....	257
Washington, D.C. Marți, 5.04 a.m.....	257
60.....	260
Washington, D.C. Marți, 6.46 a.m.....	260
EPILOG.....	263
Baku, Azerbaidjan Marți, 03.00 p.m.....	263
CUPRINS.....	266